

Д-р Джон Коулман

Комитетът 300

Най-строго пазената тайна в света

Д-р Джон Коулман

Комитетът 300

Иерархия на конспирацията

Представете си група от привилегировани хора, в чиито ръце е съсредоточена абсолютната власт! Те не признават държавните граници и са над законите, те контролират политиката, религията, търговията и промишлеността. Техни са банките, пазарът на наркотици, медиите, петролната индустрия...

Те контролират света.

Те са Комитетът 300.

Тук и сега д-р Джон Коулман разкрива имената на хората, които управляват живота ни и решават съдбата ни. Той посочва убедителни аргументи, реални факти, конкретни имена, фирми, банки и организации. Коулман предвижда редица събития, които днес са водещи новини в световните медии.

Лесно е да проверите истинността на казаното в тази книга!

Ваш е изборът дали да си останете в неведение... Или да разберете причините за политическите събития, икономическите и социални отношения, религиозните конфликти по света.

Анализатор по международни отношения, д-р Джон Коулман е работил за МИ 6. Като офицер от разузнаването е пътувал и живял в много страни, имал е достъп до архиви и секретни документи. След публикуването на „Комитетът 300“ той и семейството му са подложени на психически и финансов тормоз, дори получават смъртни заплахи. Неговото мащабно разследване представя в детайли идеята на тайния елит за Нов световен ред с всички последствия за свободния свят.

Разкритията му повлияват върху автори като Джим Марс и Ян ван Хелсинг.

ISBN 978-954-389-235-8

9 789543 892358

www.erabooks.net

Намерете ни във **facebook**

и на <http://erabooks.blog.bg>

Цена 15 лв.

Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300
Copyright © 1992 by Dr. John Coleman
All rights reserved.

© Юлия Чернева, превод
© Димитър Стоянов – Димò, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-235-8

Д-р Джон Коулман

КОМИТЕТЪТ 300

Йерархия
на конспирацията

EPA

Конспирациите винаги са били на мода, независимо от века и епохата. Всяка година по цял свят се появяват стотици книги, които се опитват да докажат или прокламират съществуването на световен заговор. „Комитетът 300. Йерархия на конспирацията“ обаче е сред най-скандалните, защото обвинява поименно едни от най-големите, най-авторитетните и най-влиятелни институции, организации, компании и личности на съвременния свят в стремеж с цената на всичко да наложат свое единно световно правителство. Привържениците на конспиративната теория у нас ще посрещнат тази книга с радост, противниците ѝ – критично и дори с насмешка, защото не виждат логиката и мотивацията на подобен сложен заговор, продължаващ толкова дълго във времето, а все непостигащ крайната си цел.

Миналото на Джон Коулман на професионален разузнавач е атестация за неговите възможности да знае повече за задкулисието на световната политика, а книгата му поразява с огромния брой имена и факти. Може би именно тази широкообхватност, дължни сме да отбележим, е причината и за някои фактологични неточности и дори грешки. И все пак „Комитетът 300“ кара и най-недоверчивия да се замисли и дори сам да види някои процеси, които досега е смятал за естествени, в светлината на един добре обмислен и скрупулъзно приведен в действие план. Съгласен или не с шокиращите тези и оценки на Коулман, едно е сигурно – българският читател няма да остане безразличен към тях.

От издателя

*Посвещавам книгата на моята съпруга Лийна
и сина ми Джон, които бяха до мен през
опасни и мъчителни времена и твърдо и смело
понасяха лишения и стрелите на жестоката съдба.*

ВЪВЕДЕНИЕ

През кариерата си на професионален офицер от разузнаването неведнъж съм получавал строго секретни документи, но по време на службата ми като офицер политолог в Ангола, Западна Африка, имах възможността да прочета поредица от такива, чието съдържание беше необичайно откровено. Онова, което видях, ме изпълни с гняв и възмущение и ме накара да тръгна по път, който следвам неотклонно, а именно – да разкрия на всички каква сила контролира и управлява правителствата на Великобритания и Съединените щати.

Бях добре запознат с всички известни тайни общества като Кралския институт за международни отношения (Royal Institute for International Affairs, RIIA), Съвета за международни отношения (the Council on Foreign Relations, CFR), Билдербергския клуб, Трилатералната комисия (The Trilateral Commission), ционистите, масонството, болшеvizма, розенкройцерството и клоновете на тези тайни общества. Като разузнавач и още преди това, като млад студент, когато четях в Британския музей в Лондон, аз изучих подробно всичката достъпна информация за тях, както и за много други организации, които предполагах, че са известни на американците.

Когато обаче през 1969 година отидох в Съединените щати, установих, че имена като Ордена на Свети Йоан Ерусалимски (Order of St. John of Jerusalem), Римския клуб (Club of Rome), Германския фонд „Маршал“ (the German Marshall Fund), Фондация „Джорджо Чини“ (Fondazione Giorgio Cini), „Кръглата маса“ (The Round Table), Фабианското общество (Fabian Society), „Венецианската черна аристокрация“ (the Venetian Black Nobility), Обществото „Мон Пелерин“ (Mont Pelerin Society), Клубовете на адския пла-

мък (Hellfire Clubs) и много други са или съвършено непознати там, или в най-добрия случай, истинските им функции не са ясни или не се разбират изобщо.

През 1969–1970 година се залових да променя нещата, публикувайки серия монографии и касетофонни записи. За моя огромна изненада скоро намерих много хора, които с готовност цитираха тези имена, сякаш са знаели за тях през цялата си писателска кариера. Те обаче изобщо не разбираха същността на въпроса и не желаеха да съобщят източника на тази наскоро излязла на светло информация. Утеших се с мисълта, че имитацията е най-искрената форма на ласкателство.

Продължих проучванията си с цената на огромен риск, нападения срещу мен и съпругата ми, финансови загуби, непрестанен тормоз, заплахи и клевети, всичките част от внимателно разработена и дирижирана програма за дискредитирането ми, осъществявана от правителствени агенти и информатори, внедрени в така наречените „десни християни“ (Christian rightwing), „Движение за идентичност“ (Identity Movement) и десни „патриотични“ организации. Тези агенти действаха и продължават да действат под прикритието на мощно, безстрашно и открито противопоставяне на юдаизма – най-големия им враг, както се опитват да ни убедят. Тези агенти информатори са ръководени и контролирани от група хомосексуалисти, които политическите и религиозните консерватори на цялата територия на Съединените щати много обичат и уважават.

Програмата им на клевети, лъжи, омраза и дезинформация за моята работа, а от неотдавна и приписването на моите трудове на други писатели, не стихва, но и до днес не е достигнала желанния ефект. Ще продължавам и занапред да изпълнявам задачата си, докато накрая сваля маските на тайното паралелно правителство, действащо на най-високо ниво, което управлява Великобритания и Съединените щати. Тази книга е част от моята продължаваща работа.

Д-р Джон Коулман,
ноември, 1991 г.

ОБЩ ПРЕГЛЕД И НЯКОИ ПРИМЕРИ

Вероятно мнозина от нас знаят, че членовете на нашето правителство съвсем не са хората, които в действителност взимат решенията по политическите и икономическите въпроси, както и във вътрешната и външната политика. Това е накарало мнозина да търсят истината в алтернативната преса, в онези автори на информационни бюлетини, които като мен търсят, но не винаги намират разковничето на смъртоносното заболяване на Съединените щати. Формулата „гърси и ще намериш“ не винаги може да се приложи към тази организация. Онова, което открихме, е, че хората живеят в дълбок мрак, повечето изобщо не се интересуват или тревожат накъде върви страната им и твърдо вярват, че с нея никога няма да се случи нищо. По-голямата част от населението е манипулирана да има точно такава жизнена позиция и тази нагласа е изключително удобна за тайното правителство в сянка.

Често чуваме, че „те“ направили „това“ или „онова“. „Те“, изглежда, могат да си позволят всичко, дори убийство. „Те“ вдигат данъците, изпращат синовете и дъщерите ни да умрат във войни, които не носят никаква изгода на страната ни. „Те“ изглеждат недостижими, извън полезрението ни, отчайващо мъгляви, когато се опитаме да предприемем някакви действия срещу тях. Никой не е в състояние да обясни кои точно са „те“. Това положение продължава вече десетилетия. В хода на тази книга ще установим ясно кои са „те“ и след това ще зависи от хората

да намерят средства срещу тях, за да поправят положението си.

На 30 април 1981 година аз написах монография, която разкрива съществуването на Римския клуб и го определя като орган на Комитет 300, занимаващ се с подривна дейност. В Съединените щати това беше първата публикация за тези две организации. Призовах читателите да не се заблуждават, че статията е пресилена и невероятна, и я съпоставих с предупреждението на баварското правителство, когато тайните планове на илюминатите попаднаха в ръцете му. По-нататък в книгата ще се върнем към Римския клуб и ролята на Комитет 300 в политиката на Съединените щати.

Много от прогнозите, направени в тази статия от 1981 година, вече са се осъществили – например назначаването на поста министър-председател на Испания на неизвестния политик Фелипе Гонзалес, връщането на власт на Митеран във Франция, провалът на Жискар д'Естен и Хелмут Шмит, връщането на власт на шведския благородник и член на Комитет 300 Улоф Палме (който по-късно е убит загадъчно), унищожаването на резултатите от президентството на Рейгън и съсипването на такива отрасли на индустрията на САЩ като стоманолепарната, автомобилната и домостроителната промишленост, осъществено в рамките на политиката за нулев растеж, провеждана по указания на Комитет 300.

Важната роля на Палме се състои в това, че Римският клуб го използва, за да предаде на Съветския съюз технология, чийто експорт е забранен от Закона за американските митници. Използват го за съсредоточаване на всеобщото внимание върху псевдокризата със заложници в Иран, докато Палме отново между Вашингтон и Техеран, стараяйки се да подкопае суверенното единство на Съединените щати и да постави фалшивата криза под юрисдикцията на едно от учрежденията на Комитет 300, а именно Международния съд в Хага, Холандия.

Откритият заговор против Бога и човека, който включва поробване на повечето хора, останали на земята след войни, бедствия и масови убийства, действия не особено добре скрит. Разузнавачите имат правило, че най-добре можеш да скриеш нещо, когато го сложиш на видно място. Например когато през 1938 година Германия иска да скрие информацията за новия си суперизтребител „Месершмит“, самолетът е показан на авиационното изложение в Париж. Докато тайни агенти и шпиони предават и събират данни от тайници в хралупи на дървета и пролуки между тухлите в стените, информацията, която искат, е пред очите им.

Паралелното тайно правителство на най-високо ниво не действа от влажни мазета и тайни подземия, а се показва пред очите на всички и се е разположило в Белия дом, Конгреса, на Даунинг Стрийт 10 и в британския парламент. То е като онези зловеци и умишлено смразяващи кръвта филми за чудовища, които се появяват с изкривени черти, дълги коси и още по-дълги зъби, ръмжат и пръскат слюнки на всички страни. Тези филми са за отвличане на вниманието. **ИСТИНСКИТЕ ЧУДОВИЩА** са облечени в делови костюми и отиват на работа на Капитолийския хълм с лимузини.

Тези хора са **ПРЕД ОЧИТЕ НА ВСИЧКИ**. Те са слугите на Световното правителство и Новия световен ред. Подобно на насилник, който спира колата си и предлага на жертвата да я закара, външно той **НЕ ПРИЛИЧА** на чудовище, каквото е всъщност. Ако изглежда така, набелязаната жертва ще се разкреши от ужас и ще избяга. Същото важи и за правителството на всички нива. Президентът Буш **НЕ ПРИЛИЧА** на чудовище, но не се заблуждавайте от външността му. Той е такова **ЧУДОВИЩЕ** като страшилищата от филмите на ужасите.

Да спрем за минута и да видим как президентът Буш започва зверското убийство на 150 000 иракски войници в

конвой с военни машини с бели знамена, които се връщат в Ирак в съответствие с Женевската конвенция за съгласувано разпускане на войската и оттегляне. Представете си ужаса на иракските войници, когато въпреки че размахват бели знамена, са покосени от американски самолети. В друг участък на фронта 12 000 иракски войници са погребани живи в окопите, в които се намират. Не е ли ЧУДОВИЩНО това в истинския смисъл на думата? Откъде е получил президентът Буш заповеди да действа по такъв ЧУДОВИЩЕН начин? Получил ги е от Кралския институт за международни отношения (РПА), който получава мандата си от Комитет 300, организация, известна още като „Олимпийците“.

Както ще видим, дори „Олимпийците“ не крият лицата си. Често те разиграват спектакъл, който може да се сравни със споменатото авиационно изложение в Париж, докато в това време манаците по теориите на конспирациите губят времето си, търсейки на погрешни места и в погрешна посока. Обръщали ли сте внимание как кралица Елизабет II изпълнява церемонията по откриването на британския парламент? Там, пред очите на всички, се намира главата на Комитет 300. А гледали ли сте церемонията по полагаане на клетва на американския президент? Там, пред очите на всички, се намира друг член на Комитет 300. Проблемът се състои само в човешкото възприятие.

Кои са заговорниците, които служат на всемогъщия Комитет 300? По-добре информираната част от нашето общество осъзнава, че заговор съществува и че този заговор се крие под различни имена като илюминати, масони, „Кръглата маса“, Групата „Милнър“. За тях Съветът за международни отношения (CFR) и Трилатералната (Тристранната) комисия представляват всичко онова, което не им харесва по отношение на вътрешната и външната политика. Някои дори знаят, че „Кръглата маса“ има голям принос в делата на Съединените щати чрез британския посланик във Вашингтон. Проблемът е, че е много трудно

да се получи реална информация за предателската дейност на членовете на невидимото правителство.

Цитирам дълбокото прозрение на пророка Осия в християнската Библия: „Изстребен ще бъде моят народ, защото му знание не достига.“ (4:6)*. Някои читатели вероятно са чели публикацията ми, разобличаваща скандала за помощите за чуждите страни, където назовах няколко от неизброимите конспиративни организации. Крайната им цел е отмяна на Конституцията на САЩ и включването на страната, избрана от Бога за НЕГОВА страна, в безбожен Нов световен ред, управляван от Световно правителство, който ще върне света в условия, много по-лоши и от онези през Средновековието.

Нека преминем към конкретни примери, например опита за комунизация и деиндустриализация на Италия. Комитет 300 отдавна е постановил, че бъдещият свят трябва да бъде много по-малоброен – и в това се състои идеята му за по-добър свят. Миллиардите безполезни консуматори – потребители на ограничени природни богатства трябва да бъдат бракувани (убити). Индустриалното развитие подпомага увеличаването на населението, следователно заветът в Книга Битие в Библията „Плодете се и множете се, пълнете земята“** трябва да бъде преиначен.

Неизбежната последица от това е уронване на устойчивостта на християнството, бавно, но неотклонно разрушение на индустриалните нации, унищожението на стотици милиони хора, които Комитет 300 смята за „излишно население“, и отстраняването на всеки лидер, осмелил се да застане на пътя на глобалните му планове за постигане на набелязаните цели.

Едни от първите удари на Комитет 300 бяха нанесени по Италия и Пакистан. Покойният министър-председател

* Библейските цитати са от изданието на Светия синод на БПЦ от 1993 г. – Б.ред.

** Битие 1:28. – Б.ред.

Алдо Моро беше сред лидерите, които се противопоставиха на политиката за „нулев растеж“ и намаляване на броя на населението, планирани за неговата страна, и си навлече гнева на Римския клуб, на който „Олимпийците“ поръчаха да осъществява тази политика. В римски съд на 10 ноември 1982 година близък приятел на Моро свидетелства, че бившият министър-председател е бил заплашван от агент на Кралския институт за международни отношения (РПА), който също е член на Комитет 300 и в същото време държавен секретар на САЩ. Човекът, когото назовава свидетелят, е Хенри Кисинджър и неговото стремително издигане ще разгледаме подробно по-нататък.

Нека напомня, че през 1978 година министър-председателят Алдо Моро беше отвлечен от „Червените бригади“ и после зверски убит. На процеса срещу „Червените бригади“ някои от членовете свидетелстват, че са знаели за участието на високопоставени лица от правителството на САЩ в заговора за убийството на Моро. Когато заплашва Моро, Кисинджър, разбира се, не осъществява официалната външна политика на САЩ, а действа в съответствие с инструкциите на Римския клуб, външнополитическото подразделение на Комитет 300.

Свидетелят, който хвърля бомбата в съда, е близкият съратник на Моро, Корадо Гуердзони. На 10 ноември 1982 година експлозивните му показания са предавани по италианската телевизия и радио и отпечатани в няколко италиански вестника, но в САЩ тази важна информация е премълчана. Известни бастиони на свободата, които винаги знаят всичко за всички като „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“, не придават никакво значение на показанията на Гуердзони и не публикуват нито ред от тях. Новината не намира място и в американските радиостанции и телевизии. Фактът, че Алдо Моро е водещ италиански политик от десетилетия и че е отвлечен посред бял ден през пролетта на 1978 година и всичките му телохраните-

ли са убити хладнокръвно, не се смята за достоен да бъде съобщен по новините, въпреки че Кисинджър е посочен като съучастник в тези престъпления? Или мълчанието е наложено именно ЗАРАДИ участието на Кисинджър?

В разкритията ми за това гнусно престъпление, публикувани през 1982 година, аз показах, че Алдо Моро, лоялен член на Християндемократическата партия, е убит от наемници, контролирани от масонската ложа П-2. Целта на убийството е да се застави Италия да се подчини на инструкциите на Римския клуб за деиндустриализация на страната и значително намаляване на населението ѝ. Плановите на Моро да стабилизира Италия чрез пълно премахване на безработицата и снемане на напрежението в политиката и икономиката биха засилили католическата опозиция срещу комунизма и значително биха затруднили дестабилизацията на Близкия изток – главна цел на Комитет 300.

От описаното по-горе става ясно колко далеч се простира планът на заговорниците. Те не мислят в мащабите на петгодишни планове. Трябва да си спомним изявленията на Адам Вайсхаупт за Католическата църква, за да разберем какви сили са замесени в убийството на Алдо Моро. Смъртта на Моро отстранява препятствията в плана за дестабилизация на Италия и както знаем сега, дава възможност за осъществяването на плановете на конспираторите за Близкия изток 14 години по-късно, по време на войната в Персийския залив.

Комитет 300 избира Италия за изпитателен полигон. Италия е важна за плановете на заговорниците, защото е най-близката европейска страна до Близкия изток и е свързана с Близкия изток както икономически, така и политически. Освен това е дом и крепост на Католическата църква, която Вайсхаупт заповядва да бъде унищожена, както и родина на някои от най-влиятелните олигархически семейства в Европа, принадлежащи към древната „Черна аристокрация“. Ако Италия е отслабена чрез смър-

тта на Моро, това би имало последици в Близкия изток, които биха намалили влиянието на САЩ в региона. Италия е важна и поради друга причина – това е входната врата на Европа в транспортирането на наркотици от Иран и Ливан. По-нататък отново ще се върнем на тази тема.

Откакто през 1968 година е създаден Римският клуб, различни политически организации се обединяват под егидата на социализма с цел да предизвикат провала на няколко италиански правителства. Сред тях са „Черната аристокрация“ на Венеция и Генуа, масонската ложа П-2, „Червените бригади“, които преследват една и съща цел. Полицейските инспектори в Рим, които разследват убийството на Алдо Моро от „Червените бригади“, попадат на имената на няколко знатни италиански фамилии, които тясно си сътрудничат с терористичната организация. Полицията открива и доказателства, че най-малко в дванайсет случая тези известни и влиятелни фамилии са предоставили своите домове и имущество като скривалища за клетките на „Червените бригади“.

Американската „аристокрация“ също дава своя принос в съсипването на Република Италия. В това отношение особено много се постаравал Ричард Гарднър, официалният посланик на президента Картър в Рим. По онова време Гарднър действа под прекия контрол на Бетино Кракси, важен член на Римския клуб и ключова фигура в НАТО. Кракси е водещото острие в опитите на конспираторите да разрушат италианската република. Както ще видим по-нататък, той почти успява да дестабилизира Италия и като едно от главните действащи лица в йерархията на заговорниците, успява да прокара през италианския парламент закон, разрешаващ разводите и абортите, който довежда до трайни и разрушителни социални и религиозни последици. Това е един от най-силните удари по Католическата църква, който подронва авторитета ѝ и впоследствие моралните устои на италианската нация.

След избирането на Роналд Рейгън за президент на САЩ, през декември 1980 година във Вашингтон се състои важна среща под егидата на Римския клуб и Социалистическия интернационал. И двете организации са непосредствено подчинени на Комитет 300. Главната точка от дневния ред е да се определят пътят и средствата за свеждане до минимум ефективността на президентството на Рейгън. Приет е съвместен план за действие и ако се обърнем назад, ще стане съвършено ясно, че планът на конспираторите е бил изпълнен много успешно.

За да си представим грандиозността и всеобхватността на заговора, би било уместно да назовем целите, които си поставя Комитет 300 за предстоящото завладяване и управление на света. Известни са най-малко 40 „филиала“ на Комитет 300 и ще ги изброим всичките заедно с описание на функциите им. След като това бъде внимателно проучено, ще бъде по-лесно да разберем как един-единствен централен орган на заговорниците може да действа толкова успешно и защо никоя власт на земята не може да се противопостави на натиска срещу самите устои на цивилизования прогресивен свят, в чиято основа е свободата на личността, декларирана открито в конституцията на Съединените щати.

Благодарение на дадените под клетва свидетелски показания на Гуердзони, в Италия и Европа, но не и в САЩ, хората научиха, че зад смъртта на Алдо Моро стои Кисинджър. Тази трагична история демонстрира способността на Комитет 300 да налага волята си на всяко правителство без изключение. Чувствайки се в безопасност като член на най-мощното тайно общество в света (нямам предвид масонството), Кисинджър не само заплашва Моро, но и осъществява заплахата си да го „елиминира“, ако не се откаже от планове си за икономическо и индустриално развитие на Италия.

През юни и юли 1982 година съпругата на Алдо Моро свидетелства на открито съдебно заседание, че убийство-

то на мъжа ѝ е станало в резултат на сериозни заплахи срещу живота му, отправени по думите ѝ от „високопоставена политическа фигура в Съединените щати“. Госпожа Елеанора Моро повтаря точния израз, произнесен от Кисинджър според клетвените показания на Гуердзони: „Или ще прекратите вашата политика, или ще платите скъпо за това“. Съдията призовава повторно Гуердзони и го пита може ли да назове лицето, за което е говорила госпожа Моро. Гуердзони отговаря, че човекът действително е бил Хенри Кисинджър, както е заявил по-рано.

По-нататък Гуердзони разказва пред съда, че Кисинджър е отправил заплахите в хотелската стая на Моро по време на официално посещение на италиански лидери в САЩ. Моро, тогава министър-председател и министър на външните работи на Италия, страна, член на НАТО, е бил политик с висок ранг, който не би трябвало да се поддава на натиск и заплахи в мафиотски стил. По време на посещението си в САЩ той е бил придружаван от президента на Италия. Както тогава, така и сега Кисинджър е важен агент в служба на британския Кралски институт за международни отношения, член на Римския клуб и на американския Съвет за международни отношения.

Ролята на Кисинджър за дестабилизация на Съединените щати чрез въвличането в три войни – в Близкия изток, Корея и Виетнам – е добре известна, както и ролята му във войната в Персийския залив, в която американската армия действа като наемна войска на Комитет 300, за да възвърне Кувейт под негов контрол и в същото време да даде с Ирак показателен пример, за да не се изкушават малките страни да се опитват сами да решават съдбата си.

Кисинджър заплашва и покойния Али Бхуто, президент на суверенната държава Пакистан. „Престъплението“ на Бхуто е, че поставя началото на ядрената програма в страната си. Като мюсюлманска държава, Пакистан се чувства заплашена от постоянната израелска агресия в

Близкия изток. Бхуто е хладнокръвно убит през 1979 година от генерал Зия ул Хак, представителя на Съвета за международни отношения в Пакистан.

По време на планирания си възход към властта Ул Хак подстрекава обезумяла тълпа да подпали посолството на САЩ в Исламабад в явен опит да покаже на Съвета за международни отношения, че е независим лидер, и да привлече повече международна помощ, а също така и както става известно по-късно, да убие Ричард Хелмс. Няколко години по-късно Ул Хак заплаща с живота си заради намесата си във войната, бушуваща в Афганистан. Неговият „С-130 Херкулес“ е поразен от нискочестотен електрически импулс, изстрелян скоро след излитането, в резултат на който самолетът прави лупинги и пада на земята.

Римският клуб, действайки по указания на Комитет 300 за ликвидирането на генерал Ул Хак, без угризения на съвестта жертва живота на няколко американски военнослужещи, намиращи се на борда, включително група от Агенция „Военно разузнаване“ (U.S. Army Defense Intelligence Agency), оглавявана от бригаден генерал Хърбърт Уосъм. Генерал Ул Хак бил предупреден от турските тайни служби да не пътува със самолет, защото се планира да бъде взривен във въздуха. Имайки предвид това, той взема със себе си групата американски военнослужещи като „застрахователна полица“, както обяснява на вътрешен кръг от приближени съветници.

В моя труд от 1989 година „Терор в небето“ аз дадох следното описание на случилото се: „Скоро след като „С-130“ на Ул Хак излита от пакистанска военна база, близо до хангара, където е стоял самолетът, е забелязан подозрителен камион. От контролната кула предупреждават наземната охрана, но докато бъдат предприети някакви действия, „С-130“ отлита, а камионът заминава. След няколко минути самолетът започва да прави лупинги, връзва се в земята и се взривява. Няма обяснение за подобно поведение

на „С-130“, самолет с отлична репутация по безопасност на полетите, а съвместната пакистанско-американска комисия за разследване на катастрофата не намира грешки на пилота, нито механична или структурна неизправност. Внезапните лупинги са призната „търговска марка“ за самолет, поразен с нискочестотен електрически импулс.

Фактът, че Съветският съюз има възможност да произвежда прибори, генериращи високоамплитудна радиочестота, е известен на Запада от изследванията на съветски учени, които работят в отдел „Интензивно релативистично електронно лъчение“ в Института за атомна енергия „Курчатов“. Сред тези специалисти са Ю. А. Виноградов и А. А. Рухадзе. Двамата учени работят в Института по физика „Лебедев“, специализиран в електрониката и рентгеновите лазери.

След като получих тази информация, аз потърсих потвърждение от други източници и открих, че в Англия „Международният журнал по електроника“ е публикувал няколко материала, които явно потвърждават информацията за метода, избран за свалянето на самолета на генерал Ул Хак. Освен това информацията беше потвърдена от два мои източника в разузнаването. Получих полезна информация и от един съветски научен вестник, който излиза в Англия под заглавието „Съветска радиоелектроника и комуникационни системи“ (Soviet Radio Electronics and Communications systems). У мен не остана съмнение, че генерал Ул Хак е убит. Камионът, видян в близост до хангара на „С-130“, несъмнено е пренасял мобилна установка за нискочестотни електрически импулси, каквато, както е известно, притежават съветските въоръжени сили.

Според писмените показания на Бхуто, тайно изнесени от страната, докато той е в затвора, Кисинджър го заплашил сериозно: „Ще ви дам ужасен урок, ако продължавате с вашата политика за укрепване на страната“. Бхуто се

опълчва на Кисинджър и Римския клуб, като призовава за осъществяване на програмата за ядрена енергетика с цел да превърне Пакистан в модерна индустриална държава, което в очите на Комитет 300 е пряко неподчинение на заповедите му, предадени от Кисинджър на пакистанското правителство. Заплахите на Кисинджър към Бхуто не са част от официалната политика на САЩ, а политика на съвременните илюминати.

Необходимо е ясно да се разбере защо ядрената енергетика е така ненавиждана в целия свят и защо за войната против нея се използва фиктивно „природозащитно“ движение, създадено и финансирано от Римския клуб. С помощта на ядрената енергетика, която позволява произвеждането на огромно количество евтина електроенергия, страните от Третия свят постепенно ще станат независими от финансовата помощ на САЩ и ще започнат да утвърждават суверенитета си. Електричеството, произведено от ядрените централи, е КЛЮЧЪТ за произвеждането на развиващите се страни от състоянието на изостаналост, което Комитет 300 е заповядал да бъде запазено.

Намаляването на чуждестранната помощ би означавало намаляване на контрола на Международния валутен фонд (МВФ) върху природните богатства на развиващите се страни. Именно идеята развиващите се страни да поемат съдбата си в свои ръце е анатема за Римския клуб и управляващия го Комитет 300. Видяхме как движението против ядрената енергетика в Съединените щати беше използвано успешно, за да блокира индустриалното развитие на страната в съответствие с плановете на Клуба, предвиждащи „нулев постиндустриален растеж“.

Зависимостта от финансовата помощ на САЩ фактически държи чуждите страни в робство на Съвета за международни отношения (CFR). На населението на страните, на които се оказва такава помощ, се подхвърлят жалки

трохи, а основната част отива в джобовете на държавните лидери, които позволяват на МВФ хищнически да ограбва и изнася природните богатства на страната. Мугабе, лидерът на Зимбабве (бивша Родезия), е ярък пример как се осъществява чуждестранният контрол над суровинните ресурси на страната, в случая над висококачествената хромова руда. В момента всички запаси от хром на Зимбабве се контролират изцяло от компанията LONRHO, гигантски конгломерат, управляван от името на кралица Елизабет II от Ангъс Огилви, неин братовчед и важен член на Комитет 300. Населението на страната изпада във все по-дълбока мизерия и нищета въпреки помощта от 300 милиона долара от Съединените щати.

LONRHO притежава монопола върху хрома в Зимбабве и определя каквито цени иска, докато по време на режима на Ян Смит това не се позволяваше. Разумни нива на цените се поддържаха в продължение на двайсет години, до идването на власт на Мугабе. Въпреки че има проблеми и по време на 14-годишното управление на Ян Смит, след свалянето му от власт безработицата се увеличава четири пъти и Зимбабве изпада в състояние на хаос и фактически банкрут. Мугабе получава достатъчно помощ от САЩ (около 300 милиона долара на година), за да може да построи три хотела на Лазурния бряг във Франция, в Сен Жан Кап Фера и Монте Карло, докато народът му страда от болести, безработица и недохранване, да не говорим за режима на жестока диктатура, който смазва всеки протест. Сравнете това с режима на Ян Смит, който никога не е искал, нито получавал нито един цент от САЩ. Така става напълно ясно, че чуждестранната помощ е мощно средство за контрол над Зимбабве и всички африкански страни.

Чуждестранната помощ държи и американските граждани в състояние на неволна зависимост и затова те са съвършено неспособни да създадат сериозна опозиция срещу правителството. Дейвид Рокфелер знае какво прави,

когато неговият законопроект за чуждестранната помощ става закон през 1946 година. Оттогава този закон става един от най-ненавистните в страната, особено след публичното разобличаване на същността му – държавен рекет, за който плаща обикновеният народ.

Как успяват съзаклятниците да държат за гърлото целия свят и особено САЩ и Великобритания? Един от най-често задаваните въпроси е: „Как една-единствена организация знае във всеки момент всичко, което става в света, и как осъществява контрола си?“. В тази книга ще се опитаме да дадем отговор на този и на други въпроси. Единственият начин да се противопоставим реално на успеха на заговорниците е да назовем открито и да разгърнем дискусия за тайните общества, организации, правителствени агенции, банки, застрахователни компании, международни корпорации, петролната индустрия и стотиците хиляди организации и фондове, криещи се под различни фасади, но всичките подчинени на Комитет 300 – ВЪРХОВНИЯ контролен орган, който управлява света вече най-малко сто години.

Тъй като за Съвета за международни отношения и Трилатералната комисия вече са написани десетки книги, ще преминем направо към Римския клуб и Германския фонд „Маршал“ (GMF). Когато публикувах информация за тези организации в Съединените щати, малцина бяха чували за тях. Първата ми книга, „Римският клуб“, беше издадена през 1983 година и не привлече почти никакво внимание. Много непосветени хора мислеха, че Римският клуб има нещо общо с Католическата църква, а Германският фонд „Маршал“ е свързан с Плана „Маршал“.

Именно затова Комитет 300 избира такива имена, за да обърка хората и да отклони вниманието им от онова, което се случва. Правителството на САЩ не може да не знае това, но като участник в конспирацията, спомага за потушаването на информацията, за да не излезе истината на бял

свят. Няколко години след като публикувах работата си, някои писатели изведнъж видяха в нея богат източник на нова, уникална информация и започнаха да пишат и да говорят на тази тема, сякаш отдавна са я познавали основно.

За тях беше прозрение, че Римският клуб и неговите финансисти под името Германски фонд „Маршал“ са две високоорганизирани конспиративни подразделения на заговорници, действащи под прикритието на Организацията на Северноатлантическия договор, НАТО (North Atlantic Treaty Organization), и че мнозинството от функционерите на Римския клуб са отишли там от НАТО. Всички основни положения в политиката на НАТО са формулирани от Римския клуб, който, благодарение на дейността на члена на Комитет 300 лорд Карингтън, успя да разцепи НАТО на две фракции – политическа група на властта (леви) и собствена военна структура.

Римският клуб продължава да бъде едно от най-важните външнополитически подразделения на Комитет 300, а другото е Билдербергският клуб. Създаден е през 1968 година, след като Аурелио Печеи лично се свързва по телефона с най-консервативните членове на ядрото на Групата „Моргентау“ и ги призовава да се обединят отново, за да придадат нов импулс и да ускорят осъществяването на плановете за създаване на Единно световно правителство, което сега наричат Нов световен ред, въпреки че аз предпочитам първото название. То много по-добре описва същината на този феномен, отколкото името Нов световен ред, което само внася объркване, тъй като в историята вече е имало няколко „нови световни реда“, но все още не е имало Единно световно правителство.

На призива на Печеи откликват всички най-разрушителни „архитекти на бъдещето“ от Съединените щати, Франция, Швеция, Великобритания, Швейцария и Япония. В периода 1968–1972 година Римският клуб се превръща в организация, обединяваща учени, изповядващи

„новата наука“, глобалисти, футуролози и интернационалисти от различни цветове. Както се изразява един от членовете му: „Заприличахме на разноцветните одежди на Йосиф“. Основата на доктрината, приета от политическото крило на НАТО, е формулирана от книгата на Печей „Човешките качества“.

Предлагаме ви откъси от тази книга.

„За пръв път, откакто християнският свят приближава прага на първото хилядолетие, огромни маси хора се намират в тревожно очакване на предстоящото настъпване на нещо неизвестно, което ще промени напълно общата им съдба... Човекът не знае какво означава да бъде истински съвременен човек... Човекът е измислил приказката за Злия дявол, но ако някога е съществувал зъл дявол, това е САМИЯТ ЧОВЕК... Тук има човешки парадокс – човекът е попаднал в капана на собствените си изключителни способности и постижения като в плаващи пясъци – колкото повече използва своята сила, толкова повече се нуждае от нея.“

„Длъжни сме неуморно да твърдим колко глупаво е да обясняваме днешното дълбоко патологично и болезнено състояние на човечеството с някакви циклични кризи или случайно стечение на обстоятелствата. Откакто е отворило Кутията на Пандора с новите технологии, човечеството страда от неконтролиран прираст на населението, мания за растеж, енергийни кризи, действителен или потенциален недостиг на ресурси, замърсяване на околната среда, ядрено безумие и множество други подобни бедствия.“

Това напълно съвпада с програмата на измисленото движение на „зелените“, което възниква много по-късно в поддръжка на същия този Римски клуб, за да спъва и върне назад индустриалното развитие.

В общи линии, предполагаемата програма на Римския клуб включва разработване и разпространение в Съеди-

нените щати на „постиндустриални идеи“, съчетани с разпространението на контракултурни движения и навици като наркотици, рок, секс, хедонизъм, сатанизъм, магьосничество и „движението на Зелените“. Институтът „Тависток“, Станфордският изследователски институт и Институтът за социални отношения, като и целият широк спектър от подобни изследователски организации в сферата на приложната социална психиатрия, имат представители в Римския клуб или действат в качеството на негови съветници и играят водеща роля в опитите на НАТО да осъществи така нареченото Съзаклятие на Ерата на Водолея.

Смята се, че названието „Нов световен ред“ е нещо, разработено след войната в Персийския залив през 1991 година, докато Единното световно правителство съществува от стотици години. Новият световен ред съвсем не е нов, а съществува и се развива под един или друг облик много отдавна, но се възприема като програма за РАЗВИТИЕ НА БЪДЕЩЕТО, което изобщо не отговаря на истината. Новият световен ред е МИНАЛО и БЪДЕЩЕ. Ето защо по-рано писах, че по-правилно е названието Единно световно правителство. Аурелио Печеи веднъж признава пред близкия си приятел Александър Хейг, че се чувства като „реинкарнация на Вайсхаупт“. И Печеи наистина притежава до голяма степен блестящата способност на Вайсхаупт да организира и контролира днешните илюминати, което е видно от начина, по който контролира НАТО и формулира политиката му в глобален мащаб.

В продължение на три десетилетия Печеи оглавява Икономическия съвет на Атлантическия институт и едновременно е изпълнителен директор на автомобилната компания „Фиат“ (Fiat Motor Company), принадлежаща на Джовани Аниели (Giovanni Agnelli). Аниели, член на старата италианска фамилия от „Черната аристокрация“, е един от най-важните членове на Комитет 300. Той играе водеща роля в разработването на проекти в Съветския съюз.

Римският клуб е официално прикритие на организация на заговорници, съюз между англо-американските финансиста и старите семейства от „Черната аристокрация“ в Европа, особено така наречените „благородници“ от Лондон, Венеция и Генуа. Тайната на успешното им управление на света е способността им да създават и да управляват тежки икономически рецесии и депресии. Комитет 300 гледа на глобалните социални катаклизми и икономически кризи като на подготвително средство за предстоящи по-сериозни събития и основен метод за създаване на цели маси хора по целия свят, които в бъдеще ще станат послушни получатели на неговите „социални помощи“.

Много от важните решения на Комитет 300 за човечеството явно се вземат въз основа на философията на полския аристократ Феликс Дзержински, който смята, че по развитие хората стоят малко по-високо от скотовете. Като близък приятел на британския разузнавач Сидни Райли (фактически Райли контролира действията на Дзержински в периода на развитието на болшевишката революция), той често откровеничи с него по време на пиянски запои. Дзержински е извергът, който оглавява апарата на червения терор. Веднъж, по време на поредния запой, той казва на Райли следното: „Човекът няма абсолютно никакво значение. Виж какво става, когато го мориш от глад. Той започва да яде мъртвите си събратя, за да оцелее. Човекът се интересува единствено от собственото си оцеляване. Само това е реалното. Философията на Спиноза е куп врели-некипели“.

Римският клуб има своя частна разузнавателна агенция и освен това „заимства“ информация от ИНТЕРПОЛ, контролиран от Дейвид Рокфелер. С Клуба много тясно сътрудничи и всяка американска разузнавателна агенция, както и КГБ и Мосад. Единствената спецслужба, която не попада под неговото влияние, е разузнаването на ГДР Щази (STASSY). Освен това Римският клуб има собст-

вени, добре организирани политически и икономически агенции. Именно те заповядват на президента Рейгън да задържи на поста му Пол Волкър*, друг важен член на Комитет 300. Волкър остава председател на Съвета на Федералния резерв на САЩ въпреки обещанията на кандидата Рейгън, че ще го смени, когато бъде избран за президент.

След като изиграва ключова роля в Карибската криза, Римският клуб се опитва да натрапи на президента Кенеди своята програма за „управление на кризите“ (предшественик на Федералната агенция за управление в кризисни ситуации (The Federal Emergency Management Agency, FEMA). Няколко учени от Института „Тависток“ отиват при президента, за да му обяснят същността на програмата, но Кенеди отхвърля всичките им съвети. В същата година, когато Кенеди е убит, представители на „Тависток“ отново започват преговори с НАСА във Вашингтон. И този път успяват. НАСА сключва с „Тависток“ договор за оценка на влиянието на бъдещата си космическа програма върху американското обществено мнение.

Изпълнението на договора е възложено на Станфордския изследователски институт и Корпорация „Ранд“ (Rand Corporation). Много материали от този проект, подготвени от „Тависток“, „Станфорд“ и „Ранд“, така и не виждат бял свят и остават скрити и до ден днешен. Няколко сенатски комисии за наблюдение и подкомисии, към които се обърнах за информация, ми казаха, че „не са чували за такова нещо“ и нямат ни най-малка представа къде мога да намеря онова, което търся. Ето такива са властта и престижът на Комитет 300.

През 1966 година мои колеги от разузнаването ме посъветваха да се обърна към доктор Анатоли Рапопорт, написал научен труд, от който, както се говори, се е заинте-

* Председател на Съвета за икономическо възстановяване в периода 6 февруари 2009 – 23 февруари 2011 г. при президента Барак Обама – Б. пр.

ресувала администрацията. Целта на документа била да се сложи край на космическата програма на НАСА, която според Рапопорт отдавна е надживяла своята полезност. Рапопорт с удоволствие ми предостави копие от научния си труд, в който по същество, без да навлизаме в подробности, се твърди, че космическата програма на НАСА трябва да бъде изхвърлена на боклука. В НАСА има твърде много учени, които оказват лошо влияние на Америка, защото винаги с удоволствие изнасят лекции в училища и университети за това как работят ракетите, започвайки от принципа им на движение и завършвайки с детайли от конструирането им. Рапопорт твърди, че това ще доведе до създаването в бъдеще на цели поколения възрастни хора, решили да станат специалисти по изследване на космоса, които в един прекрасен момент ще се окажат „излишни“, тъй като към 2000 година знанията им няма да бъдат нужни на никого.

Веднага щом Римският клуб представя в НАТО този кратък доклад на Рапопорт за НАСА, Комитет 300 настоява за действия. Сред функционерите на НАТО – членове на Римския клуб, на които е поръчано да проведат кампания против НАСА, са Харлан Кливланд, Джоузеф Слейтър, Клейборн К. Пел, Уолтър Дж. Леви, Джордж Макги, Уилям Уотс, Робърт Строс-Хюпе (американски посланик в НАТО) и Доналд Леш. През май 1967 година Научно-техническият комитет на Североатлантическата асамблея* и Институтът за изследване на външната политика организират среща под названието „Конференция за трансатлантически дисбаланс и сътрудничество“, която се състои в двореца на кралица Елизабет II в Довил, Франция.

Главната цел на конференцията в Довил е да сложи край на технологичния и индустриален прогрес на САЩ. Материалите от конференцията са събрани в две книги, едната

* През 1996 г. е преименувана на Парламентарна асамблея на НАТО. – Б. ред.

от които, „Технотронната ера“ на Бжежински, е спомената тук. Другата е написана от председателя на конференцията Аурелио Печеи и е озаглавена „Пред бездната“ („The Chasm Ahead“). Печеи по принцип е съгласен с Бжежински, но добавя, че в бъдещия свят ще настъпи хаос, ако НЕ СЕ УПРАВЛЯВА ОТ ЕДИННО СВЕТОВНО ПРАВИТЕЛСТВО. В този смисъл Печеи настоява на Съветския съюз да бъде предложена „конвергенция с НАТО“ и тази конвергенция да завърши с равностойно партньорство със САЩ в Новия световен ред. Двете нации били длъжни да отговарят за бъдещото „управление на кризи и глобално планиране“. Римският клуб възлага първия „договор за глобално планиране“ на Масачузетския технологичен институт (Massachusetts Institute of Technology, MIT), един от главните изследователски институти на Комитет 300. За ръководители на проекта са определени Джей Форестър и Денис Медоус.

В какво се състои смисълът на доклада им? Той не се различава съществено от проповедите на Малтус и Фридрих Август фон Хайек, а именно – отново повдига стария въпрос, че природните богатства няма да стигнат за всички. Докладът Форестър-Медоус е откровена лъжа. В него умишлено се премълчава фактът, че доказалият своята сила творчески гений на човека по всяка вероятност ще намери решение на проблема с недостига на ресурсите. За СЪЗДАВАНЕТО на природни ресурси може да бъде използвана енергията на студения термоядрен синтез – СМЪРТНИЯ враг на Комитет 300. Например с помощта на енергията от студения термоядрен синтез може от един квадратен километър обикновени скали да бъде произведен толкова алуминий, който ще бъде достатъчен да задоволи нашите потребности за четири години.

Печеи не се уморява да агитира против националните държави. Той непрекъснато твърди, че те са пагубни за прогреса на човечеството, и призовава за „колективна от-

говорност“. Темата на няколко важни речи, произнесени от него, е „национализмът като раково образуване върху човека“. През 1977 година близкият му приятел Ервин Ласло написва доклад в същия дух, озаглавен „Цели на човечеството“, важен ориентир в изследванията на Римския клуб. Целият доклад, който в същността си е програмнен документ, се състои от яростни нападки срещу индустриалния растеж и урбанизацията. В течение на всичките тези години Кисинджър, в качеството си на упълномощен представител на Кралския институт за международни отношения, поддържа тесни връзки с Москва. Другарите на Кисинджър в Кремъл редовно получават доклади за „глобалното моделиране“.

По отношение на страните от Третия свят членът на Римския клуб Харлан Кливланд подготвя доклад, който представлява връх на цинизма. По онова време Кливланд е американски посланик в НАТО. По същество в доклада се говори за това, че страните от Третия свят трябва сами да решават каква част от населението им да бъде унищожена. По-късно Печей пише (въз основа на доклада на Кливланд): „Нарушен от политиката на противопоставяне между три големи страни и блокове, грубоватото закърпен тук-там, съществуващият международен икономически ред видимо се разпада по шеговете... Необходимостта да се прибегне до подбор на онези, които трябва да бъдат спасени, е много мрачна перспектива. Но ако за съжаление събитията стигнат до такова състояние, правото да се приемат подобни решения не може да бъде оставено само на няколко страни, защото това ще им даде зловеща власт над живота на гладуващите в целия свят“.

От това произлиза политиката на Комитет 300 за целенасочено унищожаване на африканските народи чрез глад, което е очевидно например в страните, които се намират на юг от пустинята Сахара. Това е отвратителен ци-

низъм, тъй като Комитет 300 вече си е присвоил правото еднолично да се разпорежда с живота и смъртта, и Печеи го знае. По-рано той го е посочил в книгата си „Границите на растежа“. Печеи напълно отрича индустриалния и селскостопанския прогрес и вместо него предлага светът да бъде подчинен на един координационен съвет, имайки предвид, естествено, Римския клуб и институциите на НАТО, съставлящи Единно световно правителство.

Природните богатства трябва да бъдат разпределяни в рамките на глобално планиране. Националните държави или ще приемат господството на Римския клуб, или ще живеят по законите на джунглата и ще се борят, за да оцелеят. В първия „пробен случай“ Медоус и Форестър планират арабско-израелската война през 1973 година по поръчка на Кралския институт за международни отношения, за да дадат на целия свят недвусмислено да разбере, че в бъдеще природните ресурси като петрола ще преминат под контрола на глобалните плановици, имайки предвид, разбира се, Комитет 300.

Институтът „Гависток“ призовава за консултация с Печеи, на която са поканени и Макджордж Бънди, Хоумър Пърлмутър и доктор Александър Кинг. От Лондон Печеи отива в Белия дом, където се среща с президента и кабинета му. После следва посещение в Държавния департамент, където той се съвещава с държавния секретар, ръководители от службата за разузнаване към Държавния департамент и Държавния съвет за политическо планиране. Така правителството на Съединените щати от самото начало е било напълно осведомено за плановете на Комитет 300 за страната. Това отговаря на често задавания въпрос: „Защо американското правителство позволява на Римския клуб да извършва подривна дейност в САЩ?“.

Икономическата и монетарната политика на Пол Волкър е отражение на политиката на сър Джефри Хау, министър на финансите на Британия и член на Комитет 300.

Това е пример как Великобритания управлява Съединените щати още скоро след войната през 1812 година и продължава да осъществява контрол над страната чрез политиката на Комитет 300.

Какви са целите на елитната организация, наследница на илюминатите („покоряващият вятър на Мория“, култа към Дионисий, култа към Изидата, катарите, богомилите? Членовете на тази организация се наричат и ОЛИМПИЙЦИ (те наистина вярват, че по своето обществено положение и мощ са равни на легендарните богове на Олимп, поставили се като Луцифер над нашия истински Бог) и твърдо вярват, че по божествено право са призвани да осъществят следното:

1) Да установят Единно световно правителство – Нов световен ред с обединена църква и парична система под тяхно ръководство. Малцина знаят, че Единното световно правителство е започнало да създава „църквата“ си през двайсетте и трийсетте години на XX век, защото осъзнава необходимостта да даде отдушник на естествената потребност на човечеството от религиозна вяра и затова учредява „църковна“ организация, за да направлява тази вяра в желаната от него посока.

2) Пълно разрушение на националното самосъзнание и националното достойнство.

3) Разрушение на религиите и особено християнството, с едно-единствено изключение – създадената от тях религия, спомената по-горе.

4) Контрол върху всеки човек без изключение чрез използване на средства за манипулиране на съзнанието и онова, което Бжежински нарича „технотроника“, които ще създадат човекоподобни роботи и такава система на терор, в сравнение с която червеният терор на Феликс Дзержински ще изглежда като детска игра.

5) Прекратяване на индустриалното развитие и производството на електроенергия от ядрени централи в така

нареченото „постиндустриално общество с нулев растеж“. Изключение правят компютърната индустрия и сферата на услугите. Запазилата се промишленост в Съединените щати ще бъде пренесена в страни като Мексико, където има в изобилие робски труд. Безработните, които ще се появят в резултат на разрушената индустрия, или ще станат наркомани, употребяващи опиум, хероин и кокаин, или ще се превърнат в цифри в статистиката на процеса на премахване, известен днес под името „Глобал 2000“.

6) Легализация на наркотиците и порнографията.

7) Намаляване на населението на големите градове по пробния сценарий, отработен от режима на Пол Пот в Камбоджа. Интересно е да отбележим, че плановете за геноцид на Пол Пот са разработени в Съединените щати от един от изследователските центрове на Римския клуб. Интересно е също, че дори в днешно време Комитет 300 се стреми отново да доведе на власт убийци като Пол Пот в Камбоджа.

8) Прекратяване на всякаква научноизследователска работа с изключение на онази, която Комитет 300 смята за полезна. Основните усилия трябва да бъдат насочени против използването на ядрената енергия за мирни цели. Особена ненавист предизвикват експериментите по студен термоядрен синтез, които всячески се дискредитират и подиграват от Комитет 300 и подчинените му медии. Създаването на реактори на основата на студен термоядрен синтез би разбило на пух и прах концепцията на Комитет 300 за „ограничените природни ресурси“. С помощта на такива енергийни установки и правилното им използване може да се създадат неизчерпаеми природни ресурси от най-обикновени вещества и материали. Възможностите за приложението на студения термоядрен синтез са безброй и могат да донесат на човечеството такива блага, за които хората нямат ни най-малка представа.

9) Чрез ограничени войни в развитите страни, а в страните от Третия свят – чрез глад и болести, към 2000 го-

дина да се осъществи унищожението на три милиарда души, онези, които те наричат „безползени консуматори“. По този въпрос Комитет 300 поръчва на Сайръс Ванс да изготви доклад за това как е най-добре да се осъществи този геноцид. Докладът излиза под името „Глобал 2000“ (Global 2000) и е одобрен и приет за действие от президента Картър от страна на американското правителство, както и от Държавния департамент на САЩ в лицето на тогавашния му секретар Едмънд Мъски. Съгласно положенията в „Глобал 2000“ до 2050 година населението на САЩ трябва да бъде намалено със 100 милиона души.

10) Отслабване на моралния дух на нацията и деморализиране на работническата класа чрез създаването на масова безработица. С намаляването на работните места вследствие на политиката на нулев индустриален растеж, деморализираните и отчаяни работници ще посягат към алкохола и наркотиците. Младежта в страната ще бъде подстрекавана чрез рок музиката и наркотиците към бунт срещу съществуващото положение и в резултат на това ще бъдат подронени и накрая разрушени устоите на семейството. Комитет 300 поръчва на Института „Тависток“ да изготви проект за плана за постигането на тази цел. „Тависток“ на свой ред възлага работата на университета „Станфорд“, където под ръководството на професор Уилис Хармън е съставен планът, по-късно станал известен като „Съзаклятието на Ерата на Водолея“.

11) Да не се позволява народите по света да решават сами своята съдба, изкуствено да се създават с тази цел различни кризисни ситуации и после кризите да се „управляват“. Това ще обърка и деморализира населението до такава степен, че в условията на прекалено голям избор хората масово ще изпаднат в апатия. В Съединените щати вече е създадена специална агенция за управление на кризите, която се нарича Федерална агенция за управление в кризисни ситуации (FEMA), за чието съществуване съоб-

щих публично през 1980 година. По-нататък в книгата ще бъде представена по-обширна информация за ФЕМА.

12) Създаване на нови култове и продължаване на поддържането на вече действащите, които включват гангстери на рок „музиката“ като гнусния Мик Джагър от „Ролинг Стоунс“ (група, обичана от европейската „Черна аристокрация“) и всички създадени от „Тависток“ групи, започващи с „Бийтълс“. Продължение на разпространението на култа към християнския фундаментализъм, основан от Дарби, слуга на Британската източноиндийска компания. Всъщност с този култ ще бъде злоупотребено, за да укрепи ционистката държава Израел чрез идентифициране на привържениците на култа с евреите чрез мита „богоизбран народ“, както и чрез значителни парични дарения, които привържениците на култа погрешно да смятат за благородно религиозно дело за подпомагане на християнството.

13) Съдействие за разпространението на религиозни култове като „Мюсюлманско братство“, различни мюсюлмански фундаментални организации, сикхизъм, както и извършването на експерименти с убийства в стил Джим Джоунс от „Синовете на Сам“. Трябва да отбележим, че покойният аятолах Хоймени е креатура на шести отдел на британското военно разузнаване, известно като МИ6 (MI6), за което през 1985 година писах в труда си „Какво в действителност се случи в Иран“.

14) Разпространение на идеи за „религиозно освобождение“ из целия свят с цел подкопаване на съществуващите вероизповедания и особено християнството. Това започва с „йезуитската теология на освобождението“, която довежда до падането на режима на фамилията Сомоса в Никарагуа, а в днешно време опустошава Салвадор, която 25 години води „гражданска война“, Коста Рика и Хондурас. Една от най-активните организации, разпространяващи така наречената теология на освобождението,

е прокомунистическата Мисия „Мери Хол“* (Mary Knoll Mission). Това обяснява изключително голямото внимание на средствата за масова информация към убийството в Салвадор на четири така наречени монахини от САЩ през осемдесетте години.

Четирите монахини са подривни комунистически агенти и дейността им е широко отразена от правителството на Салвадор. Американските медии отказват да публикуват или да коментират многочислени документи, собственост на правителството на Салвадор, които доказват с какво в действителност са се занимавали в страната монахините от Мисия „Мери Хол“. „Мери Хол“ действа в много страни и изиграва водеща роля в разпространението на комунизма в Родезия, Мозамбик, Ангола и Южна Африка.

15) Предиизвикване на всеобща криза в световната икономика и създаване на всеобщ политически хаос.

16) Поемане на контрола върху външната и вътрешната политика на Съединените щати.

17) Оказване на пълна поддръжка на наднационални организации като Организацията на обединените нации (ООН), Международния валутен фонд (МВФ), Банката за международни разплащания, БМР (Bank for International Settlements, BIS), Международния съд, както и колкото е възможно – да се лишат от влияние местните институции, постепенно отслабване на ролята им и предаването им под егидата на Обединените нации.

18) Внедряване на подривни агенти във всички правителства и извършване на действия, насочени към разрушаването на суверенната цялост на страните отвътре в правителствата им.

19) Организиране на световен терористичен апарат и водене на преговори с терористи навсякъде, където има

* Основана през 1911 г. в САЩ, наречена на Хълма на Мери, където се е намирало първото ѝ седалище. – Б. ред.

терористична дейност. Следва да припомним, че именно Бетино Кракси убеждава италианското и американското правителство да започнат преговори с „Червените бригади“, похитителите на министър-председателя Алдо Моро и генерал Джеймс Лий Дозитър. Тук трябва да отбележим, че генерал Дозитър е получил заповед да не говори за онава, което се е случило с него. Ако наруши мълчанието, несъмнено ще го превърнат в „пример за назидание“, както Кисинджър прави с Алдо Моро, Али Бхуту и генерал Зия ул Хак.

20) Установяване на контрол над образованието в САЩ с цел пълното му и окончателно разрушаване.

Много от тези цели, които за пръв път изброих през 1969 година, или вече са постигнати, или скоро ще бъдат постигнати. Особен интерес в програмата на Комитет 300 представлява същността на икономическата му политика, която изцяло се основава на учението на Малтус, син на английски селски свещеник, който се издига и става известен благодарение на Британската Източноиндийска компания, послужила за модел за създаването на Комитет 300.

Малтус твърди, че прогресът на човечеството се определя от естествената способност на Земята да осигурява съществуването на определен брой хора и след преминаването на този праг ограничените ресурси на планетата бързо ще бъдат изчерпани. Ако бъдат използвани тези природни ресурси, замяната или възстановяването им ще бъде невъзможно. От там насетне, отбелязва Малтус, възниква необходимост от ограничаване броя на населението в границите на достатъчност на намаляващите природни ресурси. Не е необходимо да споменаваме, че елитът няма да позволи да постави собственото си съществуване под заплахата на бурния растеж на броя на „безполезна консуматори“, следователно трябва да прибегне към практиката на подбора. Както вече писах, процесът „подбор“ вече е започнал и се извършва по методи, предписани в доклада „Глобал 2000“.

Всички икономически планове на Комитет 300 се срещат на кръстопътя между Малтус и Фридрих фон Хайек, още един мрачен икономист, спонсориран от Римския клуб. Роденият в Австрия Фон Хайек дълго време се намира под ръководството на Дейвид Рокфелер и теориите му са широко възприети в Съединените щати. Съгласно Фон Хайек в основата на икономиката на САЩ трябва да са: а) градските черни пазари, б) малки промишлени предприятия по хонконгски образец, използващи експлоататорска система на труд, в) туристическа търговия, г) зона на свободно предприемачество, където на спекулантите е предоставена пълна свобода на действие и където процъфтява търговията с наркотици, д) прекратяване на индустриалната дейност и е) закриване на всички ядрени електроцентрали.

Идеите на Фон Хайек напълно съответстват на възгледите на Римския клуб и вероятно това е причината той да бъде усилено поддържан в десните кръгове в Америка. Неговата щафета се предава на един нов, по-млад икономист, Джефри Сакс, който е изпратен в Полша да продължи делото, започнато от Фон Хайек. Следва да си спомним, че Римския клуб организира икономическата криза в Полша, която доведе до политическата дестабилизация на страната. Абсолютно същото икономическо планиране, ако може да се нарече такова, ще бъде натрапено и на Русия, но ако срещне силна опозиция, бързо ще бъде възстановена старата система на дотиране на цените.

Комитет 300 заповядва на Римския клуб да използва полския национализъм като инструмент за разрушаване на Католическата църква и разчистване на пътя на съветските войски отново да окупират страната. Движението „Солидарност“ е създадено от члена на Комитет 300 Збигнев Бжежински, който сам избира името на този „профсъюз“, както и функционерите и организаторите му. „Солидарност“ не е никакво профсъюзно движение, въп-

реки че корабостроителите от Гданск са използвани, за да му придадат вид на такова, а по-скоро ПОЛИТИЧЕСКА организация от високо ниво, създадена за осъществяване на определени принудителни промени като подготовка за идването на власт на Единното световно правителство.

Повечето лидери на „Солидарност“ са потомци на евреи болшевики от Одеса, които не се проявяват като противници на комунизма. Този факт ни помага да разберем защо американските средства за масова информация постоянно отделят голямо внимание на това движение. Професор Сакс придвижва целия процес крачка напред, осигурявайки икономическо заробване на Полша, която наскоро се е освободила от господството на СССР. Сега Полша ще стане икономически роб на САЩ. Става само смяна на господаря.

Бжежински е автор на книга, която трябва да прочете всеки американец, загрижен за бъдещето на страната си. Книгата е озаглавена „Технотронната ера“ и е написана по поръчка на Римския клуб. В нея се описват открито начините и методите, които ще бъдат използвани за контролиране на Съединените щати. Там се говори за клониране и „робогоиди“, същества, които действат като хора и на външен вид приличат на хора, но всъщност не са хора. От името на Комитет 300 Бжежински заявява, че Съединените щати встъпват в „ера, която не прилича на нито една от предшестващите. Ние се придвижваме към технотронна ера, която може лесно да премине в диктатура“. Аз публикувах пълния доклад за „Технотронната ера“ през 1981 година и неведнъж споменах за тази книга в моите информационни бюлетени.

По-нататък Бжежински говори, че нашето общество „преживява информационна революция, основаваща се на развлечения и масови зрелища (безкрайни телевизионни предавания на спортни събития), представляващи опит за масите, които стават все по-безволеви“. И Бжежински ли е бил гадател или пророк? Можел ли е да предвиди

бъдещето? Разбира се, че НЕ. Онова, което той е написал в книгата си, е само копие на плана на Комитет 300, предаден на Римския клуб за изпълнение. Не е ли истина, че към 1991 година вече имаме безполезна маса население? Може да се каже, че 30 милиона безработни и 4 милиона бездомници са „безполезна маса“ или поне сами по себе си представляват ядрото на такава.

В допълнение към религията, „опиума за народа“, който по признанията на Ленин и Маркс е бил необходим, сега има нови „опиати“ под формата на масови спортни зрелища, разпусната сексуална похотливост, рок музика и цяло ново поколение наркомани. Пропагандата за разюздания секс и епидемичните пропорции на наркоманията имат за цел да отвлекат вниманието на хората от онова, което се случва около тях. В „Технотронната ера“ Бжежински говори за „масите“, сякаш хората са неодошевени предмети, както вероятно си ги представя и Комитет 300. Бжежински постоянно говори за необходимостта от контролирането на нас, „масите“.

В един момент той изплюва камъчето:

„В същото време ще нараснат възможностите за социален и политически контрол над личността. Скоро ще стане възможно да се осъществява почти непрестанен контрол над всеки гражданин и да се извършва постоянно обновяване на компютърни файлове-досиета, които освен обичайната информация ще съдържат дори най-поверителни подробности за здравословното състояние и личното поведение на всеки човек.“

„Съответните държавни органи ще имат мигновен достъп до тези файлове. Властта ще бъде съсредоточена в ръцете на онези, които контролират информацията. Съществуващите органи на власт ще бъдат заменени с институции по управление на предкризисни ситуации, чиито задачи ще бъдат своевременно да разпознават възможни

социални кризи и да разработват програми за управление на тези кризи.“ (Тук има описание на структурата на Федералната агенция за управление в кризисни ситуации, която се появява много по-късно.)

„Това ще породи тенденции през следващите няколко десетилетия, които ще доведат до ТЕХНОТРОННАТА ЕРА, ДИКТАТУРА, при която почти напълно ще бъдат изпразнени от съдържание съществуващите днес политически процедури. Накрая, ако се вгледаме напред до края на века, то възможността за БИОХИМИЧЕН КОНТРОЛ НА СЪЗНАНИЕТО И ГЕНЕТИЧНИТЕ МАНИПУЛАЦИИ С ХОРА, ВКЛЮЧИТЕЛНО СЪЗДАВАНЕТО НА СЪЩЕСТВА, КОИТО НЕ САМО ЩЕ ДЕЙСТВАТ, НО И ЩЕ РАЗСЪЖДАВАТ КАТО ХОРА, МОЖЕ ДА ПРЕДИЗВИКА РЕДИЦА СЕРИОЗНИ ВЪПРОСИ.“

Бжежински не пише всичко това като частно лице, а като съветник на президента Картър по националната сигурност и водещ член на Римския клуб, Комитет 300, Съвета за международни отношения и член на старата полска „Черна аристокрация“. В книгата му се обяснява как Америка трябва да се откаже от индустриалната си база и да навлезе в така наречената от него „свършено нова историческа ера“.

„Онова, което прави Америка уникална, е готовността да изпита върху себе си бъдещето, било то попарт или ЛСД. Днешната Америка е творческо общество, а останалите, съзнателно или несъзнателно, ѝ подражават.“ Бжежински трябваше да добави, че Америка е изпитателен полигон за политиката и методите на Комитет 300, които водят право към разпадане на съществуващия строй и установяване на Единно световно правителство и навлизане в Новия световен ред.

В една от главите в „Технотронната ера“ се обяснява как развитието на новите технологии ще повлече след себе си интензивна конфронтация, която ще изостри социалното и международното напрежение. Колкото и да е странно,

ние вече изпитваме силно напрежение от постоянното наблюдение. Един от центровете за такова наблюдение е базата в Лурдес, Куба. Друг такъв център е щабквартиратата на НАТО в Брюксел, Белгия, където е инсталиран гигантски компютър под кодов номер „666“, който може да съхранява всякакъв вид данни, споменати в книгата на Бжежински, и притежава възможности за разширяване на базите с данни на още няколко милиарда души в случай на необходимост. Но в светлината на политиката на геноцид, предвидена в „Глобал 2000“, необходимостта от използването на тези ресурси по-скоро няма да възникне.

Използването на такава база с данни в Съединените щати ще бъде много просто – достатъчно е само в компютъра да се въведе 666 и после номера на социалната осигуровка или на шофьорската книжка, и наблюдението, за което говорят Бжежински и колегите му от Комитет 300, ще бъде осигурено. Още през 1981 година Комитет 300 предупреждава всички правителства, включително правителството на СССР, че „ще настъпи хаос, ако Комитет 300 не поеме контрол върху подготовката за установяване на Нов световен ред. КОНТРОЛЪТ ЩЕ БЪДЕ ОСЪЩЕСТВЯВАН ОТ НАШИЯ КОМИТЕТ И ЧРЕЗ ГЛОБАЛНО ПЛАНИРАНЕ И УПРАВЛЕНИЕ НА КРИЗИ“. Съобщих за тези факти няколко месеца след като получих информация за тях през 1981 година. Друг факт, за който съобщих тогава, беше, че РУСИЯ Е БИЛА ПОКАНЕНА ДА УЧАСТВА В ПРИГОТОВЛЕНИЯТА ЗА УСТАНОВЯВАНЕТО НА ЕДИННО СВЕТОВНО ПРАВИТЕЛСТВО.

Когато през 1981 година писах за всички тези неща, глобалните планове на конспираторите вече бяха в напреднал етап на подготовка. Погледне ли се назад към изминалите десет години, може да се види колко бързо се осъществяват тези планове. Ако през 1981 година тази информация е предизвикала тревога, то тя предизвиква още по-големи притеснения сега, когато приближаваме последните ета-

пи на разрушение на Съединените щати. Ако вземем под внимание неограничените възможности за финансиране, наличието на няколкостотин мозъчни тръста и 5000 социални инженери, създаването на информационни банки с данни и установяването на реален контрол над повечето правителства в света, ще видим, че обрисоваме проблем с невиждани мащаби, на който в днешно време не може да се противопостави нито една страна.

Както често съм заявявал, ние сме подведени да мислим, че проблемът, за който говоря, се корени в Москва. В резултат на усилено промиване на мозъците американците смятат, че комунизмът представлява най-голямата опасност. В действителност изобщо не е така. Най-голямата опасност идва от масата предатели сред нас. Американската конституция ни призовава да бдим за врагове в нашия дом. Нашите врагове са слугите на Комитет 300, които заемат високи постове в структурите на американското правителство. Именно хората в СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ ТРЯБВА да се противопоставят на тъматата, грозяща да ни погълне; именно те трябва да разобличат и да победят заговорниците вътре в страната.

Римският клуб взема пряко участие и в разпалването на 25-годишната война в Салвадор, която е неотменна част от по-обширен план, съставен от Елиът Абрамс от Държавния департамент на САЩ. Членът на Комитет 300, лидер на Социалистическия интернационал и бивш канцлер на Западна Германия Вили Бранд финансира „последното настъпление на салвадорските бунтовници, което, за щастие, не се увенчава с успех. Салвадор е избран от Комитет 300, за да превърне Централна Америка в зона на нова трийсетгодишна война. Изпълнението на тази задача под безобидното название План „Анди“ е възложено на Кисинджър.

Държавните граници не представляват преграда за операциите на заговорниците. Така например планира-

ната от Вили Бранд акция „Последно настъпление“ става възможна в резултат на неговото посещение при Фелипе Гонзалес, който по онова време се подготвя за отредената му от Римския клуб роля на министър-председател на Испания. Освен мен и няколко мои колеги никой не знае нищо за Гонзалес преди появата му в Куба. Римският клуб използва Гонзалес в Салвадор в качеството му на офицер за специални поръчки. Гонзалес става първият социалист, издигнат в политическата власт в Испания след смъртта на генерал Франко.

През декември 1980 година той отива във Вашингтон, за да участва в антирейгънова среща на социалисти, организирана от Римския клуб. На срещата на Гонзалес с Фидел Кастро присъства левият бунтовник Гилермо Унго, който действа под патронажа на Института за политически изследвания (Institute for Policy Studies, IPS), един от най-прословутите мозъчни тръстове с лява ориентация, действащи под егидата на Комитет 300, базиран във Вашингтон. Непосредственото ръководство над действията на Унго се осъществява от сътрудник на Института за политически изследвания, който загива в загадъчна самолетна катастрофа на път от Вашингтон за Хавана, за да се срещне с Кастро.

Повечето от нас прекрасно знаят, че всички политически направления, и лявото, и дясното, се контролират от едни и същи хора, и това обяснява факта, че Унго е бил дългогодишен приятел на покойния Наполеон Дуарте, лидера на десните в Салвадор. „Последното настъпление“ на салвадорските бунтовници се състои именно след срещата в Куба.

Поляризацията на Южна Америка и Съединените щати е специална задача, възложена на Кисинджър от Комитет 300. Фолклендската война и последвалото сваляне на аржентинското правителство, след което настъпват икономически хаос и политически безредици, са планирани от

помощници на Кисинджър, действащи съвместно с лорд Карингтън, един от най-висшестоящите членове на Комитет 300.

Един от главните центрове на Комитет 300 в САЩ, Институтът в Аспен, Колорадо, също помага в планирането на събитията в Аржентина, както и в събитията, довели до отстраняването от власт на шаха на Иран. Латинска Америка е важна за Съединените щати не само защото имат склучени много военни договори с латиноамериканските страни, но и защото тя представлява огромен потенциален пазар за продажба на американски технологии и тежко индустриално оборудване, който би могъл да съживи много западащи американски компании и да създаде хиляди нови работни места. Това е трябвало да бъде предотвратено на всяка цена, дори ако означава трийсетгодишна война.

Вместо да гледа на този огромен потенциал в позитивна светлина, Комитет 300 го възприема като опасна заплаха за плана за нулев растеж в САЩ и незабавно предприема мерки, за да направи от Аржентина пример за назидание на другите латиноамерикански страни и да ги застави да се откажат от идеите за развитие на националното самосъзнание, независимост и суверенна цялост. Това е причината много латиноамерикански страни да прибегват до производството на наркотици като единствен източник за сдобиване със средства за съществуване, което може би е била целта на конспираторите от самото начало.

Американците като цяло се отнасят пренебрежително към Мексико и Комитет 300 се стреми точно към това – населението на САЩ да има такова отношение към тази страна. Трябва да променим представите си за Мексико и Южна Америка. Мексико представлява потенциален огромен пазар за всякакви американски стоки, който може да създаде хиляди работни места както за американци, така и за мексиканци. Прехвърлянето на американските индустриални мощности „на юг от границата“, в „макила-

дорите“, чиито нископлатени работници осигуряват тлъсти печалби на големите световни компании, не е в интерес нито на едната, нито на другата страна. Това е единствено в интерес на „Олимпийците“.

Мексико получава по-голямата част от ядрените си технологии от Аржентина, но Фолклендската война слага край на това. Римският клуб още през 1986 година постановява, че износът на ядрени технологии за развиващите се страни ще бъде прекратен. Притежавайки ядрени електроцентрали, произвеждащи евтина електроенергия, Мексико би се превърнало в „латиноамериканска Германия“. Подобно развитие на събитията би означавало катастрофа за заговорниците, които към 1991 година спират всякакъв износ на ядрени технологии с изключение на онези, предназначени за Израел.

Комитет 300 планира Мексико да остане страна с феодално земеделие, което ще позволи лесно да се контролира и ограбва мексиканският петрол. Една стабилна и процъфтяваща държава Мексико би била само от полза за Съединените щати. Но именно това се опитват да предотвратят конспираторите, за да могат десетилетия наред да инспирират различни видове инсинуации, да разпространяват клевети и да водят открита икономическа война против Мексико. До идването на власт на бившия президент Лопес Портийо и национализирането на банките Мексико ежедневно губи 200 милиона долара в резултат от изтичане на капитали, организирано и дирижирано от представителите на Комитет 300 в банките и брокерските къщи на Уолстрийт.

Ако в Съединените щати управляваха не политикани, а държавници, американците можеха да действат съвместно и да преградят пътя на плановете на Единното световно правителство – Новият световен ред да върне Мексико в състояние на безпомощност. Ако съумеем да осуетим плановете на Римския клуб за Мексико, това ще бъде шок за

Комитет 300, от който той няма да се съвземе скоро. Наследниците на илюминатите представляват сериозна заплаха не само за Мексико, но и за САЩ. Ако намери общи позиции с мексиканските патриотични движения, народът на Съединените щати би представлявал страховита сила, с която не може да не се съобразят. Подобни действия обаче изискват силни лидери, а в момента нямаме такива.

С помощта на подконтролните си организации Комитет 300 успява да сведе до нула резултатите от президентството на Роналд Рейгън. Ето какво казва по този въпрос Стюарт Бътлър от Фондация „Херитидж“*: „Десните мислеха, че са победили през 1980 година, но всъщност загубиха“. Бътлър говори за ситуацията, в която се озоваха десните, когато разбраха, че всички важни постове в администрацията на Рейгън са заети от хора, назначени от Фабианското общество по препоръка на Фондация „Херитидж“. По-нататък Бътлър казва, че Фондация „Херитидж“ ще използва идеите на десните за налагане на леви радикални принципи в Съединените щати, същите радикални идеи, които сър Питър Викърс Хол, главният фабианец в САЩ и човек номер едно във Фондация „Херитидж“, открито обсъжда в годината преди президентските избори.

Сър Питър Викърс Хол остава активен фабианец, въпреки че оглавява консервативен „мозъчен тръст“. Като член на британската олигархическа фамилия Викърс, собственици на предприятия за производство на оръжия, той има влияние и власт. Семейство Викърс снабдява с оръжие и двете воюващи страни през Първата световна война, а също и Хитлер по време на издигането му към властта. Официалното прикритие на Викърс е Институтът за градско и регионално развитие към Калифорнийския университет. В течение на дълги години той е доверено

* Heritage Foundation, или Фондация „Наследство“ на стратегически изследователски институт в САЩ, който се занимава с широк спектър изследвания на международната политика и има консервативна насоченост. Основана през 1973 г. – Б. пр.

лице на Антъни Уеджууд Бен, лидер на британските лейбъристи и член на Комитет 300.

Викърс и Бен имат тесни връзки с Института за човешки отношения „Тависток“, главната институция в света за промиване на мозъци. Викърс ефективно използва подготовката си в „Тависток“ при изнасянето на речи. Предлагам да разгледаме следния пример.

„Има две Америки. Едната е общество от XIX век, основано на тежка промишленост. Другата е растящо постиндустриално общество, построено върху отломките на старата Америка. Именно кризата в отношенията между тези два свята ще породи икономическа и социална катастрофа през следващото десетилетие. Тези два свята се намират в дълбоко противостояние и не могат да съществуват съвместно. В края на краищата, постиндустриалният свят трябва да разруши и да изтрие от лицето на земята другия.“ Напомням, че тази реч е произнесена през 1981 година и сега виждаме по състоянието на американската икономика и индустрия колко точно е предсказанието на сър Питър. Когато хората ме питат колко дълго ще продължи рецесията през 1991 година, аз им цитирам изявленията на сър Питър и добавям моето мнение, че кризата ще свърши не по-рано от 1995–1996 година и при това страната няма да бъде онази Америка, която познавахме през шейсетте и седемдесетте години на XX век. Онази Америка вече е унищожена.

Аз публикувах речта на сър Питър в моя информационен бюлетин веднага след като той я произнесе. Речта беше пророческа, но беше лесно да се предскаже бъдещето на Америка по вече написания план на Комитет 300 и изпълнителния му орган Римския клуб. За какво говори сър Питър по своя евфемистичен начин? В превод на обикновен език това означава, че старият американски начин на живот, истинската и ползваща се с всеобщо доверие конституционна републиканска форма на управление трябва да бъде премахната от Новия световен ред. Позна-

тата на всички ни Америка трябва да си отиде сама или ще бъде унищожена.

Както вече споменах, членовете на Комитет 300 често действат пред очите на всички. Сър Питър не прави изключение. За да стане ясно на всички откъде е дошъл, той завършва речта си със следното изявление:

„Много съм щастлив, че работя с Фондация „Херитидж“ и други подобни организации. Истинските фабианци се надяват, че с помощта на „Новите десни“ ще им се удаде да прокарат някои свои радикални идеи. Повече от десет години пропагандата постоянно внушава на британското общество, че индустрията буксува. Всичко това е вярно, но крайните резултати от тази пропаганда са деморализация на населението“.

(Именно това са планирали специалистите по „новата наука“ в „Тависток“.)

„Това ще се случи и в Съединените щати с влошаването на икономическото положение. Това (процесът на деморализация) е необходимо, за да накара хората да приемат тежкия избор. Ако няма планиране на бъдещето и ако избирателите спъват прогреса, ще настъпи такъв обществен хаос, мащабите на който е трудно да си представим. Перспективите за градска Америка са много мрачни. Все още има възможност да се направи нещо с големите градове, но по същество градското население ще намалее и промишлената база ще претърпи упадък. В резултат това ще породи социални конвулсии.“

Бил ли е сър Питър медиум, велик магьосник или просто гадател – шарлатанин с огромен късмет? Разбира се, че не. Сър Питър само прочита на глас плановете на Комитет 300 и Римския клуб, които предвиждат бавната смърт на някога мощната индустрия на Съединените щати. Ако погледнем десет години назад, преди предсказанията на сър Питър, може ли някой да се усъмни, че плановете на Комитет 300 за съсипването на индустрията на САЩ са станали реалност?

Не е ли истина, че предсказанията на сър Питър се оказа изумително точни? Да, действително, почти до последната дума. Заслужава си да отбележим, че сър Джефри Викърс (тъстът на сър Питър Викърс Хол) работи по доклада на Станфордския изследователски институт „Изменение на образа на човека“, от който е взета по-голямата част на ключовите препоръки в 3000 страници, отправени към администрацията на Рейгън. Нещо повече, като високопоставен офицер от британското разузнаване, сър Питър Викърс може да предостави на Фондация „Херитидж“ големи количества секретна информация. Като член на Комитет 300 и НАТО, сър Питър Викърс има отношение към това, че НАТО поръчва на Римския клуб да разработи социална програма, която коренно да промени направлението на развитието на Америка. По указания на „Тависток“ Римският клуб поръчва на Станфордския изследователски институт да разработи такава програма не само за Америка, но и за всички страни в Атлантическия алианс и страните от Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа.

Стюарт Бътлър, протежето на сър Питър, предава на президента Рейгън „препоръките“ в 3000 страници, които несъмнено съдържат някои мнения, изразени от Антъни Уеджууд Бен, депутат от британския парламент и високопоставен член на Комитет 300. Бен заявява пред членовете на Социалистическия интернационал, събрали се във Вашингтон на 8 декември 1980 година: „Вие можете да преуспявате в условията на кредитния колапс на Волкър, ако профилирате Рейгън да ускори кредитния колапс“.

Фактът, че препоръките на Бътлър са приети и използвани от администрацията на Рейгън, се потвърждава от краха на спестовно-кредитния и банковия отрасъл, който се засилва в условията на икономическата политика на Рейгън. Когато говори за „профилиране“, Бен всъщност има предвид промиване на мозъка на Рейгън. Струва си да

отбележим, че Фон Хайек, един от основателите на Фондация „Херитидж“, поставя ученика си Милтън Фридман да ръководи осъществяването на плановете на Римския клуб за деиндустриализация на Америка, използвайки политиката на администрацията на Рейгън, за да ускори колапса преди всичко на стоманолепярната промишленост, а също и на автомобилната и строителната индустрия.

Освен това задачата да разгроми стоманолепярната промишленост на САЩ е възложена на члена на Комитет 300 Етиен д'Авиньон, който е и член на френската „Черна аристокрация“. Съмнявам се дали някой от стотиците хиляди металурзи и корабостроители, които загубват работата си през следващите десет години, е чувал за Етиен д'Авиньон. Аз публикувах без съкращение доклада на Д'Авиньон в априлския брой на „Икономик Ривю“ (Economic Review) през 1981 година. На съдбоносната среща на Римския клуб на 10 декември 1980 година присъства една загадъчна личност от Иран. Оказва се, че това е Бани Садър, специален пратеник на аятолах Хоймени.

Вниманието ми привлече една реч на тайното заседание на 10 декември 1980 година, главно защото е произнесена от Франсоа Митеран, човек, отвергнат и отписан от френската върхушка. Един мой източник от разузнаването обаче ми съобщи, че вече се действа по въпроса Митеран да бъде изваден от политическия килер, поизтупан и върнат на власт, и затова думите му бяха много интересни за мен. „Капиталистическото индустриално развитие е несъвместимо със свободата. Трябва да сложим край на това. Икономическите системи на XX и XXI век ще използват машините за отстраняване на човека, преди всичко в областта на ядрената енергетика, където вече са постигнати забележителни резултати.“

Завръщането на Митеран в Елисейския дворец е велика победа за социализма и доказва, че Комитет 300 е станал достатъчно влиятелен, отначало за да предсказва събития,

а после да ги осъществява принудително, с всякакви средства, необходими за постигането на поставените цели; че Комитет 300 може да сломи всяка съпротива, дори в случая с Митеран, който беше напълно отвергнат от прозорливата политическа върхушка в Париж.

На декемврийската среща през 1980 година във Вашингтон в „качеството на наблюдател“ присъства представителят на още една групировка – Джон Греъм, известен още като Ъруин Сюъл, глава на Комисията за разследване на Антиклевветническата лига (Anti-Defamation League), ADL). ADL е под прекия контрол на британското разузнаване и се управлява и от трите му отдела, МИ6 и Обединената разузнавателна организация (Joint Intelligence Organisation, ЈО). Сюъл събира голямата си торба с мръсни номера от клоаките на лондонския Ист Енд. Той все още е член на свръхсекретното управление SIS, Secret Intelligence Service, тайна разузнавателна служба, елитно спецподразделение на МИ6, което се занимава с операции в стила на Джеймс Бонд. Не трябва да подценяваме мощта на ADL, нито дългата ѝ ръка.

Сюъл работи в тесен контакт с Хол и други фабианци. Британското разузнаване го набелязва като потенциален агент, докато той учи в колежа „Ръскин“ в Оксфордския университет в Англия, същия комунистически образователен център, който ни даде Милнър, Роудс, Бърджес, Маклейн и Ким Филби. Оксфордският и Кеймбриджкият университет отдавна са учебни заведения за синовете и дъщерите на елита, тези, чиито родители принадлежат към „каймака“ на британското висше общество. В Оксфорд Сюъл става член на „Младежката лига на социалистите“ и скоро след това е завербуван от британското разузнаване.

Сюъл е изпратен в Съединените щати, където е покровителстван и финансиран от един от най-коварните леви идеолози в страната, Уолтър Липман. Липман основава и ръководи Лигата за индустриална демокрация и организа-

цията „Студенти за демократично общество“. И двете организации са войнстващи леви подразделения, чиято цел е да предизвикват конфронтация между индустриалните работници, от една страна, и така наречената „капиталистическа класа“ и управляващите, от друга. И в двата проекта Липман се явява неотменна част от апарата на Комитет 300, който се разпростира из цяла Америка. При това Липман е една от най-важните фигури в Комитет 300.

Сюъл има тесни връзки с Министерството на правосъдието на САЩ и може да получи от ФБР досието на всеки, който представлява интерес за него. Министерството на правосъдието има заповед да му дава всичко, което поиска и когато го поиска. Основната дейност на Сюъл е „да държи под око левите групировки и хората с леви убеждения“. За Антиклеветническата лига (ADL) са отворени вратите на Държавния департамент, който предоставя в услуга внушителното си разузнавателно управление.

Държавният департамент има цяла прослойка агенти в дясното пространство, представящи се за „безстрашни борци – антисемити“. Тази група информатори има четирима лидери, трима от които са евреи, дискретни хомосексуалисти. Шпионската групировка действа вече от две десетилетия. Тя публикува върли антиеврейски „вестници“ и продава богат асортимент антисемитски книги. Един от главните ѝ отдели се намира в Луизиана. Един от членовете на тази организация е писател, когото обожават в християнските десни кръгове. Цялата група и всички личности, които я поддържат, са под покровителството на ADL. Сюъл е дълбоко въввлечен в операциите на ABSCAM* и често е привличан от правоохранителните органи да им оказва помощ в разследванията и осъществяването на операции по „ужилвания“.

* Система от тайни провокативни операции на ФБР в края на седемдесетте и началото на осемдесетте години по разкриване на трафик на откраднатото имущество и корупция – Б. пр.

Поръчано му е да „превзпита“ Рейгън, за да не се отклонява от курса, поставен пред новоизбрания президент от Фондация „Херитидж“, а ако президентът кривне встрани или се опита да „махне капаците“ от очите си, Сюъл е длъжен да даде няколко „предупредителни изстрела“. Той помага за отстраняването на всеки съветник в администрацията на Рейгън, ако не е удобен за Фондация „Херитидж“. Един такъв човек е Рей Донован, министър на труда в правителството на Рейгън, който е отстранен от поста си с усилията на „отдела за мръсни номера“ на ADL. Джеймс Бейкър III, чиято кандидатура също е в списъка с препоръки на Фондация „Херитидж“, се явява посредник, който предава на президента изпълнените с ненавист послания на Сюъл за Донован.

Друг важен конспиратор е Филип Ейджи, така нареченият „изменник“ на ЦРУ. Въпреки че не е член на Комитет 300, той е агент за особени поръчки в Мексико и действа под ръководството на Кралския институт за международни отношения (RIPA) и Съвета за международни отношения (CFR). Само за информация ще отбележа, че всичко, което се случва в Съединените щати, задължително се одобрява от RIPA. Между САЩ и Британия съществува споразумение, което за пръв път ОТКРИТО (дотогава има много тайни споразумения) е сключено от Чърчил и Рузвелт през 1938 година, според условията на което американското разузнаване се задължава да предава секретна информация на британското.

Това е основата на така наречените „особени отношения“ между двете страни, с които се хвалят Чърчил и лорд Халифакс, и именно тези „особени отношения“ заставят САЩ да се сражава срещу Ирак в Персийския залив в името на британските интереси, особено за интересите на компанията „Бритиш Петролиъм“, една от най-важните компании в Комитет 300, в която семейството на кралица Елизабет има големи капиталовложения.

От 1938 година цялата разузнавателна дейност се извършва под контрола на тази специална съвместна командна структура. Филип Ейджи постъпва в ЦРУ, след като завършва университета „Нотр Дам“, където е посветен в кръга на йезуитското франкмасонство. Ейджи за пръв път привлече вниманието ми през 1968 година като офицера от разузнаването, който стои зад размириците в Университета на Мексико. Една от най-важните особености на мексиканските студентски бунтове е, че те се случват по същото време като студентските вълнения в Ню Йорк, Бон, Прага и Западен Берлин.

Притежавайки опит в координирането и специална разузнавателна мрежа, съставна част от която е ИНТЕРПОЛ, за Комитет 300 съвсем не е трудно, както би могло да изглежда на пръв поглед, да приведе в действие внимателно съгласувани по време глобални акции, било то студентски безредици, или сваляне от власт на лидери на суверенни (както мнозина предполагат) държави. За „Олимпийците“ всичко това не е нищо особено. От Мексико Ейджи преминава към друга цел – пуерториканските терористични групировки. През това време той става доверено лице на кубинския диктатор Фидел Кастро.

Не трябва да си въобразяваме, че докато изпълнява всичките тези операции, Ейджи действа като агент-изменник. Тъкмо обратното, през цялото това време той работи за ЦРУ. Проблемите възникват, когато Главна дирекция „Разузнаване“ (кубинското разузнаване), успява да го привлече на своя страна. Ейджи продължава да работи като агент на ЦРУ, докато двойната му игра не е разкрита. В това има пръст най-големият съветски пост за подслушване на Запада в Лурдес, Куба. С персонал от 3000 съветски специалисти по прихващане и дешифриране на съобщения, базата в Лурдес може да подслушва хиляди електронни сигнали едновременно. В Лурдес са засечени и резултатно използвани много

лични телефонни разговори между членове на Конгреса и любовниците им.

Макар още от 1991 година да се говори, че „комунизмът е мъртъв“, Съединените щати не направиха нищо, за да затворят огромния шпионски радиолокационен център, който се намира буквално на прага им. Между другото, базата в Лурдес е в състояние да улови и най-слабия „искров“ сигнал, какъвто излъчва един факс или електрическа пишеща машина, и после дешифрирането на този сигнал показва всичко, което се печата или предава по факса. Базата Лурдес си остава „кинжал в сърцето“ на Съединените щати. Няма абсолютни никакви причини съществуването ѝ да продължава. Ако САЩ и Русия действително са в мирни отношения, защо е необходима толкова масивна шпионска централа? Истината е, че вместо съкращения на персонала, в което се опитват да ни убедят, през 1900 и 1991 година КГБ е приело на работа още служители.

Името Курт Левин вероятно не е много известно в Съединените щати. За разлика от декадентските „поп звезди“ или най-новото жалко „откритие“ на Холивуд, учените рядко, ако изобщо, привличат общественото внимание. От стотиците учени в Съединените щати, които работят под контрола на Римския клуб, Левин заслужава особено внимание, ако не за друго, то поне за ролята му в подривната дейност против Иран, Южна Африка, Никарагуа и Южна Корея. Свалянето от власт на шаха на Иран се извършва по план, разработен от Курт Левин и Ричард Фолк под контрола на Института „Аспен“, ръководен от Робърт Андерсън.

Левин е автор на труд, озаглавен „Перспективите на времето и морала“ (Time Perspective and Morale). Тази публикация на Римския клуб представлява ръководство за смазване на морала на нациите и отделните лидери. Ето откъс от този документ:

Един от главните методи за смазване на моралния дух чрез стратегия на терора, е да се спазва стриктно следната тактика: човекът трябва да бъде държан в състояние на неяснота за текущото положение и за това какво го очаква в бъдеще. Освен това индивидуалните колебания между суровите дисциплинарни мерки и обещанията за добро отношение, заедно с разпространяването на противоречиви новини, замъгляват когнитивната структура на ситуацията. Така човек губи представа дали ще постигне желаната цел, ако има конкретен план, или обратното – ще се отдалечи от постигането ѝ. В подобни условия дори личности, които имат ясни цели и са готови да поемат рискове, се оказват парализирани заради силния вътрешен конфликт как точно трябва да постъпят.

Тази програма на Римския клуб се отнася както за СТРАНИ, така и за отделни личности, особено за главите на правителствата на тези страни. Хората в Съединените щати не трябва да си мислят: „О, това е Америка и тук не се случват такива неща“. Позволете ми да ви уверя, че такива неща СЕ СЛУЧВАТ в САЩ, и може би по-често, отколкото в която и да е друга страна.

Планът на Левин и Римския клуб има за цел да деморализира всички нас, така че в края на краищата безропотно да приемаме всичко, което е запланувано за нас. Като овце ще следваме заповедите на Римския клуб. Трябва да се отнасяме с крайно подозрение към всеки лидер, който изглежда силна личност и СЕ ПОЯВИ ИЗНЕВИДЕЛИЦА, за да „спаси“ нацията“. Нека си спомним, че британското разузнаване много години подготвя Хомейни за мисията му, особено по време на пребиваването му в Париж, преди внезапно той да се появи като спасител на Иран. Борис Елцин е от същата конюшня на МИ6 – SIS.

Римският клуб е уверен, че е изпълнил поръката на Комитет 300 да „размекне“ Съединените щати. След 45 години война с народа на тази страна кой би се съмнявал, че действително е изпълнил задачата си? Огледайте се

наоколо и ще видите, че хората са деморализирани. Наркотици, порнография, рокендрол „музика“, свободен секс, разрушаване на устоите на семейството, лесбийство, хомосексуализъм и ужасното убийство на милиони невинни бебета от собствените им майки. Има ли по-отвратително престъпление от масовите аборти?

Кой би отрекъл, че Съединените щати стоят на границата на краха и са готови да паднат в обятията на Единното световно правителство на новото мрачно средновековие, щом страната се намира в духовен и морален банкрут, щом индустриалната база е разрушена, щом в САЩ има 30 милиона безработни, щом в американските градове – ужасяващи клоаки на всевъзможни престъпления с ръст на престъпността почти три пъти по-висок, отколкото в която и да е друга страна, щом тук има 4 милиона бездомни и корупцията в правителството достига невиджани размери и обхваща всички наред?

Римският клуб успя да разцепи християнските църкви и да създаде цяла армия харизматични фундаменталисти и евангелисти, които да се сражават за ционистката държава Израел. По време на геноцида във войната в Персийския залив аз получих десетки писма, в които хората ме питаха как може да съм против „справедливата християнска война срещу Ирак“. Как мога да се съмнявам, че поддържането на войните на християнските фундаменталисти (Комитет 300) не е библейско? Нима Били Грeъм* не се моли заедно с президента Буш точно преди да започне стрелбата? Нима в Библията не се говори за „войни и слухове за войни“?

Тези писма показват колко добре върши работата си Институтът „Тависток“. Точно както е планирано, християнските фундаменталисти ще станат мощна сила, поддържаща държавата Израел. Колко е тъжно, че тези прекрасни

* Виден християнски евангелист, духовен съветник на девет президенти на САЩ. – Б. пр.

хора не осъзнават, че Римският клуб ГРУБО ГИ МАНИПУЛИРА и че мненията и убежденията им НЕ СА ТЕХНИ, а създадени за тях от стотиците „мозъчни тръстове“ на Комитет 300, разпръснати из цялата територия на САЩ. С други думи, като всички други слоеве на населението на Съединените щати, християнските фундаменталисти и евангелисти са подложени на старателно промиване на мозъците.

Американците като нация са готови да приемат крушението на Съединените щати и американския начин на живот, на който някога завиждаше целият свят. Не си мислете, че това е станало от само себе си, не изпадайте в стария синдром „времената се менят“. Времената не се менят, ХОРАТА се променят. Грешка е да се смята, че Комитет 300 и Римският клуб са европейски институции. Римският клуб има огромно влияние и власт в Съединените щати и свое собствено управително тяло във Вашингтон, окръг Колумбия.

Неговият лидер е сенаторът Клейборн Пел, а един от членовете му е Франк М. Потър, бивш директор на подкомисията по енергетика на Конгреса. Не е трудно да видим как Римският клуб държи под жесток контрол енергийната политика на САЩ и откъде възниква „зелената“ опозиция срещу ядрената енергетика. Вероятно най-големият успех на Римския клуб е съдържаността на Конгреса по отношение на ядрената енергетика, в резултат на която САЩ не може да влезе в XXI век като силна индустриална държава. Ефектът на антиядрената политика на Римския клуб може да се измери с количеството спрени доменни пещи, изоставени железопътни станции, ръждясващи металургични заводи, отдавна затворени корабостроителници и разпръснатата из цялата страна ценна квалифицирана работна сила, която може би никога няма да бъде събрана отново.

Други членове на Римския клуб в САЩ са Уолтър А. Хан от Изследователската служба на Конгреса

(Congressional Research Service) и видните икономисти Ан Чийтам и Дъглас Рос. Задачата на Рос, по собствените му думи, е „да трансформира перспективите на Римския клуб в законодателни актове, за да помогне на страната да се избави от илюзията за изобилие“. Ан Чийтам беше директор на организация на име „Клирингова палата на Конгреса по въпросите на бъдещето“.

Задачата ѝ е била да обработва членове на Конгреса, които са податливи на астрологията и всевъзможните врели-некипели за „Нова ера“. По едно време лекциите ѝ са били посещавани от повече от 100 конгресмени. Ан Чийтам ежедневно провеждала сесии, на които изказвала различни астрологични „прогнози“ въз основа на „окултните си възприятия“. Освен конгресмени сесиите ѝ посещавали и други важни личности като Майкъл Уолш, Торнтън Брадшоу – ВОДЕЩ ЧЛЕН НА КОМИТЕТ 300, и Дейвид Сърнлайт, старши вицепрезидент на застрахователната компания „Олстейт Иншуърънс Къмпани“ (Allstate Insurance Company).

Някои от най-важните членове на Комитет 300 са и членове на НАТО – факт, който не трябва да забравяме. Тези членове на Комитет 300 обикновено засмат няколко длъжности. Членове на НАТО и в същото време на Римския клуб са: Харлан Кливланд, бивш американски посланик в НАТО, Джоузеф Слейтър, директор на Института „Аспен“, Доналд Лещ, бивш сътрудник на Агенцията за национална сигурност на САЩ, Джордж Макги и Клейборн Пел – това са само няколко примера.

Важно е да запомним тези имена. Ако искате, направете си списък, за да си припомните кои са те и какво представляват, когато видите имената им в телевизионни предавания и новините. Следвайки *modus vivendi* на разузнаването, лидерите на Комитет 300 често се появяват по телевизията, обикновено под най-невинни маски. Трябва обаче да си даваме сметка, че никое от делата им не е невинно.

Комитет 300 е внедрил агенти в самото сърце на Съединените щати – правителството, Конгреса, на постове съветници на президента, на длъжности посланици и държавни секретари. От време на време Римският клуб провежда събрания и конференции, които, независимо от безобидните си названия, фактически се превръщат в работни комисии, всяка от които получава специална задача, за чието изпълнение се определя срок. Ако не се занимава с нещо извънредно, Комитет 300 работи по строго определено разписание.

Първата конференция на Римския клуб в Съединените щати е свикана от Комитет 300 през 1969 година под названието „Сдружение на Римския клуб“. Следващата среща се провежда през 1970 година под названието „Ривърдейлски център за религиозни изследвания“. Ръководи я Томас Бърни. После следва Удландската конференция през 1971 година в Хюстън, Тексас. Оттогава в Удландс редовно се провеждат конференции всяка година.

Също през 1971 година Корпорация по енергетика и строителство „Мичъл“ (Mitchell Energy and Development Corporation) организира за Римския клуб среща по стратегиите в областта на енергетиката, на която доминира темата: **ОГРАНИЧАВАНЕ НА РАСТЕЖА НА САЩ**. Кулминация на цялата тази дейност става Първата глобална конференция по проблемите на бъдещето, състояла се през юли 1980 година, на която присъстват 4000 социални инженери и членове на мозъчни тръстове тинк-танк (think-tank)*, всичките от които са или членове на организации, работещи под егидата на Римския клуб, или тясно си сътрудничат с тях.

Първата глобална конференция по проблемите на бъдещето получава благословията на Белия дом, който въз

* Тинк-танк – от англ. буквално „резервоар на мисли“ и „мисловен танк, таран“ – мозъчни тръстове за изследване и разрешаване на проблеми, въздействащи върху политиката на отделни общности, на страни и на света. – Б. ред.

основа на стенограмите от нея провежда своя собствена конференция под названието „Комисия на Белия дом по проблемите на осемдесетте години“ и ОФИЦИАЛНО препоръчва политиката на Римския клуб като „насоки за бъдещата политика на САЩ“. Дори отива толкова далеч, че определя икономиката на Съединените щати като излизаща от индустриалната фаза. Това се застъпва с темата на сър Питър Викърс Хол и Збигнев Бжежински и за пореден път доказва, че вътрешната и външната политика на САЩ са под контрола на Комитет 300.

Както казах през 1981 година, политически, социално и икономически ние сме хванати в клещите на плановете на Римския клуб. Всичко е НАГЛАСЕНО ПРОТИВ НАС. Ако искаме да оцелеем, сме длъжни да свалим мъртвата хватка на Комитет 300 от нашето правителство. Комитет 300 внедрява свои агенти на всички ключови постове в правителството след всички избори, откакто Калвин Кулидж се кандидатира за Белия дом, така че няма никакво значение кой ще бъде избран за президент. Например всички кандидати за президенти от времето на Франклин Д. Рузвелт са щателно избирани от Съвета за международни отношения (CFR), действащ по инструкции на Кралския институт за международни отношения (RIPA).

На изборите през 1980 година практически всички кандидати за най-високия пост в Съединените щати са избирани от CFR. Ето защо за заговорниците няма значение кой ще спечели президентските избори. Благодарение на „троянски коне“ като Фондация „Херитидж“ и CFR, ВСИЧКИ ключови постове в новата администрация са заети от хора, предложени от Съвета за международни отношения. Преди това, до шейсетте години на миналия век, много от тези постове са заемани от лакеи на НАТО и Римския клуб, в резултат на което всички важни политически решения носят неизличимия печат на Римския клуб и CFR, действащи като изпълнителен орган на Комитет 300.

Изборите през 1984 и 1988 година преминават по отдавна определен сценарий. Държавният секретар Джордж Шулц напълно отговаря на изискванията на Комитет 300 за кандидата за тази длъжност. Шулц винаги е бил креатура на Хенри Кисинджър, водещият ръководител на CFR. Нещо повече, положението му в компанията „Бектъл“, една от ключовите транснационални компании на Комитет 300, му предоставя достъп до такива страни, които при други обстоятелства биха го заподозрели във връзки с Кисинджър. Администрацията на Картър ускорява процеса на издигането на агенти на заговора на ключови постове. Преди избирането на Картър главният стратег на избирателната му кампания Хамилтън Джордан казва, че ако Сайръс Ванс или Бжежински получат постове в кабинета на Картър, ще си подаде оставката. Те бяха назначени, но Джордан не подаде оставка.

Когато Картър избира Пол Волкър (всъщност Дейвид Рокфелер му казва да назначи Волкър), започва началото на краха на икономиката на САЩ съгласно плана на Римския клуб. Сблъскахме се с мощни сили, чиято цел е създаването на Единно световно правителство. От 45 години против нас водят опустошителна и изтощителна война, само че ние не я възприемаме като такава. Мозъците ни са промивани методично и систематично, а ние дори не подозираме това. Институтът „Гависток“ създава за това цяла система и после я пуска в действие.

Единственият начин да се противопоставяме е да разобличаваме конспираторите и многобройните организации, които им служат за прикритие. Необходими са ни хора с опит, които могат да формулират стратегия за защита на нашето безценно наследство, което веднъж изгубено, не може да бъде възстановено. Трябва да изучаваме методите на заговорниците и да приемем контрамерки. Само една съкрушителна програма за съпротива ще сложи край на загиването, което разяжда Съединените щати.

На някои им е трудно да възприемат идеята за глобален заговор, защото много писатели печелят пари от това. Други се съмняват във възможностите за успешно осъществяване на такава дейност в глобални мащаби. Те виждат чудовищната бюрокрация в американското правителство и питат: „Е, как да повярваме, че отделният човек може да направи нещо повече от правителството?“. Те не отчитат факта, че правителството е част от заговора. Искат безспорни доказателства, но безспорни доказателства се намират трудно.

Други казват: „И какво от това? Какво ме интересува някакъв си заговор, аз дори не си правя труда да гласувам“. Именно по този начин е профилирана да реагира по-голямата част от населението на Америка. Народът е обезверен и объркан – това са резултатите от 45-годишната психологическа война, която се води срещу нас. В книгата на Курт Левин ясно е показано как се прави това, но колко хора биха си направили труда да предпочетат научна книга пред развлекателната литература? Ние реагираме точно както сме програмирани. Деморализираните и изпадналите в апатия хора винаги са готови да приветстват внезапната поява на някой „велик“ човек, който обещава да реши всичките им проблеми и гарантира надежден ред в общество, където всички са осигурени с работа, а вътрешните противоречия са сведени до минимум. Такъв диктатор – защото това ще бъде именно диктатор – всички приемат с разтворени обятия.

Да знаем КОЙ е врагът – това е жизнена необходимост. Невъзможно е да се сражаваш срещу неизвестен противник. Тази книга може да се използва като военно-полеви устав. Изучете съдържанието ѝ и запомнете всички имена. В тази глава аз често споменавах методите на профилиране. Пълното обяснение на „профилирането“ се съдържа в следващата глава. Един от най-важните изводи, които можем да направим при изучаване на профи-

лирането е относителната лекота, с която то се осъществява на ниво личност, партии, политически обединения и така нататък. Веднага щом осъзнаем тази лекота, заговорът ще престане да бъде нещо, което е извън предела на разбирането ни. Ще ни стане по-лесно да разберем и убийството на президента Кенеди, и покушението срещу президента Рейгън.

ИНСТИТУЦИИ, ЧРЕЗ КОИТО СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА КОНТРОЛЪТ

Профилирането е метод, разработен през 1922 година по заповед на Кралския институт за международни отношения (RIIA). Майор Джон Ролингс Рийс, британски военен специалист, получава указания да създаде най-голямата в света институция за промиване на мозъци към Института за човешки отношения „Тависток“, влизащ в състава на Университета на Съсекс. Тази база се превръща в ядро на Британското бюро за психологически войни (Britain's Psychological Warfare Bureau). Когато през 1970 година за пръв път запознах Съединените щати с имената Рийс и „Тависток“, това почти не предизвика интерес сред читателите. С течение на годините обаче, докато разкривах все повече и повече за дейността на „Тависток“ и важната му ролята в заговора, стана модно да се плагиатства от моите ранни изследвания.

Британското бюро за психологически войни широко използва резултатите от работата, извършена от Рийс над

80 000 „опитни зайчета“ от британската армия и пленени войници, подложени на много видове тестове. Именно разработените от „Тависток“ методи заставят Съединените щати да се включат във Втората световна война и под ръководството на доктор Курт Левин да учредят Управлението на стратегическите служби (The Office of Strategic Services, OSS), предшественика на ЦРУ. Левин става директор на Управлението за планиране на стратегически бомбардировки (Strategic Bombing Survey), което разработва план за Кралските военновъздушни сили за масирани бомбардировки по германски жилищни и работнически квартали, оставяйки непокътнати военни мишени като заводи за амуниции. Военните заводи и на двете воюващи страни принадлежат на международни банкери, които не желаят да разрушават активите си.

След края на войната НАТО започва на Университета на Съсекс да създаде много особен център за промишване на мозъци, който става част от Британското бюро за психологически войни, само че сега изследванията му са насочени не към военно, а към гражданско приложение. В главата за наркотиците още веднъж ще се върнем на този суперсекретен институт, наречен Изследователски институт за научна политика (Science Policy Research Institute, SPRI).

Целта на масираните бомбардировки по граждански жилищни квартали е да се сломи моралният дух на германските работници, а не да се разруши германската военна машина. Левин и екипът му от статистици вярват следния целеви показател – ако 65% от жилищата на германските работници бъдат разрушени по време на нощни бомбардировки, извършени от Кралските военновъздушни сили, моралният дух на гражданското население ще бъде смазан. Реалният работен документ по този въпрос е изготвен от застрахователната компания „Пруденшъл“.

Кралските военновъздушни сили под командването на Харис Бомбардировача* осъществяват плановете на Левин, кулминацията на които е ужасяващата бомбардировка на Дрезден, в която загиват повече от 125 000 души, предимно старци, жени и деца. Истината за страшните внезапни нападения на Харис Бомбардировача срещу германското цивилно население е засекретена дълго време след края на Втората световна война.

„Тависток“ разработва повече детайли на програмите, в резултат на които е създадено Управление на военноморското разузнаване (Office of Naval Intelligence, ONI), разузнавателна служба номер едно в САЩ, в сравнение с която ЦРУ изглежда джудже. Правителството на САЩ сключва договори за милиарди долари с „Тависток“, чиито специалисти по стратегическо планиране разработват по-голямата част от програмите, които Пентагонът и до ден днешен използва за организиране на отбраната на страната. Това е още една илюстрация за мъртвата хватка, в която Комитет 300 държи САЩ и повечето американски институции. В Съединените щати „Тависток“ управлява повече от 30 изследователски института. Всичките ще бъдат изброени в края на тази книга.

Много от тези тавистокски институти в САЩ са се превърнали в гигантски чудовища, влиянието им прониква във всички аспекти на дейността на американските държавни институции и са станали водеща сила в определянето на всяка политика. Един от главните тавистокски разрушители на американския начин на живот е доктор Александър Кинг, един от основателите на НАТО и виден член на Римския клуб. Римският

* Сър Артър Травърс Харис (1892–1984) – маршал на Кралските военновъздушни сили, известен с прозвището Бомбардировача, както и като Касапина, заради участието си в най-опустошителните въздушни нападения над германски градове по време на Втората световна война. – Б. ред.

клуб поръчва на доктор Кинг да разруши американската образователна система, като установи контрол над Националната асоциация на учителите и работи в тясно сътрудничество с няколко законодатели и съдии. Ако досега не беше широко известно всепроникващото влияние на Комитет 300, то тази книга ще разсее и последните остатъци от съмнение в това отношение.

Пробно изпитание за Федералната агенция за управление в кризисни ситуации (FEMA), креатура на Римския клуб, става ситуацията около ядрената електроцентрала на Тримилния остров, Харисбърг, Пенсилвания. Истериичните медии веднага я кръщават „авария“, но това съвсем не е авария, а умишлено създадена от FEMA тестова кризисна ситуация. Резултатите от този експеримент са страх и истерия, предизвикани от средствата за масова информация, които принуждават хората да напуснат района, когато всъщност нищо не ги заплашва.

Случаят се смята за успех на FEMA и бележи много точки за антиядрените сили. Тримилният остров става от правна точка за така наречените „защитници на околната среда“, щедро финансирано движение, напълно контролирано от Института „Аспен“ от името на Римския клуб. Отразяването на събитието е предоставено безплатно от Уилям Пейли от телевизия Си Би Ес, бивш агент на британското разузнаване.

FEMA е естествен приемник на Управлението за планиране на стратегически бомбардировки по време на Втората световна война. Доктор Курт Левин, теоретикът на онова, което конспираторите от „Тависток“ наричат „управление на кризи“, активно участва в тези изследвания. Съществува неразривна връзка между Левин и „Тависток“, която може да се проследи в продължение на трийсет и седем години. Левин внедрява методологията на Управлението за планиране на стратегически бомбардировки във FEMA с незначителни изменения, едно от които е за-

мяната на обекта на въздействие: ВМЕСТО ГЕРМАНИЯ ЦЕЛТА СТАВАТ СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ. Четирийсет и пет години след края на Втората световна война „Тависток“ продължава да държи пръста си на спусъка, но сега оръжието е насочено срещу Съединените щати.

Маргарет Мийд под егидата на „Тависток“ провежда задълбочено изследване на реакциите на германското и японското население на стрес, предизвикан от въздушните бомбардировки. Доктор Ървинг Янус участва в проекта в качеството на асоцииран професор, а общото ръководство на проекта осъществява доктор Джон Ролингс Рийс, повишен в звание бригаден генерал от британската армия. Резултатите от изследването са предадени на FEMA. Докладът на Ървинг Янус оказва огромно влияние върху формирането на политиката на FEMA. Янус го използва в книгата си „Въздушна война и стрес“. ПО ВРЕМЕ НА „КРИЗАТА“ НА ТРИМИЛНИЯ ОСТРОВ ФЕМА БУКВАЛНО СЛЕДВА ИДЕИТЕ В ТАЗИ КНИГА. Идеята на Янус е проста: изкуствено да се създадат серия кризи и да се манипулира населението, като се следва тактиката на терора на Левин, и хората ще действат точно така, както се иска от тях.

При изпълнението на този експеримент Левин открива нещо ново – социалният контрол в голям мащаб може да бъде постигнат с използването на средствата за масова информация, за да стигне до съзнанието на хората ужасът от ядрената война чрез телевизията. Било установено, че женските списания са много ефективни за драматизирането на ужасите от ядрената война. Янус провежда тест, в хода на който Бети Бъмпърс, съпругата на сенатора от Арканзас Дейл Бъмпърс, „пише“ по тази тема в списание „Макколс“ (McCalls magazine).

Статията се появява в януарския брой на „Макколс“ през 1983 година. Всъщност тя не е написана от госпожа Бъмпърс, а е изготвена за нея от група писатели от

„Тависток“, специалисти по материали от подобен род. Публикацията представлява смесица от лъжи, изопачени факти, инсинуации, предположения и догадки, напълно основаващи се на фалшиви предпоставки. Статията на Бъмпърс е типичен пример за психологическото манипулиране, което така добре владее „Тависток“. Всички, прочели този брой на „Макколс“, били потресени от ужасяващия разказ какво представлява ядрената война.

Комитет 300 има на свое разположение огромен бюрократичен апарат, включващ стотици тинк-танк и фасадни организации, които ръководят целия широк спектър от лица и фирми в частния бизнес до правителствени лидери. Ще спомена само някои от тях, започвайки с Германския фонд „Маршал“. Сред членовете му (които са също така членове и на НАТО, и на Римския клуб) са персони като Дейвид Рокфелер от Чейс Манхатън Банк, Гейбриъл Хейг от престижната Хановер Тръст енд Файнанс Корпорейшън, Милтън Кац от Фондация „Форд“ (Ford Foundation), Вили Бранд, лидер на Социалистическия интернационал, агент на КГБ и член на Комитет 300, Ървинг Блустоун, председател на изпълнителния съвет на Обединението на работниците от автомобилната индустрия (United Auto Workers), Ръсел Трейн, президент на американския филиал на Световния фонд за дивата природа (World Wildlife Fund), действащ под патронажа на принц Филип и Римския клуб, Елизабет Миджли, програмен продуцент на телевизия Ес Би Си, Б. Р. Гифърд, директор на Фондация „Ръсел Сейдж“, Гуидо Голдман от Института „Аспен“, покойният Авърил Хариман, извънреден член на Комитет 300, Томас Лий Хюс от Дарителски фонд „Карнеги“, Денис Медоус и Джей Форестър, специалист по „световна динамика“ от Масачузетския технологичен институт.

Въпреки че съществува от повече от 150 години, Комитет 300 придобива днешния си вид някъде около 1897

година. Той винаги е издавал заповеди чрез други фасадни организации, като например Кралския институт за международни отношения (РША). Когато било решено, че европейските дела трябва да бъдат управлявани от някаква свръхорганизация, РША основава Института „Тависток“, който на свой ред създава НАТО. В продължение на пет години НАТО финансира Германския фонд „Маршал“. Вероятно най-важният член на Билдербергския клуб, външнополитическият орган на Комитет 300, е Джоузеф Ретингер, който, както се говори, е негов основател и организатор. Ежегодните срещи на Билдербергския клуб в продължение на няколко десетилетия интригуват търсачите на конспирации.

Ретингер е добре обучен йезуитски свещеник и франкмасон от 33-та степен. Госпожа Катрин Майър Грѐм, заподозряна в убийството на съпруга си, за да получи контрола над вестник „Вашингтон Поуст“, също е важен член на Римския клуб, както и Пол Г. Хофман (Paul G. Hoffman) от Застрахователна компания „Ню Йорк Лайф“ (New York Life Insurance Company), един от най-големите застрахователи в Съединените щати, водеща компания, влизаща в състава на корпорация „Ранк“, която е пряко свързана със семейството на английската кралица Елизабет. Освен това членове основатели на Билдербергския клуб и Римския клуб са Джон Дж. Маклой, човекът, който се опита да заличи от лицето на земята следвоенна Германия, и последен, но не по важност, Джеймс А. Пъркинс от Корпорация „Карнеги“ (Carnegie Corporation).

Какъв звезден състав! И все пак е странно, че освен сътрудниците на истинските разузнавателни служби за тази организация доскоро са знаели единици. Властта, която притежават тези важни личности и корпорации, телевизионните станции, вестниците, застрахователните компании и банките, които те представляват, могат да се

равняват по власт и престиж на най-малко две европейски страни и все пак това е само малка частица от безмерните и всеобхватни интереси на Комитет 300.

В списъка по-горе не е споменат Ричард Гарднър, който, макар че става член на Комитет 300 много рано, е изпратен в Рим със специална мисия. Гарднър се оженва за представителка на една от най-старите семейства на венецианската „Черна аристокрация“ и така осигурява на същата тази венецианска аристокрация пряк достъп до Белия дом. Покойният Авърил Хариман също е бил пряк посредник на Комитет 300 между Кремъл и Белия дом. След смъртта на Хариман тази функция се изпълнява от Кисинджър.

Римският клуб действително е зловец и могъщ орган на Комитет 300. Въпреки че привидно работи за САЩ, дейността на тази организация се припокрива с другите органи на Комитет 300, а американските ѝ членове често работят над „проблеми“ в Япония и Германия.

Ето далеч не пълен списък на някои от фасадните организации, контролирани от Комитет 300:

Лига за индустриална демокрация (League of Industrial Democracy)

Длъжностни лица: Майкъл Новак, Джийн Къркпатрик, Юджин Ростоу, Ървин Сюзъл, Лейн Къркланд, Алберт Шенкер.

Цел: нарушаване и влошаване на нормалните трудови отношения между работниците и работодателите чрез промиване на мозъците на лидерите и членовете на профсъюзите, така че те да отправят невъзможни искания. Особено внимание се обръща на металургическата, автомобилната и строителната индустрия.

Фрийдъм Хаус – Дом на свободата (Freedom House)

Длъжностни лица: Лио Чърн и Карл Гершман.

Цел: Разпространение на социалистическа дезинформация сред американските работници, създаване на атмосфера на разногласия и неудовлетвореност. Сега, когато тези цели до голяма степен са постигнати, Гершман е поканен от Лорънс Игълбъргър на работа в Корпорацията за централноевропейско разпределение (CEDC – Central European Distribution Corp) – нова организация, създадена с цел да прекрати търговската експанзия на обединена Германия в страните от Дунавския басейн.

Комитет за демократично мнозинство (Committee for a Democratic Majority)

Длъжностни лица: Бен Ватенбург, Джийн Къркпатрик, Елмо Зумва и Мидж Дектър.

Цели: Установяване на връзка между образованата социалистическа класа и малцинствените групи за създаване на солиден избирателен блок, на чиято поддръжка може да разчитат при избори левите кандидати. Това е стопроцентова организация на фабианци.

Институт за изследване на външна политика (Foreign Policy Research Institute)

Длъжностни лица: Робърт Строс-Хюпе.

Цел: подривна дейност и премахване на космическата програма на НАСА.

Социалдемократи САЩ (Social Democrats U.S.A.)

Длъжностни лица: Баярд Ръстин, Лейн Къркланд, Джей Лавстоун, Карл Гершман, Хауард Самюъл, Сидни Хук.

Цел: разпространение на радикален социализъм, особено сред малцинствата, и укрепване на връзките с подобни организации в социалистическите страни. Десетилетия наред Лавстоун е водещ съветник на няколко американски президенти по съветските въпроси и силен пряк контакт по връзките с Москва.

Институт за социални отношения (Institute for Social Relations)

Длъжностни лица: Харлан Кливланд, Уилис Хармън.

Цел: да промени начина на мислене в Америка.

Гражданска лига (The Citizens League)

Длъжностни лица: Бари Комънър.

Цел: възбуждане на „колективни“ съдебни дела против различни правителствени агенции, особено в областта на отбраната и отбранителната индустрия.

Лига на противниците на войната (War Resisters League)

Длъжностни лица: Ноам Чомски и Дейвид Макрейнолдс.

Цел: да организира съпротива срещу войната във Виетнам сред левите организации, студентите и холивудските „гузари“.

Организационен комитет на Института за демократичен социализъм (The Democratic Socialist Organizing Committee of the Institute for Democratic Socialism)

Длъжностни лица: Франк Зайдер, Артър Редиър и Дейвид Макрейнолдс.

Цел: разпространение на лява социалистическа дейност и идеология в САЩ и Европа.

Отдел за разследване на Антиклевветническата лига (Anti-Defamation League Fact-Finding Division)

Длъжностни лица: Ъруин Сюзъл, известен още като Джон Греъм.

Цел: Тази организация представлява съвместна операция на ФБР и британското разузнаване, предназначена да

набелязва групи и лидери и да ги неутрализира, преди да станат твърде големи и влиятелни.

***Международна асоциация на машинистите
(International Association of Machinists)***

Цел: Работнически фронт, поддържащ идеите на Социалистическия интернационал, разсадник на организирани безредици и конфликти между работници и мениджъри.

***Обединение на работниците от шивашката индустрия
(Amalgamated Clothing Workers)***

Длъжностни лица: Мъри Финдли, Ъруин Сюъл и Джейкъб Шайнкман.

Цел: много сходна с целите на Асоциацията на машинистите; разпространение на социалистическите идеи и предизвикване на трудови конфликти в шивашката индустрия.

Институт „А. Филип Рандолф“ (A. Philip Randolph Institute)

Длъжностни лица: Баярд Ръстин.

Цел: координация на действията между организации с общи цели, например разпространение на социалистическите идеи сред студентите и работниците.

***Кеймбриджки институт за политически науки
(Cambridge Policy Studies Institute)***

Длъжностни лица: Гар Апелровиц.

Цел: Да разширява и задълбочава работата, извършвана в Института за политически изследвания. Основан е през февруари 1969 година от интернационалиста социалист Гар Апелровиц, бивш помощник на сенатора Гейлорд Нелсън. Апелровиц написва за Римския клуб предизвикалата не малко спорове книга „Атомна дипломация“, публикация, финансирана от Германския фонд „Маршал“.

Деятелността на института е съсредоточена върху изследователски и практически проекти с цел коренно преобразяване на американското общество, тоест създаване на фабиански Съединени щати като подготовка към идването на Единното световно правителство.

Икономически комитет на Северноатлантическия институт (Economic Committee of the North Atlantic Institute)

Длъжностни лица: д-р Аурелио Печеи.

Цел: мозъчен център на НАТО по глобалните икономически проблеми.

Център за изучаване на демократичните институции (Center for the Study of Democratic Institutions)

Длъжностни лица: Основател Робърт Хъчинс от Комитет 300, Хари Ашмор, Франк Кели и голяма група асоциирани членове.

Цел: разпространение на идеи, които ще доведат до либерални социални реформи, с демокрацията в качеството на идеология. Една от задачите им е да разработят проект за нова конституция на САЩ, която ще бъде едновременно строго монархическа и социалистическа като в Дания.

Центърът е един от стожерите на „Олимпийците“. Намира се в Санта Барбара и се помещава в сграда с помпозното име „Партенон“. Бившият член на Камарата на представителите Джон Рарик характеризира Центъра като „кантора, пълна догоре с комунисти“. До 1973 година са разработени вече трийсет и пет проекта за конституция на САЩ, като в последните от тях се предлага поправка, която гарантира „екологично право“. Целта на тази поправка е практически да сведе до малка частица индустриалната база на САЩ в сравнение с нивото през 1969 година. С други думи, тази организация изпълнява политиката на

Римския клуб, утвърдена от Комитет 300, предвиждаща нулев постиндустриален растеж.

Освен това целите и задачите на Центъра включват управление на икономически цикли, контрол върху системата за социални помощи при безработица и социалното осигуряване, регулиране на бизнеса и националните проекти в публичния сектор, контрол върху замърсяването на околната среда. Говорейки от името на Комитет 300, Ашмор заявява, че функцията на Центъра е да намери методи и средства за по-ефективна работа на американската политическа система. „Ние трябва да променим системата на образованието и да помислим за нова конституция на САЩ, а също така и за конституция на целия свят“ – казва Ашмор.

По-нататък той формулира следните цели:

- 1) Членството в ООН да бъде всеобщо.
- 2) ООН да укрепне.
- 3) Югоизточна Азия да бъде неутрализирана. (Под неутрализирана разбирателно „комунизирана“.)
- 4) Студената война трябва да свърши,
- 5) Расовата дискриминация трябва да бъде забранена.
- 6) Да се оказва помощ на развиващите се страни. (Има се предвид помощ за разрушаването на икономиките им.)
- 7) Отказ от военно решение на проблемите. (Жалко, че не са го казали на Буш преди войната в Персийския залив.)
- 8) Националните решения не са приемливи.
- 9) Необходимо е съвместно съществуване.

Харвардска психологическа клиника (Harvard Psychological Clinic)

Длъжностни лица: д-р Курт Левин и персонал от 15 учени, привърженици на „новата наука“.

Цел: да създаде в обществото такава атмосфера, която би позволила на Комитет 300 да вземе в САЩ неограничена власт.

Институт за социални изследвания (Institute for Social Research)

Длъжностни лица: д-р Курт Левин и персонал от 20 учени, привърженици на „новата наука“.

Цел: разработка на абсолютно нов комплекс от социални програми, които имат за цел да отклонят Америка от пътя на индустриалното развитие.

Изследователски център за научна политика (Science Policy Research Unit)

Длъжностни лица: Лиланд Брадфорд, Кенет Дам, Роналд Липгърт.

Цел: Изследователски институт за „бъдещи сътресения“ към Университета на Съсекс в Англия, част от системата на „Тависток“.

Корпорация за развитие на системи (Systems Development Corporation)

Длъжностни лица: Шелдън Аренбърг и персонал от няколкостотин сътрудници.

Цел: Координация на действието на всички елементи на разузнавателните служби на САЩ и Британия. Корпорацията анализира и определя под егидата на кои „играчи“ трябва да бъде тази или онази организация или държава, например Испания трябва да бъде в сферата на влиянието на една отслабена и изтощена Католическа църква, ООН – под контрола на генерален секретар, и така нататък. Корпорацията е разработила системата „X RAY 2“, в която персоналят на мозъчните тръстове, военните обекти и правоохранителните органи да бъде свързан с Пентагона чрез национална мрежа от телекси и компютри, за да бъде приложена техниката за наблюдение в национален мащаб. Аренбърг казва, че идеите му не се отнасят за военната област, но всъщност всичките му методи са заимствани от военни източници. Той разработва „Системата

за наблюдение и идентификация на щата Ню Йорк“ (New York State Identification and Intelligence System, NYSIS), типичен проект в духа на романа „1984“ от Джордж Оруел, който освен това е свършено незаконен според американската конституция. Вече е стартирал процесът за внедряване на тази система в национален мащаб. Именно за това говори Бжежински – възможност за почти мигновен достъп до компютърни файлове с данни за всеки човек.

„Системата за наблюдение и идентификация на щата Ню Йорк“ предоставя информация на всички правоохранителни органи и правителствени агенции в щата и осигурява съхранение и бърз достъп до индивидуални данни, както криминални, така и социални. Това е ТИПИЧЕН проект на Комитет 300. Назряла е неотложна необходимост от пълно разследване с какво се занимава Корпорацията за развитие на системи, но не това е задачата на тази книга. Едно е сигурно: „Корпорацията“ не си поставя за цел да защитава правата и свободите, гарантирани от конституцията на САЩ. Колко удобно, че „Корпорацията“ се намира в Санта Барбара, съвсем близо до „Партенона“ на Робърт Хъчинс. Ето списък на някои издания на тези институции на Римския клуб: *Center Magazine* (списание „Център“), *Counterspy* („Контрашпионин“), *Coventry* („Ковънтри“), *Covert Action Information Bulletin* („Информационен бюлетин за тайни операции“), *Dissent* („Несъгласие“), *Human Relations* („Човешки отношения“), *Industrial Research* („Индустриални изследвания“), *Inquiry* („Разследване“), *Mother Jones* („Майка Джоунс“), *One* („Един“), *Progressive* („Прогресивен“), *Raconteur* („Разказвач“), *The New Republic* („Новата република“), *Working Papers for a New Society* („Работни записки за ново общество“).

Това съвсем не е пълният списък на изданията, публикувани под егидата на Римския клуб. Има още стоици, практически всяка организация е учредила свой собствен

печатен орган. Като се има предвид огромният брой организации, управлявани от Института „Тависток“ и Римския клуб, тук можем да публикуваме само частичен списък. В следващия списък са включени някои от най-важните фондове и мозъчни центрове, включително военни мозъчни центрове.

Американската общественост би останала поразена, ако знае колко дълбоко е въвличена армията в изследвания на „нова военна тактика“ съвместно с тинк-танковете на Комитет 300. Американците не знаят, че през 1946 година Комитет 300 заповядва на Римския клуб да продължи развитието на тинк-танкове, които сами по себе си представляват ново средство за разпространение на философията на Комитет 300. Въздействието на тези мозъчни центрове върху американските военни (от 1959 година насам, когато те изведнъж започнаха стремително да се размножават) е изумително. Няма съмнение, че до края на ХХ век те ще играят още по-голяма роля в управлението на Съединените щати.

Общество „Мон Пелерин“ (The Mont Pelerin Society)

Мон Пелерин представлява икономически фонд, предназначен за разпространение на лъжливи и подвеждащи икономически теории и оказване на влияние на икономистите от западния свят, за да следват онези модели, които от време на време пуска в света. Водещите му практики са Фон Хайек и Милтън Фридман.

Институт „Хувър“ (The Hoover Institution)

Първоначално основан за борба против комунизма, институтът бавно, но сигурно завива към социализма. Годишният му бюджет е 2 милиона долара, които се предоставят на компании, действащи под егидата на Комитет 300. Сега институтът се е съсредоточил върху „мирни промени“, като отделя главно внимание на контрола над въоръжението и вътрешните проблеми на САЩ. Медии-

те често го представят като „консервативна“ организация, чиито възгледи използват, когато е необходима консервативна гледна точка. Институтът „Хувър“ съвсем не е това и след като през 1953 година контролът над него премина в ръцете на група, тясно свързана с Римския клуб, той става рупор на „желаната“ политика на Единното световно правителство – Новия световен ред.

Фондация „Херитидж“ (Heritage Foundation)

Основана от пивоварния магнат Джоузеф Корс като консервативен мозъчен център, фондацията преминава под контрола на фабианците със Питър Викърс Хол, Стюарт Бътлър, Стивън Айзли, Робърт Мос и Фридрих фон Хайек, действащи под ръководството на Римския клуб. Тази институция изиграва главна роля в изпълнението на заповедта на британския лейбъристски лидер Антъни Уеджууд по „тачъризацията на Рейгън“. Фондация „Херитидж“ определено не е консервативна организация, въпреки че от време на време може да изглежда такава.

„Управление за изследване на човешките ресурси“ (Human Resources Research Office, HUMRRO)

Това е военноизследователски институт, който работи в областта на „психотехнологиите“. По-голямата част от персонала е подготвена в „Тависток“. „Психотехнологията“ обхваща области като мотивация на войниците, боевия дух на войската и музиката, използвана от противника. Всъщност по-голямата част от описаното от Оруел в книгата му „1984“ поразително прилича на онова, на което учат в HUMRRO. През 1969 година Комитет 300 установява контрол над този важен институт и го превръща в частна организация с нестопанска цел, управлявана под егидата на Римския клуб. Това е най-голямата група в САЩ за изследвания на поведението на човека.

Една от областите на изучаване е поведението на малки групи в стресови ситуации. HUMRRO учи военните, че войникът е просто придагък на снаряжението си, което е оказало голямо влияние върху разработката на системата „човек-оръжие“ и „управление на човешките качества“, толкова широко разпространени в армията на Съединените щати. HUMRRO притежава огромно влияние върху поведението на армията. Методите му за манипулиране на съзнанието произхождат от „Тависток“. Предполага се, че курсовете по приложна психология трябва да научат военните командири как да накарат човека да работи в качеството на оръжие. Показателен пример за това е фактът, че по време на войната с Ирак войниците с готовност не са се подчинили на полевите устава и са погребали живи 12 000 иракски войници.

Този вид промиване на мозъци е ужасно опасен, защото днес се прилага в армията, за да унищожи зверски хиляди „вражески“ войници, а утре на армията може да бъде казано, че „врагът“ е група гражданско население, настроена против политиката на правителството. Ние вече и без това представляваме безумно стадо овце с промити мозъци, но все пак се оказва, че HUMRRO може да придвижи манипулирането на съзнанието и контрола върху него една крачка по-напред. Той е ценно допълнение към „Тависток“ и много от препоръките на HUMRRO са използвани във войната в Персийския залив. Това прави малко по-лесно да разберем защо американските войници са се държали като безмилостни и безсърдечни убийци – нещо, което изобщо не се вписва в традиционната концепция за американския войник.

Корпорация за изследвания и анализи (Research Analysis Corporation)

Тази организация – близък на HUMRRO в духа на книгата „1984“ – се намира в Маклийн, Вирджиния. Основана

е през 1948 година и преминава под контрола на Комитет 300 през 1961 година, когато става част от университета „Джон Хопкинс“. Корпорацията е работила по повече от 600 проекта, включително интеграция на чернокожите в армията, тактическо използване на ядреното оръжие, програма за водене на психологическа война и управление на маси от населението.

Разбира се, има още много големи тинк-танкове и по-нататък в тази книга ще разгледаме повечето от тях. Една от най-важните сфери на сътрудничество между това, което в действителност представляват тези мозъчни тръстове, и онова, което става правителствена и обществена политика, са агенциите за проучване на общественото мнение. Именно тези агенции формират общественото мнение така, както е необходимо на заговорниците. Телевизионните станции Си Би Ес, Ен Би Си и Ей Би Си и вестниците „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“ непрекъснато обработват избирателите. По-голямата част от тези усилия се координира от Националния център за изследване на общественото мнение, където за изумление на мнозина от нас е разработен психологически профил за цялата нация.

Получената информация се съхранява в компютрите на агенцията „Галъп Пол“ (Gallup Poll) и „Янкелович, Скели и Уайт“ (Yankelovich, Skelley and White) за сравнителен анализ. Много от онова, което четем във вестниците или гледаме по телевизията, първо е филтрирано от агенциите за проучване на общественото мнение. НИЕ ВИЖДАМЕ САМО ОНОВА, КОЕТО ТЕЗИ АГЕНЦИИ ИСКАТ ДА ВИДИМ. Това се нарича „формиране на общественото мнение“. Идеята зад тази социална обработка е да се разбере как реагира обществото на ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ДИРЕКТИВИ, предписани от Комитет 300. Наричат ни „целиви групи от населението“, а социологическите агенции оценяват степента на съпротивление към онова, което

се появява във вечерните новини. По-нататък ще покажем как точно е пусната в ход тази лъжлива практика и кой е отговорен за нея.

Всичко това е част от старателно разработения в „Тависток“ процес за формиране на общественото мнение. Днес хората мислят, че са добре информирани, но не съзнават, че мненията, които смятат за свои, всъщност са създадени в изследователските институти и мозъчните центрове в Америка и нито един от нас не е свободен да има свое мнение в потока от информация, с който ни заливат медиите и социологическите агенции.

Формирането на общественото мнение се е превърнало в изцяло изкуство още преди Съединените щати да се включат във Втората световна война. Американците неусетно бяха принудени да гледат на Германия и Япония като на опасни врагове, които трябва да бъдат спрени. В известен смисъл това беше вярно и това прави управляваното мислене още по-опасно, защото въз основа на ИНФОРМАЦИЯТА, подавана на хората, враговете действително се оказаха Германия и Япония. Неотдавна видяхме колко добре работи процесът на обработване на съзнанието, когато американците бяха принудени да възприемат Ирак като заплаха, а Саддам Хюсеин като личен враг на Съединените щати.

Такъв процес на обработване на съзнанието технически се описва като „послание, достигашо до органите на възприятие на лицата, на които трябва да се повлияе“. Един от най-уважаваните социолози, анализатори на общественото мнение, е членът на Комитет 300 Даниъл Янкелович от агенцията „Янкелович, Скели и Уайт“. Янкелович гордо заявява пред студентите си, че допитването до мнението на хората е инструмент за манипулация на общественото мнение, въпреки че тук не проявява оригиналност. Той черпи идеята си от произведението на Джон Нейсбит „Доклад за тенденциите“ (Trend Report), поръчано от Римския клуб.

В тази книга Нейсбит описва всички методи, използвани за формирането на желаното от Комитет 300 обществено мнение. Формирането на общественото мнение е бисерът в короната на „Олимпийците“, защото с хилядите социолози и специалисти по „новата наука“ на тяхно разположение и с намиращите се в техните ръце медии, НОВОТО обществено мнение по абсолютно всеки въпрос може да бъде създадено и разпространено из целия свят само за две седмици.

Точно това се случи, когато на техния слуга Джордж Буш беше заповядано да обяви война на Ирак. В продължение на две седмици не само Съединените щати, но и целият свят бе настроен срещу Ирак и президента му Саддам Хюсеин. Диригентите и манипулаторите от медиите са подчинени пряко на Римския клуб, който от своя страна е подчинен на Комитет 300, оглавяван от английската кралица, управляващ огромна мрежа от тясно свързани корпорации, които не плащат данъци, не се отчитат пред никого и финансират изследователските си институти чрез фондове, които имат почти пълен контрол върху ежедневието ни живот.

Заедно със своите взаимно свързани компании, застрахователни дружества, банки, финансови корпорации, петролни компании, вестници, списания, радиостанции и телевизии, този гигантски апарат буквално е възседнал Съединените щати и останалия свят. Във Вашингтон няма нито един политик, който по един или друг начин да не принадлежи към него. Левите го хулят, наричайки го „империализъм“, и действително е така, но левите са манипулирани от същите хора, които манипулират и десните, така че левите не са по-свободни от нас.

Учените, които се занимават с процеса на обработване на съзнанието, се наричат „социални инженери“ или „специалисти по новата социална наука“ и оказват съществено влияние върху онова, което виждаме, чуваме и четем. Со-

циалните инженери от старата школа са Курт Левин, професор Хадли Кантрил, Маргарет Мийд, професор Дъруин Картрайт и професор Липсит, които заедно с Джон Ролингс Рийс съставляват гръбнака на „специалистите по новата наука“ в Института „Тависток“.

По време на Втората световна война повече от 100 изследователи под ръководството на Курт Левин робски копират методите на есесовеца Райнхард Хайдрих. Управлението на стратегическите служби (Office of Strategic Services, OSS) е основано по методологията на Хайдрих, а както знаем, то е предшественик на Централното разузнавателно управление (ЦРУ). Същността на всичко това е, че правителствата на Великобритания и Съединените щати вече разполагат с механизъм, за да ни приведат към Новия световен ред без особена съпротива от наша страна, и този механизъм съществува от 1946 година. Всяка година се добавят нови усъвършенствания.

Именно Комитет 300 е създал невиджани досега механизми и мрежи за контрол. За да ни държат в подчинение, не са необходими вериги и въжета. Нашият страх от онова, което може да се случи, е много по-ефективен от всякакви физически средства за възпиране. Промиват мозъците ни, за да се откажем от конституционното си право да носим оръжие, за да предадем самата си конституция, да позволим на ООН да осъществява контрол над външната ни политика, а Международният валутен фонд да управлява нашата фискална и монетарна политика, да позволим на президента безнаказано да нарушава законите, да нахлува в чужда страна и да отвлеча държавния ѝ глава. Накратко, мозъците ни са промити до такава степен, че като нация ние приемаме всяко беззаконие, извършено от нашето правителство, почти без да задаваме въпроси.

Що се отнася до мен, аз знам, че скоро ще ни се наложи да се борим, за да изтръгнем нашата страна от потисничеството на Комитет 300 или да я загубим завинаги. Но

когато се стигне дотам, колко души ще се вдигнат на оръжие? През 1776 година само 3% от населението са встали срещу крал Джордж III. Този път 3% ще бъдат свършено недостатъчно. Не трябва да позволяваме да бъдем водени по задънени улици, защото именно това планират за нас онези, които манипулират съзнанието ни, сблъсквайки ни с такъв сложен проблем, че ние просто не издържаме и отстъпваме пред всепроникващия натиск и не взимаме решение по множество жизненоважни въпроси.

Ще назовем имената на членовете на Комитет 300, но преди това трябва да разгледаме тесните и сложни взаимовръзки между всички важни институции, компании и банки, контролирани от него. Длъжни сме да ги обозначим ясно, защото именно тези хора решават кой да живее и кой да бъде унищожен като „безполезен консуматор“, къде да се молим на Бога, какво да обличаме и какво да ядем. Според Бжежински ние трябва да бъдем под денонощно наблюдение 365 дни в годината, докато свят светува.

Всяка година все повече хора разбират, че сме предадени отвътре, и това е хубаво, защото именно благодарение на знанието, което произлиза от вярата*, можем да нанесем поражение на врага на човечеството. Докато ни отвлечаха вниманието с плашилото на Кремъл, „троянският кон“ зае позиция във Вашингтон. Сега най-голямата опасност грози свободните хора не от Москва, а от Вашингтон. Длъжни сме първо да победим ВЪТРЕШНИЯ ВРАГ и след това ще бъдем достатъчно силни, за да организираме настъпление с цел да заличим от лицето на земята комунизма и всичките съпътстващи го „-изми“.

Администрацията на Картър ускори разрушаването на американската икономика и военната мощ. Последната беше започната от члена на Римския клуб и на „Луцис Тръст“ (Lucis Trust) Робърт Стрейндж Макнамара.

* Връзката между вяра и знание е, че вярата е знание, ако е истинска – Б. пр.

Въпреки обещанията си Рейгън продължи да подкопава американската индустриална база, започвайки от там, докъдето беше стигнал Картър. Докато трябва да поддържа-ме отбранителния потенциал на страната на необходимото ниво, ние не можем да го правим със слаба индустриална база. Без добре развит военнопromишлен комплекс не можем да имаме жизнеспособна отбрана на страната. Комитет 300 разбира това и от 1953 година е пуснал в действие постиндустриалната си политика за нулев растеж, която сега е в пълен разцвет.

Благодарение на Римския клуб американският технологичен потенциал е спаднал под нивото на Япония и Германия – страни, които уж победихме през Втората световна война. Как се случи това? Заради хора като д-р Александър Кинг и нашето заслепено съзнание не можахме навреме да осъзнаем разрухата в нашите образователни институции и системи на преподаване. В резултат на нашата слепота ние вече не обучаваме инженери и учени в достатъчно количество, за да бъдем сред индустриалните страни в света. Благодарение на д-р Кинг, за когото малцина в Америка знаят, образованието в САЩ се намира на най-ниското си ниво от 1786 година. Статистиката на Института за висше образование показва, че способностите за четене и писане на гимназистите в САЩ сега са по-ниски, отколкото през 1786 година.

Днес се сблъскваме не само със загубата на нашата независимост и самата структура на нацията ни, но и с нещо много по-лошо – вероятността да загубим душите си. Последователното разрушаване на основите, на които е изградена нашата република, създава празнота, която се втурнаха да запълват с духовния си сурогат всевъзможни окултисти и сатанисти. Трудно е да възприемем и оценим тази истина, защото нищо не се случи ВНЕЗАПНО. Ако ни беше поразил внезапен културен и религиозен шок, щяхме да се стреснем и да излезем от апатията.

Но градуализмът – и това е същината на фабианството – не дава възможност да се вдигне тревога. Тъй като не виждат МОТИВАЦИЯ в описваните от мен неща, мнозинството американци не могат да ги възприемат и затова се отнасят пренебрежително и често насмешливо към заговора (че е безумна теория или плод на въображението). В страната е създадена безизходна ситуация, като на хората ежедневно се предоставят стотици възможности, от които те трябва да изберат най-изгодната. Стигнали сме до такова положение, че ако мотивацията не е ясно изразена, е отказвана всякаква информация.

Това е едновременно и слабото, и силното звено в заговорническата верига. Повечето хора отхвърлят всичко, в което не съзират разбираем мотив, и затова конспираторите се чувстват в пълна безопасност и обсипват с присмех всеки, който сочи надигащата се криза в страната и в личния ни живот. Ако обаче можем да убедим достатъчно много хора да прозрат истината, блокирането на мотивацията ще отслабне и накрая ще бъде разчупено, докато все повече бъдат приобщени към истината, а фалшивата представа, че „това не може да се случи в Америка“, загуби силата си.

Комитет 300 разчита на неповратливата ни реакция, направлява я към създаваните от него събития и няма да бъде разочарован дотогава, докато ние като нация продължаваме да реагираме така, както сега. Трябва да превърнем реакцията си към изкуствено създаваните кризи в АДЕКВАТЕН отговор, като посочваме конспираторите и разобличаваме плановете им, така че всичко да стане обществено достояние. Римският клуб вече извърши ПРЕХОДА КЪМ ВАРВАРСТВОТО. Вместо да чакаме да бъдем „възнесени на небесата“, ние трябва да спрем Комитет 300, преди да е постигнал целта си да ни превърне в затворници и роби на новата мрачна епоха, която планира за нас. Не трябва да се уповаваме на Бог, а на

СЕБЕ СИ. Длъжни сме да предприемем необходимите действия.

Цялата информация, която представям в тази книга, е получена в резултат на дългогодишни изследвания, основаващи се на безупречни разузнавателни източници. Нищо тук не е преувеличено. Всичко е абсолютно точно и потвърдено от факти, затова не се поддавайте на инсинуациите на врага, че всичко е „дезинформация“. От две десетилетия аз представям информация, която се оказва изключително точна и която обяснява множество загадъчни събития. Надявам се, че благодарение на тази книга ще има по-добро, по-ясно и по-широко разбиране за заговорническите сили, прицелили се в американската нация. И надеждата ми се сбъдва, защото все повече млади хора започват да задават въпроси и да търсят истината за онова, което **ДЕЙСТВИТЕЛНО** се случва.

На хората е трудно да осъзнаят, че конспираторите са реални и че наистина имат властта, която аз и много други им приписваме. Много хора са писали и задавали въпроса защо американското правителство не прави нищо, за да отстрани тази ужасна заплаха за цивилизацията. Бедата е, че американското правителство е **ЧАСТ** от проблема, част от заговора, и никъде и никога това не е ставало по-ясно, както по времето на президентството на Буш. Разбира се, президентът Буш отлично знае какво прави срещу нас Комитет 300. **БУШ РАБОТИ ЗА ТЯХ**. Някои пишат: „Ние мислехме, че се борим срещу правителството.“ Да, това е вярно, но зад правителството стои сила, толкова могъща и всеобхватна, че дори разузнавателните служби се страхуват да споменат името „Олимпийци“.

Доказателство за съществуването на Комитет 300 се съдържа в огромното количество мощни институции, които принадлежат на него и се управляват от него. Тук са изброени някои от най-важните. Над всички тях стои **МАЙКАТА НА ВСИЧКИ ТИНК-ТАНКОВЕ И ИЗСЛЕ-**

ДОВАТЕЛСКИ ИНСТИТУТИ, ИНСТИТУТЪТ ЗА ЧОВЕШКИ ОТНОШЕНИЯ „ТАВИСТОК“ с неговата обширна мрежа от стотици „филиали“.

Станфордски изследователски институт (Stanford Research Center (SRC))

Станфордския изследователски институт (SRI) е основан през 1946 година от Института за човешки отношения „Тависток“. Центърът в Станфорд е създаден, за да помага на Робърт. О. Андерсън и неговата петролна компания ARCO. Андерсън осигурява на Комитет 300 правата върху петрола в Северна Аляска. По същество работата е твърде мащабна за Института „Аспен“ на Андерсън, затова възниква необходимост да се открие и финансира нов център. Този нов център е Станфордския изследователски институт (SRI). Аляска продава правата си за 900 милиона долара – относително малка сума за Комитет 300. Губернаторът на Аляска е насочен за помощ и консултации към SRI. Това не е случайно, а резултат от щателно планиране и мащабна обработка.

Откликвайки на призива на губернатора за помощ, трима сътрудници на Станфордския институт се срещат със секретаря на щата Аляска и ръководителя на управление то за планиране на щата. Франсис Грийхан, който оглавява екипа от SRI, уверява губернатора, че вълнуващият го проблем за експлоатацията на богатото нефтено находище ще бъде надеждно решен от SRI. Естествено, Грийхан не споменава за Комитет 300 или Римския клуб. За по-малко от месец той събира екип от икономисти, учени, специалисти по петрола и „новата наука“, наброяващ стотици души. Докладът, който SRI предава на губернатора, се състои от осемдесет и осем страници.

През 1970 година предложението е прието практически без изменения на законодателно събрание в Аляска. Грийхан наистина свършва блестяща работа за Комитет

300. От това начало SRI се развива в институт с персонал 4000 души и годишен бюджет 160 и няколко милиона долара. Президентът му Чарлс А. Андерсън е свидетел на това разрастване по време на заемането на длъжността си, както и професор Уилям Хармън, директор на Центъра за изучаване на социалната политика в SRI, където работят стотици „специалисти по новата наука“. Много от най-добрите сътрудници са преместени там от лондонския филиал на „Тависток“. Единият от тях е председател на съвета на корпорацията RCA и бивш агент от британското разузнаване Дейвид Сарноф, който е тясно свързан с Хармън и екипа му в продължение на двайсет и пет години. Сарноф е нещо като „куче пазач“ на института майка в Съсекс.

Станфордският институт твърди, че не дава морални оценки на проектите, върху които приема да работи, и изпълнява поръчки за Израел, арабите, Южна Африка и Либия, но не е трудно да си представим, че това отношение му позволява успешно да установява устойчиви тайни връзки с чуждестранни правителства, които ЦРУ намира за изключително полезни. В книгата на Джим Риджуей „Затворената корпорация“ говорителят на SRI Гибсън хвали недискриминационната политика на Института. Станфордският изследователски институт не е включен в списъците на Федералния договорен изследователски център (Federal Contract Research Center), но днес представлява огромен военен мозъчен тръст, който оставя далеч назад Института „Хъдсън“ (Hudson Institute) и Корпорацията „Ранд“ (Rand Corporation). Сред специалните отдели на SRI има експериментални центрове за водене на химична и биологична война.

Една от най-опасните дейности на „Станфорд“ са операциите по потушаване на граждански недоволства – правителството вече използва именно против гражданите си такива разработки в духа на книгата „1984“.

Правителството на САЩ ежегодно плаща на SRI милиони долари за подобен род много спорни „изследвания“. След студентските протести срещу извършващите се в „Станфорд“ експерименти с химическо оръжие Институтът „се продава“ на частна групировка само за 25 милиона долара. Разбира се, реално нищо не се променя, SRI си остава проект на „Тависток“ и Комитет 300 все още го владее, но доверчивите хора, изглежда, са удовлетворени от тази нищо неозначаваща козметична промяна.

През 1958 година се появява нещо съвършено ново. Агенцията за развитие на нови технологии към Министерството на отбраната на Съединените щати (Advanced Research Products Agency, ARPA) се обръща към SRI със свръхсекретно предложение. Джон Фостър от Пентагона казва, че Институтът трябва да разработи програма за защита на Съединените щати от „технологични изненади“. Фостър иска да бъдат създадени такива условия, при които самата околна среда да се превърне в оръжие, тоест специални бомби, които предизвикват вулканични изригвания и земетресения. Освен това той планира и изследвания на моделите на поведение на потенциални противници и създаване на нови минерали и метали, които да се използват за нови оръжия. Проектът е приет от SRI под кодовото название „Шейки“ (Shaky).

Огромният електронен мозък на „Шейки“ е способен да изпълнява множество команди. Компютрите му са конструирани за SRI от Ай Би Ем. Двайсет и осем учени работят за нещо, което се нарича „Разширяване на човека“ (Human Augmentation). Компютърът на Ай Би Ем може да решава дори аналогови задачи, да разпознава и да идентифицира учените, които работят с него. „Специалните приложения“ на тази машина можем по-лесно да си представим, отколкото да опишем. Бжежински е знаел за какво говори, когато е писал „Технотронната ера“:

Станфордският изследователски институт тясно си сътрудничи с десетки граждански консултантски фирми, опитвайки се да приложи военни технологии към ситуации, възникващи вътре в страната. Това не винаги има успех, но с усъвършенстването на технологиите перспективите за масираното всепроникващо наблюдение, описано от Бжежински, стават реалност с всеки изминал ден. НАБЛЮДЕНИЕТО ВЕЧЕ СЪЩЕСТВУВА И СЕ ИЗПОЛЗВА, ВЪПРЕКИ ЧЕ ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ СЕ НАЛАГА ДА СЕ ПОПРАВЯТ НЕГОЛЕМИ НЕИЗПРАВНОСТИ. Една такава гражданска консултантска фирма е „Шривър Макки Асошиейтс ъв Маклийн“ (Schriever McKee Associates of McLean), Вирджиния, ръководена от генерала в оставка Бърнард А. Шривър, бивш шеф на „Управление на системите на военновъздушните сили“, което разработва ракетите „Титан“, „Тор“, „Атлас“ и „Минетман“.

Шривър създава консорциум, в който влизат компаниите „Локхийд“ (Lockheed), „Емерсън Електрик“ (Emmerson Electric), „Нортроп“ (Northrop), „Контрол Дейта“ (Control Data), „Рейтион“ (Raytheon) и TRW под названието „Партньори по градски системи“ (Urban Systems Associates, Inc). Каква е целта на консорциума? Да решава социални и психологически „градски проблеми“ с помощта на военни технологии, използвайки съвременни електронни системи. Интересно е да отбележим, че в резултат на работата с „Партньори по градски системи“ TRW става най-голямата компания за събиране на кредитна информация.

Всичко това показва, че Съединените щати вече живеят в условия на ТОТАЛЕН НАДЗОР, което е първото изискване на Комитет 300. Нито една диктатура, особено в глобални мащаби, не може да функционира без тотален надзор над всеки индивид. SRI реално се готви да стане ключова изследователска организация на Комитет 300.

Към осемдесетте години на XX век 60% от договорите на SRI са посветени на „бъдещето“ и с военно, и с

гражданско приложение. Главните му клиенти са Дирекцията за отбранителни изследвания и техники (Defense Directorate of Defense Research) към Министерството на отбраната на САЩ, Управлението по аерокосмически изследвания (Office of Aerospace Research), което работи по темата „Приложения на науките за поведението към управлението на изследванията“ (Applications of the Behavioral-Sciences to Research Management), Изпълнителната служба на президента, „Управление по наука и технологии“ (Office of Science and Technology), Министерството на здравеопазването на САЩ. От името на Министерството на здравеопазването SRI провежда програма на име „Образци в ESDEA. Тест I, Тестове за усъвършенстване на четенето“ (Patterns in ESDEA Title I Reading Achievement Tests). Други клиенти са Министерството на енергетиката на САЩ, Министерството на труда, Министерството на транспорта и Националният научен фонд (National Science Foundation, NSF). Особено важна е една статия, разработена за NSF и озаглавена „Оценка на бъдещето и международни проблеми“.

Стандфордският институт под ръководството на Института „Тависток“ в Лондон разработва широкомащабна и зловеща система, която получава названието „Програма за шпионаж в бизнеса“ (Business Intelligence Program). Подписват я повече от 600 компании в САЩ и чужбина. Програмата обхваща изследователски теми като „Международните делови отношения с Япония“, „Маркетинг на потреблението в период на нестабилност“, „Растящата заплаха от международния тероризъм“, „Сензорна оценка на продуктите за потребление“, „Електронна система за трансфер на пари“, „Електронно-оптически датчици“, „Методи на планиране на изследванията“, „Отбранителната промишленост на САЩ и източници на капитали“. Сред ключовите компании на Комитет 300, които стават клиенти на тази програма, са „Бектъл Корпорейшън“

(Bechtel Corporation) (член на управителния ѝ съвет е Джордж Шулц), „Хюлет Пакард“ (Hewlett Packard), TRW, Американската банка (Bank of America), компанията „Шел“ (Shell), корпорацията RCA, „Блайт“ (Blyth), „Истман Дилън“ (Eastman Dillon), „Сага Фудс Корпорейшън“ (Saga Foods Corporation), „Макдонъл Дъглас“ (McDonnell Douglas), „Краун Зелербах“ (Crown Zellerbach), Уелс Фарго Банк (Wells Fargo Bank) и „Кайзер Индъстрис“ (Kaiser Industries).

Но една от най-зловещите програми на SRI, достатъчно могъща, за да нанесе огромна вреда в промяната на посоката на развитие на Съединените щати, социална, морална и религиозна вреда, е програмата на станфордския Фонд „Чарлс Ф. Кетъринг“ „Изменение на образа на човека“ (Changing Images of Man) под официалното станфордско название „Договор URH (489)-2150, Доклад за политически изследвания №4/4/74, изготвен от Центъра за изучаване на социалната политика на SRI с ръководител Уилис Хармън“ (Contract Number URH (489)-2150 Policy Research Report Number 4/4/74, Prepared by SRI Center for the Study of Social Policy, Director Willis Harmon). Това е може би едно от най-важните изследвания как може да бъде променен човекът, извършвано някога.

Докладът, състоящ се от 319 страници, е написан от 14 специалисти по „новата наука“ под ръководството на „Тависток“ и 23 висши инспектори, сред които Б. Ф. Скинър, Маргарет Мийд, Ервин Ласло и сър Джефри Викърс, високоставен офицер от британското разузнаване МИ-6. Тук трябва да напомним, че неговият зет, сър Питър Викърс Хол, е член-основател на така наречената консервативна Фондация „Херитидж“. По-голямата част от „препоръките“ от 3000-те страници, връчени на администрацията на Рейгън през януари 1981 година, се основава на материала, взет от програмата на Уилис Хармън „Изменения на образа на човека“.

Имах привилегията да получа копие на „Изменение на образа на човека“ от мои колеги разузнавачи пет дни след като докладът беше приет от правителството на САЩ. Онова, което прочетох, ме шокира, защото осъзнах, че гледам програма за бъдещето на Америка, която не прилича на нищо, известно досега. Нацията трябваше да бъде програмирана за изменение и да свикне с подобни запланирани промени до такава степен, че действително дълбоките изменения да останат незабелязани. Съединените щати толкова стремително се плъзгат надолу от времето, когато е написана „Съзаклятието Водолей“ (The Aquarian Conspiracy) (книжното заглавие на труда на Уилис Хармън), че в днешно време разводите не предизвикват осъждане, броят на самоубийствата стремглаво расте и почти никой не се учудва, а отклоненията от социалните норми и сексуалните извращения, чието споменаване в някогашното прилично общество се смяташе за вулгарно, станаха обичайно явление и не предизвикват особени протести.

Като нация ние не забелязахме, че програмата „Изменение на образа на човека“ коренно и необратимо промени американския начин на живот. Оказахме се завладяни от „Синдрома Уотъргейт“. Известно време бяхме в шок и втрещени, когато научихме, че Никсън се оказа евтин мошеник, който общува с приятелите от мафията на Ърл Уорън в прекрасната къща, която са му построили в съседство с неговото имение. Когато върху съзнанието ни се сгромолясват твърде много „шокове на бъдещето“ и заглавия в новините, ние губим посоката, или по-скоро, огромният спектър от възможности за избор, с който се сблъскваме ежедневно, ни обърква до такава степен, че вече не сме в състояние да правим правилния избор.

Нещо по-лошо, след лавината от престъпления на високопоставени длъжностни лица и травмата от войната във Виетнам американското общество явно не желае да знае истината. Такава реакция е подробно описана в труда

на Уилис Хармън. Накратко казано, американската нация реагира точно така, както е програмирано. И още по-лошото е, че в нежеланието си да приеме истината, народът направи още една крачка напред – поискахме правителството да ни предпази от истината.

Искаше ни се да заровим корупционното зловоние на администрацията на Рейгън и Буш на два метра под земята. Не искахме разкриване на престъпленията, получили названието „делото (или скандала) Иран – контра“ . Позволихме на президента да ни лъже за пребиваването си в периода 20–23 октомври 1980 година. И все пак тези престъпления по своя размах далеч превишаваха всичко извършено от Никсън по време на президентството му. Разбираме ли като нация, че стремително се плъзгаме надолу по склона без спирачки?

Не, не разбираме. Тези, които бяха длъжни да кажат истината на американския народ, а именно, че едно частно, добре организирано малко правителство в Белия дом извършва едно престъпление след друго – престъпления, които раняват самата душа на нацията и подкопават републиканските устои на САЩ, върху които е съградена страната, ни говореха, че не трябва да безпокоим обществеността с такива неща. „Ние наистина не искаме да знаем за всичките тези спекулации“ – се превърна в стандартен отговор.

Когато най-висшето избираемо длъжностно лице в страната открито поставя нормите на ООН над Конституцията на Съединените щати – нарушение, достойно за импийчмънт, мнозинството възприема това като „нормално“ явление. Когато най-висшето избираемо длъжностно лице в страната започва война, без Конгресът да е обявил война (медиите усетиха този факт), ние пак го присмаме, вместо смело да погледнем истината в лицето.

Когато войната в Персийския залив, замислена и планирана от американския президент, започна, ние не само

се радвахме от най-безсрамната цензура в новините, но и я взехме присърце, искрено вярвайки, че това е „полезно за воденето на войната“. Американският президент излъга, Ейприл Гласпи* излъга, Държавният департамент излъга. Те казаха, че войната е оправдана, защото президентът Хюсеин е бил предупреден да остави на мира Кувейт. Когато телеграмите на посланика до Държавния департамент най-после бяха публикувани, сенаторите на Съединените щати се изредиха един след друг да защитават проститутката Гласпи. Нямаше значение, че са и демократи, и републиканци. Ние, народът, им позволихме да избегнат наказание за гнусните лъжи.

При такова отношение на американския народ и най-буйните мечти на Уилис Хармън и неговия екип от учени се превръщат в реалност. Институтът „Тависток“ ликува, празнувайки успеха си в разрушаването на самоуважението и самооценката на тази някога велика нация. Казаха ни, че сме спечелили войната в Персийския залив. Но мнозинството американци все още не са почувствали, че победата им струваше самоуважението и честта на нацията. Тези лъжи лежат и гният в пясъците на пустинята в Кувейт и Ирак заедно с труповете на иракските войници, които ние безжалостно и безсмислено убихме по време на съгласуваното им отстъпление от Кувейт и Басра – ние не удържахме на думата си, че ще спазим Женевската конвенция и няма да ги нападаме.

„Какво искате? – питат онези, които ни контролират. – Победа или самоуважение? Не може да имате и двете.“

Преди сто години такова нещо не можеше да се случи, но сега се случи и беше съпътствано от пълно безразличие. Ние не устояхме в тази широкообхватна, всепроникваща война, водена против американската нация от „Тависток“. Като германците, разбити от Управлението за

* Тогавашният посланик на САЩ в Ирак. – Б. пр.

планиране на стратегически бомбардировки, мнозина от нас не издържаха и американската нация се превърна в онова, за което тоталитарните режими в миналото можеха само да мечтаят. „Ето – биха казали те – нация, една от най-големите в света, която не знае истината. Вече не ни е необходима агенция за пропаганда. Не е нужно да се стараем да крием истината от тази нация, тя доброволно я отхвърля. Тази нация е лесна работа.“

Нашата някога горда република Съединени американски щати се превърна в сборище от престъпни организации. Историята показва, че те винаги са признак за началото на тоталитаризъм. В такава арена на постоянни промени се намира Америка в края на 1991 година.

Ние живеем в загиващо общество, програмирано да загине. Дори не трепваме от новината за 4 милиона бездомни, нито за 30 милиона безработни, нито дори за 15 милиона убити бебета*. Те са „отпадъци“ от Ерата на Водолея. Този заговор е толкова отвратителен, че когато се сблъска лице в лице с него, мнозинството не признава съществуването му и рационално обяснява събитията с това, че „времената се менят“.

Именно такава реакция програмират у нас Института „Тависток“ и Уилис Хармън. Разрушаването на нашите идеали не предизвиква протест. Духовният и интелектуалният потенциал на нашия народ е уронен! На 27 май 1991 година президентът Джордж Буш направи едно много проникновено изявление, чиято същност, изглежда, беше изтълкувана съвършено погрешно от американските политически коментатори:

„Моралното измерение на американската политика изисква от нас да следваме такъв морален курс в света, при който да избираме по-малкото зло. Такъв е реалният свят, няма черно и бяло. Там има много малко морални абсолюти“.

* При аборти. – Б. пр.

Какво друго може да се очаква от президент, който вероятно е най-злият човек, властвал в Белия дом?

Замислете се над думите му в светлината на неговата заповед към военните да погребат живи 12 000 иракски войници. Замислете се над думите му в светлината на продължаващата война и геноцид срещу иракския народ. Президентът Буш с удоволствие характеризира президента Саддам Хюсеин като „Хитлер на нашето време“. Той така и не представи нито едно поне малко правдоподобно доказателство за твърденията си. Това просто не беше необходимо, защото президентът Буш направи изявлението и ние го приехме без въпроси. Замислете се за това пред лицето на истината – той направи всичките тези неща в името на американския народ, докато всъщност тайно получаваше заповеди от Комитет 300.

Но замислете се предимно за следното – президентът Буш и кукловодите му се чувстват толкова безнаказани, че вече не смятат за необходимо да крият зловещия си контрол над американския народ или да лъжат. От изявлението му пряко следва, че той, като наш лидер, ще направи всевъзможни компромиси с истината, честта и достойнството, ако неговите (и нашите) кукловоди сметнат това за необходимо. На 27 май 1991 година президентът на Съединените американски щати отмени всички принципи в Американската конституция и смело провъзгласи, че вече не е свързан с нея. Това е голяма победа за Института „Тависток“ и Управлението за планиране на стратегически бомбардировки, чиято цел на поражение вместо жилищните квартали на германските работници през 1945 г. става душата на американския народ в една война, която започна през 1946 г. и продължава до ден днешен.

През шейсетте години на ХХ век Станфордският изследователски институт започва да упражнява засилващ се натиск върху американската нация за промени. Настъплението му набира сила и мощ. Включите ли телевизора

си, ще видите с очите си победите на „Станфорд“ – токшоу на тема най-съкровени интимни сексуални подробности, специални видеоканали, където властват извращения, рокендрол и наркотици. Там, където някога беше кумир Джон Уейн, сега имаме някаква изкуствена пародия на човек (действително ли е човек?) на име Майкъл Джексън, пародия на човешко същество, когото почитат като герой, докато се върти, тътри крака, мънка и вреци от телевизионните екрани на милиони американски домове.

Медиите тръбят из цялата страна за някаква жена, която се е женила и развеждала няколко пъти. Цели часове ефирно време се посвещават на една или друга немита наркоманска декадентска рок група, на безумните им звуци, налудничаво кривене, извратените им дрехи и език. Сапунените сериали, където някои сцени се доближават до порнографски, вече не предизвикват коментар. Онова, което в началото на шейсетте години на ХХ век не бихме търпели, сега се смята за норма. Ние бяхме подложени на обработка и се поддадохме на онова, което Институтът „Тависток“ нарича „шокове на бъдещето“, и това бъдеще **ВЕЧЕ Е НАСТЪПИЛО** и ние сме толкова оглушали от тези постоянни културни шокове, че всеки протест ни се струва безполезен жест, затова логически мислим, че няма смисъл да протестираме.

През 1986 година Комитет 300 заповядва натискът да се засили. Съединените щати не пропадат достатъчно бързо. САЩ започват процеса на „разпознаване“ на касапите от Камбоджа, престъпния режим на Пол Пот, които сами признават убийството на 2 милиона граждани на Камбоджа. През 1991 година колелото прави пълно завъртане. Съединените щати тръгват на война срещу приятелска нация, която е програмирана да вярва на предателите от Вашингтон. Ние обвинихме президента на малката нация Ирак Саддам Хюсеин във всички възможни грехове, **НИТО ЕДИН ОТ КОИТО НЕ БЕШЕ ДОРИ ДОНЯКЪДЕ**

ИСТИНА. Убихме и осакатихме децата им, оставихме ги да гладуват и да умрат от всевъзможни болести.

В същото време изпратихме емисарите на Буш от Комитет 300 в Камбоджа, за да РАЗПОЗНАЯТ ЗЛИТЕ МАССОВИ УБИЙЦИ НА 2 МИЛИОНА КАМБОДЖАНЦИ, които бяха принесени в жертва на експеримента на Комитет 300 за рязко намаляване на населението (депопулация) на градовете. Същото ще се случи и в големите градове на САЩ в близко бъдеще. Сега президентът Буш и неговата подчинена на Комитет 300 администрация всъщност ни казват следното: „Вижте, хора, какво искате от мен? Казах ви, че ще направя компромиси, където сметна за необходимо, дори ако се наложи да преспя с полпотовски убийци. ТАКА ЧЕ – ЦЕЛУНЕТЕ МЕ ОТЗАД“.

Нивото на натиск за промени върху обществото достига връхната си точка през 1993 година и ние ще станем свидетели на сцени, които по-рано мислехме за невъзможни. Зашеметената Америка ще реагира, но съвсем слабо. Не ни безпокои дори най-новата заплаха за свободата ни – персоналните компютърни карти. Идеите в книгата „Изменение на образа на човека“ на Уилис Хармън са доста трудни за разбиране от повечето хора, затова Комитет 300 прибегва до услугите на Мерилин Фъргюсън, за да ги направи по-разбираеми. „Ерата на Водолея“ се известява официално с голи представления на сцена и песента „Зората на Ерата на Водолея“ (The Dawning of the Age of the Aquarius), която оглавява класациите и става известна в целия свят.

Когато бъдат напълно разпространени, персоналните компютърни карти ще ни лишат от привичната околна среда, а както ще видим, околната среда означава много повече, отколкото общоприетото значение на думата. Съединените щати получиха силна морална травма, каквато не е преживявала нито една нация в света, а най-лошото тепърва предстои.

Всичко се случва така, както е разпоредил „Тависток“ и по плановете на станфордските „социолози“. Времената не се променят, тях ги променят. Всички промени са предварително планирани и са резултат на внимателно разчетени действия. Отначало се променяхме бавно, но сега скоростта на промените се увеличава. Съединените щати се превръщат от „една нация под Бога“ в многоезичен конгломерат под няколко богове. САЩ вече не е „една нация под един Бог“. Основите на Конституцията претърпяха поражение.

Нашите предци са разговаряли на един език, изповядвали са една религия – християнството, и са се придържали към общи идеали. Сред нас нямаше чужденци. Това стана по-късно като умишлено планиран опит да се раздели страната на няколко разпокъсани националности, култури и вероизповедания. Ако се съмнявате в това, разходете се в събота в Ист Сайд в Ню Йорк или в Уест Сайд в Лос Анджелис и се огледайте наоколо. Съединените щати са станали няколко нации, които се борят да съществуват съвместно под общата система на правителството. Когато вратите на имиграцията бяха широко отворени от Франклин Д. Рузвелт, братовчед на главата на Комитет 300, културният шок причини огромно объркване и неразбория, в резултат на които престана да работи концепцията за „единна нация“. Римският клуб и НАТО утежняха положението. Формулата „обичай ближния си“ не работи, освен ако ближният ти не е „като теб“.

За създателите на нашата Конституция истините, които те провъзгласиха за идните поколения, бяха „самоочевидни“. Тъй като не бяха уверени, че бъдещите поколения също ще намерят тези задължителни за изпълнение истини самоочевидни, ТЕ СЕ ЗАЛОВИХА ПОДРОБНО ДА ГИ РАЗТЪЛКУВАТ. ИЗГЛЕЖДА СА СЕ БОЯЛИ, ЧЕ ЩЕ НАСТЪПЯТ ВРЕМЕНА, КОГАТО ИСТИНИТЕ, КЪМ КОИТО ТЕ СА СЕ ПРИДЪРЖАЛИ, ЩЕ ПРЕСТАНАТ

ДА БЪДАТ САМООЧЕВИДНИ. Институтът за човешки отношения „Тависток“ направи всичко, за да настъпи това време, от което са се бояли създателите на Конституцията. Това време дойде с идването на власт на Буш и неговата „липса на морални абсолюти“ и Новия световен ред на Комитет 300.

Това е част от концепцията за социални промени, на-трапена на Америка. По думите на Хармън и Римския клуб тази концепция ще означава за американците сериозни психологически травми и все по-засилващ се натиск. Обществения безредици, които започнаха след създаването на „Тависток“, Римския клуб и НАТО, ще продължат в САЩ дотогава, докато не бъде достигнат пределът на тези промени. Нациите се състоят от индивиди и като индивидите имат психологически предел на насищане, след който не са в състояние да приемат повече промени, независимо от силата на индивида или нацията.

Тази психологическа истина беше надеждно потвърдена от Управлението за планиране на стратегически бомбардировки, което препоръча бомбардиране на жилищни квартали на германски работници „до пределната точка на насищане“. Както споменах по-рано, този проект е работен под егидата на застрахователната компания „Пруденшъл“ (Prudential Insurance Company) и днес никой не се съмнява, че Германия е претърпяла поражение именно в резултат на тази операция. Много от учените, работили над този проект, или продължават да работят по „бомбардирането“ на Съединените щати „до пределната точка на насищане“, или предават своите изпитани методи на последователите си.

Наследството, което те оставиха след себе си, може да се види във факта, че не ние самите изгубихме пътя като нация, а бяхме насочени в друга посока, противоположна на пътя, по който в продължение на 200 години ни водеха авторите на Декларацията за независимостта. Накратко,

ние загубихме връзката с нашите исторически корени и вярата, която вдъхновяваше много поколения американци към развитие на нацията, използвайки наследството на създателите на Декларацията за независимостта и Конституцията на Съединените щати. Фактът, че загубихме пътя, се разбира от всички, които търсят истината, колкото и да е горчива.

Ръководени от Буш с неговата „липса на морални абсолюти“, ние вървим слепешката неизвестно накъде, като изгубена нация, и това се проявява в настроението на индивидите. Ние сътрудничим на Комитет 300 за собствения си крах и поробване. Някои чувстват това и преживяват силно безпокойство. Различните теории за заговора, които са им известни, изглежда, не могат да разкрият всичко докрай. Това е, защото те не знаят нищо за Йерархията на конспираторите – Комитет 300.

Онези, които чувстват дълбоко безпокойство и усещат, че става нещо съвършено нередно, пак не могат да съберат сили и да се обединят за решаване на проблема и блуждаят в тъмнина. Те се вглеждат в бъдещето и виждат, че им се изплъзва. Американската мечта стана мираж. Те се уповават на религията, но не предприемат нищо, за да подкрепят вярата си с ДЕЙСТВИЯ. Американците никога не са преживявали Възраждане, каквото е имало в Европа в апогея на мрачното Средновековие. Европейците пробудиха в себе си духа на преображението с решителни ДЕЙСТВИЯ, в резултат на които се случи славното Възраждане.

През 1980 година врагът, който ни насочи към такива резултати, реши да нанесе на Съединените щати удар с такава сила, че Възраждане в Америка да не бъде възможно. Кой е врагът? Врагът не са безликите „те“. Врагът е ясно определен като Комитет 300, Римския клуб, НАТО и всичките им филиали, мозъчни центрове и изследователски институти, контролирани от „Тависток“. Не е необ-

ходимо да използваме думите „те“ или „враг“ освен като съкращения. НИЕ ЗНАЕМ КОИ СА „ТЕ“ И КОЙ Е ВРАГЪТ. Комитет 300 с неговата „аристократична“ либерална върхушка по Източното крайбрежие на САЩ, банките му, застрахователните компании, гигантски корпорации, фондове и комуникационни системи, оглавявани от ЙЕРАРХИЯ НА ЗАГОВОРНИЦИ – ТОВА Е ВРАГЪТ.

Тази сила осъществи болшевишката революция и установи царство на терор в Русия, разпали Първата и Втората световна война, войната в Корея, войната във Виетнам, организира кризата в Родезия, Южна Африка, Никарагуа и Филипините. Това е тайното свръхправителство, което осъществи контролираното разпадане на икономиката на САЩ и окончателната деиндустриализация на страната, която някога беше най-развитата индустриална държава в света.

Америка днес може да бъде сравнена с войник, който заспива в разгара на битка. Ние, американците, просто заспахме и изпаднахме в апатия, предизвикана от прекомерно големия брой възможности за избор. Тези промени преобразяват окръжаващата ни среда, сломяват волята ни за съпротива и ние ставаме вяли, безразлични и накрая заспиваме в разгара на битката.

Съществува научен термин за това състояние. Нарича се „дълбоко проникващо продължително напрежение“. Изкуството на оказване на влияние върху големи групи хора чрез дълбоко проникващо продължително напрежение е разработено от Института „Гависток“ и дъщерните му организации в САЩ – Станфордския изследователски институт, Корпорацията „Ранд“ и не по-малко от 150 други изследователски институти в страната.

Д-р Курт Левин, ученият, който разработва тези дяволски методи за водене на война, принуждава средния американския патриот да полудява от различни конспиративни теории, пораждащи у него чувство на неувереност,

опасност, самота и дори страх. Тези настроения възникват у него, защото той иска, но не може да намери причина за упадък и разложението, причинени от концепцията „Изменение на образа на човека“, не е способен да разпознае, още по-малко да се противопостави на социалните, моралните, икономическите и политическите промени, които смята за нележателни и недопустими, но които въпреки това стават все по-интензивни.

Името на д-р Левин не фигурира в нито една книга по история на нашата система, които и без това са записи на събитията от гледна точка на управляващата класа или победителите във войните. Затова с гордост ви представям това име. Както вече споменах, д-р Левин организира Харвардската психологическа клиника и Института за социални изследвания под егидата на Института „Тависток“. Названията на тези две организации не разкриват същинските им цели.

Това ми напомня за позорния законопроект за реформа в законодателството за паричните знаци и монетния двор, приет през 1827 година. Названието било достатъчно безобидно и звучало безобидно и именно това било намерението на създателите му. Чрез този закон сенаторът Джон Шърман предава нацията в ръцете на международните банкери. Предполага се, че Шърман е внесъл законопроекта, „без да го прочете“. Както знаем, истинската цел на закона е била да разреши обращението не само на сребърни, но и на всякакви парични знаци и монети и по този начин да даде на нечестните банкери неограничена власт над кредитите на американската нация, докато формулировките в Американската конституция ясно и недвусмислено лишават от такава власт bankerите.

Курт Левин дава на Института „Тависток“, Римския клуб и НАТО неограничена власт над Америка, на каквато няма право нито една организация, обединение или общество. Тези институции използват узурпирана власт, за

да разбият волята на нацията да се съпротивлява срещу плановете и намеренията на конспираторите да ограбят от нас плодовете на Американската революция и да ни насочат по път, водещ право към Нова епоха на мракобесие под властта на Единно световно правителство.

Помощници на Левин в осъществяването на тази дългосрочна цел са Ричард Кросман, Ерик Трист, Х. В. Дикс, Уилис Хармън, Чарлс Андерсън, Гарнър Линдзи, Ричард Прайс и У. Р. Байон. Обърнете внимание – тези имена никога не са се появявали във вечерните новини; всъщност са се появявали само в научните списания и затова толкова малко американци знаят за тях и не си представят какво са направили и продължават да правят тези хора срещу Съединените щати.

Президентът Джеферсън веднъж е казал, че съжالياва онези, които мислят, че знаят всичко за случващите се събития, като четат вестници. Британският министър-председател Дизраели казва почти същото. Действително, в продължение на векове управниците се наслаждават на дирижиране иззад кулисите на сцената. Човекът винаги е изпитвал желание да господства и никъде и никога това желание не е било по-доминиращо, както в наше време.

Ако не е така, защо са необходими тайни общества? Ако ни управлява открита система, ръководена от демократично избрани длъжностни лица, защо са нужни тайни масонски ложи във всяко село и град в Съединените щати? Как е възможно масонството да действа открито и в същото време толкова добре да крие тайните си? Не можем да зададем този въпрос нито на деветимата неизвестни от ложата „Деветте сестри“ (Nine Sisters Lodge) в Париж, нито на деветимата им колеги от Ложата на четиримата короновани (Quator Coronati) от Лондон. Въпреки това тези осемнайсет души образуват едно още по-тайно правителство – Кралския институт за международни отношения – и по-нататък – Комитет 300.

Как е възможно франкмасонството от „Шотландски ритуал“ да промие мозъка на Джон Хинкли до такава степен, че да стреля по президента Рейгън? За какво са ни тайни ордени като „Рицарите на Йоан Ерусалимски“, „Кръглата маса“, „Групата Милнър“ и така нататък подобни тайни общества? Те образуват част от световната верига на управление и контрол, осъществявана от Римския клуб, НАТО, Кралския институт за международни отношения и накрая върхът на йерархията на заговорниците – Комитет 300. Тези тайни общества са необходими, защото делата им са престъпни и трябва да бъдат скрити. Злото не може да издържи светлината на истината.

В тази книга ще намерим почти пълен списък на конспираторите, техните институции, фасадни организации и публикации. През 1980 година „Съзаклятието Водолей“ е в разцвета си и успехът му може да се види във всеки аспект на личния и националния живот. Поразителното нарастване на безсмисленото насилие, серийните убийства, самоубийствата на подрастващи, непогрешимите признаци на летаргия – „дълбоко проникващото продължително напрежение“ става част от нашата нова околна среда, която е толкова опасна, колкото замърсения въздух, който дишаме.

Настъпващата „Ера на Водолея“ заварва Америка абсолютно неподготвена. Нацията не е готова за промените, които ще ѝ бъдат натрапени. Кой е чувал за „Тависток“, Курт Левин, Уилис Хармън и Джон Ролингс Рийс? Те дори не се намират на американската политическа сцена. Всичко, което можеше да видим, ако изобщо си бяхме отворили очите, щеше да бъде упадък на способността ни да се противопоставим на бъдещия шок, защото сме уморени, стресирани и накрая навлезли в период на психологически шок, последван от всеобща апатия като външно проявление на водената срещу нас война на „дълбоко все-странно проникване“.

„Ерата на Водолея“ е най-добре описана от Института „Тависток“ като средство за разпространение на нестабилност: „Големите социални групи проявяват три отчетливи фази в отклика и реакцията си на стрес. Първата фаза е повърхностност. Подложеното на въздействие население се защитава с лозунги. Това не разкрива източника на кризата и следователно няма реално противопоставяне. Втората фаза е фрагментация, разпад. Това се случва, когато кризата продължава и общественият ред започва да се разпада. После следва третата фаза, когато групите от населението накрая изпадат в състояние на „самоосъзнаване“ и се извърщат от инспирираната криза. След това се наблюдава слаба реакция, съпътствана от активен синоптичен идеализъм и отчуждаване или дисоциация“.

Кой може да отрече това, имайки предвид колосалния ръст на потребление на наркотици – всеки ден „крек“ започват да употребяват хиляди наркомани; шокиращия ръст на убийства на деца (абортицид), който вече далеч превишава жертвите на американските въоръжени сили в двете световни войни, корейската и виетнамската война, взети заедно; откритото одобрение на хомосексуалистите и лесбийките, за защита на чиито права всяка година се приемат все повече и повече закони; ужасната чума СПИН, поразяваща нашите градове; пълния крах на образователната система; поразителния растеж на разводите; броя на убийствата, който хвърля в недоумение и ужас останалия свят; сатанинските серийни убийства; изчезването на хиляди малки деца, похитени на улицата от сексуални извращения; вълната от порнография, съпътствана от „разрешеност“ на телевизионните екрани? Кой след всичко това може да отрече, че Съединените щати се намират в криза, на която ние не се опитваме да се противопоставим и на която обръщаме гръб?

Хората, които действат от най-добри подбуди и са специалисти по тези проблеми, отдават значителна част от

вината на недостатъци на образователната система, или по-скоро на онова, което в Съединените щати се нарича така. Сега има много престъпници във възрастовата група 9–15 години. Насилниците са обичайно явление сред десетгодишните. Нашите специалисти, нашите учителски профсъюзи, нашите църкви твърдят, че всичко това е следствие на несъвършената образователна система. За това свидетелства спадането на показателите за оценка. Специалистите се вайкат за факта, че сега Съединените щати заемат 39-о място в света по ниво на образование.

Защо се оплакваме от очевидното? НАШАТА СИСТЕМА НА ОБРАЗОВАНИЕ Е ПРОГРАМИРАНА ДА СЕ САМОУНИЩОЖИ. ИМЕННО ЗАТОВА НАТО ИЗПРАТИ В САЩ Д-Р АЛЕКСАНДЪР КИНГ. ИМЕННО ТОВА БЕШЕ ЗАПОВЯДАНО ДА ОСЪЩЕСТВИ СЪДИЯ ХЮГО БЛЕК. ФАКТ Е, ЧЕ КОМИТЕТ 300, С ОДОБРЕНИЕТО НА АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО, ИСКА НАШАТА МЛАДЕЖ ДА НЕ ПОЛУЧИ ДОБРО ОБРАЗОВАНИЕ. Същността на образованието, което франкмасонът съдия Хюго Блек, Александър Кинг, Гунар Мюрдал и съпругата му дадоха на децата на Съединените щати, се състои в това, че ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО СИ ЗАСЛУЖАВА, А НАЙ-ВАЖНОТО Е ЦЕЛЕСЪОБРАЗНОСТТА.

Те учат нашите деца, че законите на Съединените щати се прилагат несправедливо и така и трябва да бъде. Нашите деца десетилетия наред са възпитавани с примери на корупция; Роналд Рейгън и Джордж Буш бяха ръководени от алчност и станаха абсолютно корумпирани. Нашата образователна система не се е провалила. Под ръководството на Кинг, Блек и семейство Мюрдал тя всъщност постигна големи успехи, но всичко зависи от гледната точка, от която я гледаме. Комитет 300 е ВЪЗХИТЕН от нашата образователна система и няма да позволи тя да се измени ни на йота.

Според „Станфорд“ и Уилис Хармън причинената от дълбокото и всестранно проникване духовна травма,

част от която е нашето образование, ни е нанасяна вече 45 години, но колко от нас съзнават този коварен натиск, оказван върху нашето общество, и постоянното промишване на мозъци, което се извършва всеки ден? Загадъчните войни между улични банди, които се разразиха в Ню Йорк през петдесетте години, са пример за това как конспираторите могат да създадат всякакви подривни елементи и да ги управляват. Никой не знаеше откъде възникнаха тези войни между банди до осемдесетте години, докато изследователи не разобличиха тайните кукловоди, които управляват този така наречен „социален феномен“.

Войните между уличните банди са старателно планирани от „Станфорд“, умишлено замислени, за да шокират обществото и да предизвикат вълна от безредици. Към 1958 година вече съществуват повече от 200 банди. Популярността им се дължи на мюзикъла и холивудския филм „Уестсайдска история“. След като тези банди цяло десетилетие са в заглавията на новините, през 1966 година те внезапно изчезват от улиците на Ню Йорк, Лос Анджелис, Ню Джърси, Филадельфия и Чикаго.

В продължение на цяло десетилетие на насилие между улични банди обществеността реагира на тях в съответствие със съществуващата програма на станфордския институт. Обществото като цяло не може да разбере тази война между банди и реагира неадекватно. Ако се бяха намерили мъдри хора, които да разпознаят в тези улични войни експеримент на „Станфорд“ по социално инженерство и промиване на мозъци, тогава заговорът щеше да бъде разкрит. У нас или няма квалифицирани специалисти, които са в състояние реално да оценяват случващото се – което е малко вероятно, или са ги принудили със заплахи да мълчат. Сътрудничеството на медиите с Института „Станфорд“ довежда до нова атака срещу нашия начин на живот под формата на концепция-

та „Нова ера“ (New Age), предсказана от социалните инженери и специалисти по „новата наука“ от „Тависток“.

През 1989 година по улиците на Лос Анджелис отново са инспирирани войни между улични банди като средство за създаване на условия за социални промени. В течение на няколко месеца от първите инциденти бандите започват да се множат – отначало десетки, после стотици, по улиците на Ист Сайд в Лос Анджелис. Разпространяват се свърталищата за наркотици и проституцията. Търговците на дрога господстват по улиците. Разстрелват всеки, който се изпреди на пътя им. Воплите в медиите са гръмки и продължителни. Избраната от „Станфорд“ голяма целева група от населението започва да се защитава с лозунги. „Тависток“ нарича това първа фаза, когато целевата група не може да определи източника на кризата.

Втората фаза на гангстерската война е „фрагментация“. Хората, които не живеят в райони на активност на улични банди, си казват: „Слава Богу, това не се случва в нашия квартал“. Кризата обаче продължава, независимо дали я разпознават или не, и общественият ред в Лос Анджелис започва да се разрушава. Както е програмирано от „Тависток“, групите от населението, които не са засегнати от гангстерската война, „се отцепват, за да се защитят“, защото източникът на кризата не е установен. Започва периодът на така наречения процес на „неадекватна адаптация“, разграничаване и изолация.

Каква е целта на уличните войни освен разпространение на наркотици? Първо, да се покаже на целевата група, че не е в безопасност, тоест да се създаде усещане за опасност. Второ, да покаже, че организираното общество е безпомощно пред лицето на такова насилие, и трето, да се доведе до знанието фактът, че социалният ред се руши. Сегащната вълна на улично насилие ще спре така бързо, както се е появила, след като бъдат изпълнени и трите фази на Станфордската програма.

Ярък пример на „социална нагласа за приемане на промени“ по преценка на Станфордския изследователски институт, дори когато такава промяна се признава за нежелателна от големи групи от населението, е „явлението“ „Бийтълс“. Групата „Бийтълс“ е доведена в Съединените щати като част от социален експеримент, който трябва да подложи големи групи от населението на промиване на мозъка, за което те изобщо не подозират.

Когато „Тависток“ довежда „Бийтълс“ в САЩ, никой не може да си представи размера на културната катастрофа, която ще последва след това. „Бийтълс“ са съставна част от „Съзаклятието Водолей“, жив организъм, който произхожда от „Изменение на образа на човека“ (URN (489)-2150, Доклад за политически изследвания №4/4/74, изготвен от Центъра за изучаване на социалната политика на SRI с ръководител професор Уилис Хармън).

Феноменът „Бийтълс“ не е спонтанен младежки бунт срещу старата социална система, а старателно разработен от неуловимите заговорници план за въвеждане на изключително разрушителен елемент в голяма целева група от населението, чието съзнание е планирано да се измени против нейната воля. Заедно с „Бийтълс“ в Америка са въведени и нови думи и изрази, измислени от „Тависток“. Думи като „рок“ по отношение на музикалните звуци, „тийнейджър“ (подрастващ), cool (готино), discovered (открит)* и „поп музика“ са част от лексикона със завоалирани кодови думи, които означават приемане и употреба на наркотици. Тези думи пристигат заедно с „Бийтълс“ и съпътстват групата навсякъде, където отиде, за да бъдат „открити“ от „тийнейджърите“. Между другото, думата „тийнейджър“ никога не се е употребявала дотогава, докато на сцената не се появяват „Бийтълс“ благодарение на Института за човешки отношения „Тависток“.

* В смисъл откриване на таланти, певци, актьори и т. н. – Б. пр.

Както в случая с уличните войни, би било невъзможно да се постигне нещо без съдействието на средствата за масова информация, особено електронните медии и по-специално на циничния Ед Съливан, който е специално подготвен от заговорниците да изиграе ролята, за която е определен. Никой не би обърнал внимание на групата от Ливърпул и на тяхната 12-атонална „музика“, ако не беше прекомерното им отразяване от пресата. 12-атоналната система се състои от тежки повтарящи се звуци, взети от музиката на жреците на култа към Дионисий и Ваал и подложени на „съвременна“ обработка от Тео Адорно, близък приятел на английската кралица и следователно на Комитет 300.

„Тависток“ и неговият Станфордски изследователски институт създават специални думи, които после влизат в обща употреба в средите на „рок музиката“ и нейните любители. Тези модни ключови думи създават нова отцепническа от социума голяма група младежи, която чрез социално инженерство и обработка е принудена да повярва, че „Бийтълс“ наистина е любимата ѝ група. Всички създадени в контекста на „рок музиката“ ключови думи са предназначени за масово управление на новата целева група, тоест американската младеж.

„Бийтълс“ свършват чудесна работа, или може би е по-правилно да кажем, че „Тависток“ и „Станфорд“ свършват чудесна работа, а „Бийтълс“ просто реагират като програмирани роботи „с малко помощ от техни приятели“ (“with a little help from their friends”) – кодови думи за употреба на наркотици и довеждане до „готино“ състояние. „Бийтълс“ представят силно набиващ се на очи „нов тип“ – още един бисер на тавистокския жаргон – и като такива, не след дълго създават нов стил (екстравагантни дрехи, прически и изрази), който възмущава по-старото поколение, както и е било планирано. Това е част от процеса „фрагментация – неадекватна адаптация“, разрабо-

тен и пуснат в действие от Уилис Хармън и неговия скип от учени социолози и специалисти в областта на генното инженерство.

Ролята на печатните и електронните медии е изключително важна за успеха на промиване на мозъците на големи групи от населението в нашето общество. Войните между уличните банди в Лос Анджелис свършват през 1966 година, когато средствата за масова информация престават да ги коментират. Уличните банди започват да се разпръсват заедно с отслабването на медийното внимание към тях и после изчезват безследно. Както и през 1966 година, проблемът просто „се изчерпва“. Уличните банди са изпълнили задачата си да създадат атмосфера на нестабилност и опасност. Точно такъв сценарий очаква и „рок музиката“. Лишена от вниманието на медиите, тя тихо ще заеме своето място в историята.

След „Бийтълс“, които между другото събира заедно Институтът „Тависток“, пристигат и други, „Made in England“ рок групи, за които, както и за „Бийтълс“, Тео Адорно пише „култова лирика“ и съчинява „музика“. Неприятно ми е да употребявам тези прекрасни думи в контекста на „бийтълсманията“; това ми напомня колко неправилно се използва думата „любим“, когато се отнася за гнусния контакт между двама хомосексуалисти. Да се нарича „рокът“ музика, това е оскърбление за музиката, както и „рок лириката“ е оскърбление за езика.

След това „Тависток“ и „Станфорд“ предприемат осъществяването на втората фаза на работата, поръчана им от Комитет 300. Новата фаза разпалва напрежението за социална промяна в Америка. Също така бързо, както се появяват на американската сцена „Бийтълс“, възниква и „бийт поколението“ (Beat Generation, разбито поколение) – кодови думи, предназначени да разделят и обособят обществото на групи. Сега медиите фокусират вниманието си в „бийт поколението“. Изневиделица се

появяват нови думи с тавистокски произход – „битници“, „хипита“, „деца на цветята“, които веднага влизат в езика на Америка. Става популярно да „отпаднеш“ или да „се оттеглиш от обществото“ (drop out), да носиш мръсни джинси и дълги немити коси. Представителите на „бийт поколението“ се отцепват от останалата Америка. Те получават същата слава като по-чистоплътните „Бийтълс“ преди тях.

Създадена е още една социална група и нейният „стил на живот“ въвлича милиони млади американци в своя култ. Американската младеж е подложена на радикална революция, без дори да съзнава това, докато в същото време по-старото поколение наблюдава безпомощно, тъй като не е в състояние да установи източника на кризата и следователно реагира неадекватно на проявленията му – всевъзможни наркотици, марихуана и по-късно лизергиновата киселина, ЛСД, толкова удобно предоставена им от швейцарската фармацевтична компания „Сандоз“ (Sandoz), след като един от химиците ѝ, Алберт Хофман, открива синтеза на ерготамин – един от най-силните наркотици, които променят съзнанието. Комитет 300 финансира този проект чрез една от банките си, а в Америка наркотикът е пренесен от философа Олдъс Хъксли.

Новият „наркотик чудо“ бързо започва да се разпространява в пакетчета „мостри“, раздавани безплатно в коледжите и на „рок“ концертите на цялата територия на Съединените щати, в резултат на което ЛСД става катализатор на широко разпространение на наркотици. Тук веднага възниква настойчивият въпрос – каква е правилата в това време Агенцията за борба с наркотиците (Drug Enforcement Agency, DEA)? Съществуват неоспорими косвени доказателства, които показват, че DEA е знаела какво става, но ѝ е било заповядано да не се намесва.

В САЩ пристигат все повече британски „рок“ групи и рок концертите стават задължителен елемент на ежеднев-

ния живот на американските младежи. В тандем с тези „концерти“ пропорционално расте и употребата на наркотици от младежите. Дяволският хаос от дисхармонични тежки ударни звуци вцепенява съзнанието на слушателите до такава степен, че те лесно могат да бъдат убедени да пробват новия наркотик, дори и само защото „всеки го прави“. Примерът на връстниците е много силно оръжие. „Новата култура“ получава максимално възможно отразяване в средствата за масова информация и това не струва на конспираторите нито цент.

Силното негодувание на редица граждански водачи и църковни деятели към новия култ е насочено срещу неговите РЕЗУЛТАТИ, а не срещу ПРИЧИНИТЕ. Критиците на рок култа правят същите грешки, които са били направени по време на Сухия режим – те критикуват правоохранителните органи, учителите, родителите – всички, но не и заговорниците.

Тъй като съм изпълнен с гняв и възмущение към тази наркотична чума, няма да моля читателите за извинение за използваните думи, които са съвършено нехарактерни за мен. Един от най-големите наркомърсници в цяла Америка е Алън Гинсбърг. Гинсбърг, без да похарчи нито цент, рекламира ЛСД из цялата страна, въпреки че в обичайни обстоятелства такава реклама по телевизията би струвала милиони долари. Безплатната реклама на наркотици, и преди всичко на ЛСД, достига връхната си точка в края на шейсетте години благодарение на абсолютно доброволната поддръжка на медиите. Ефектът от масовата рекламна кампания на Гинсбърг е ужасяващ; американската общественост е подложена на цяла серия „културни шокове на бъдещето“ в бърза последователност.

Подложени на въздействието на лавинообразен поток от информация и прекомерна стимулация (отново искам да напомня, че това е тавистокски жаргон, взет от тавистокските практически наръчници), ние бяхме повлече-

ни от този поток, а достигнало определен критичен стадий, съзнанието ни започна да изпада в апатия, тъй като вече не беше в състояние да асимилира тези информационни свръхдозы, тоест „дълбокото всестранно проникване“ ни завладя. Гинсбърг претендира, че е поет, но никой от онези, които са се опитвали да станат поети, не е писал по-големи глупости. Поставената пред него задача няма нищо общо с поезията. Главната му задача е да наложи нова субкултура на голяма целева група от населението.

Като помощник на Гинсбърг е избран Норман Мейлър, писател, който редовно прекарва времето си в психиатрични клиники. Мейлър е любимец на левите холивудски знаменитости и затова за него не е проблем да получи максимално телевизионно време за Гинсбърг. Естествено, Мейлър трябва да има благовиден предлог – дори той не може открито да пропагандира истинските намерения на Гинсбърг. Ето защо е предприета следната маневра – Мейлър води пред камерата „сериозни“ беседи с Гинсбърг за поезия и литература.

Този метод за получаване на широка и безплатна телевизионна реклама започват да използват всички рок групи и продуценти на концерти, които следват примера на Гинсбърг. Магнатите на електронните медии проявяват щедрост, когато трябва да дадат безплатно ефирно време на тези мръсни паразити и техните още по-мръсни произведения и идеи. Без рекламата на тези ужасяващи „албуми“ с грозен език, без щедрата помощ на печатните и електронните средства за масова информация търговията с наркотици нямаше да се разпространи така бързо, както стана в края на шейсетте и началото на седемдесетте години, и вероятно щеше да бъде ограничена до няколко малки райони.

Гинсбърг успява да участва в няколко телевизионни предавания, излъчвани в цялата страна, където възхвалява достойнствата на ЛСД и марихуаната под прикритието

на „нови идеи“ и „нови култури“, развиващи се в света на изкуството и музиката. Не отстъпвайки на електронните медии, поклонниците на Гинсбърг пишат пламенни статии за „този колоритен човек“ в колонките за изкуство и светски живот във всички големи вестници и списания на Америка. Никога в историята на вестниците, радиото и телевизията не е била разгръщана такава широко отразявана рекламна кампания, за която вдъхновителите ѝ от „Съзаклятието Водолей“, НАТО и Римския клуб не похарчват нито един цент. Това е абсолютно безплатна реклама на ЛСД, само че леко замаскирана като „изкуство“ и „култура“.

Един от най-близките приятели на Гинсбърг, Кени Лав, публикува в „Ню Йорк Таймс“ статия, дълга пет страници. Методологията на „Тависток“ и „Станфорд“ гласи следното – ако трябва да рекламираш нещо, което обществеността все още не приема напълно вследствие на недостатъчно промиване на мозъка, тогава поръчай на някого да напише статия, обсъждаща всички аспекти на даден въпрос. Другият метод се състои в организиране на телевизионни дискусии, предавани на живо, в които група експерти рекламират продукти или идеи под формата на „обсъждане“. Участниците в предаването демонстрират различни гледни точки, привържениците и противниците се изказват за или против. Когато всичко приключи, обсъжданият въпрос е втълпен в съзнанието на публиката. В началото на седемдесетте години това беше нещо ново, но сега е стандартна практика във всички успешни телевизионни дискусии.

Статията от пет страници на Лав, възхваляваща ЛСД и Гинсбърг, веднага е отпечатана в „Ню Йорк Таймс“. Ако Гинсбърг се беше опитал да купи такова пространство в рекламните колонки на вестника, това щеше да му струва не по-малко от 50 000 долара. Той обаче не се тревожи за това. Благодарение на приятеля си Кени Лав той получа-

ва широка реклама абсолютно бесплатно. С помощта на вестници като „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“, контролирани от Комитет 300, този вид безплатна реклама се прилага за всеки въпрос, особено ако е необходимо да се внедри в обществото декадентски начин на живот – наркотици, хедонизъм – всичко, което може да отклони от верния път американския народ. След пробния опит с Гинсбърг и ЛСД стандартна практика на Комитет 300 става обръщането към главните вестници в САЩ с искане за предоставяне на безплатна реклама на онези хора и идеи, които те искат да внедрят в обществото.

Нещо по-лошо – или по-добро, зависи от гледната точка, Агенцията по печата „Юнайтед Прес“ подхваща безплатната реклама на Кени Лав в полза на Гинсбърг и ЛСД и я предава по телекса на СТОТИЦИ вестници и списания в цялата страна под формата на „новина“. Дори уважаващи списания като „Харпърс Базар“ и „Тайм“ представят Гинсбърг като човек, достоен за внимание и уважение. Ако такава общонационална реклама беше предоставена на Гинсбърг и разпространителите на наркотици от рекламна агенция, то общите разходи по нея щяха да възлизат на не по-малко от един милион долара по цените през 1970 година. Сега тази цена би била не по-малко от 15-16 милиона долара. Нищо чудно, че наричам средствата за масова информация „чакали“.

Предлагам ви да се опитате да намерите някой медиен канал, който да разгласява материали за Федералния резерв на САЩ, както направих аз. Предложих статията си, която представляваше убедително разобличаване на най-голямата измама в света, на всички големи вестници, телевизионни канали, радиостанции, списания и на водещите на няколко популярни телевизионни предавания. Някои от тях ми дадоха обнадеждаващи обещания, че ще излъчат статията и ще я обсъдим – „Дайте ни, да речем, една седмица и ние ще се свържем с вас“. Естест-

вено, никой не се свърза с мен, а статията така и не се появи на страниците на вестниците и списанията. Имах чувството, че върху мен и проблема, който се опитвах да осветя, е хвърлено одеяло от мълчание, и наистина беше така.

Без шумната истерия на медиите и без почти денонощното рекламиране хипи-битническият култ към рок музиката и наркотиците никога нямаше да се вкорени в обществото и щеше да си остане на ниво маргинална особеност. „Бийтълс“ с техните дрънчащи китари, глупаво излъчване, наркомански жаргон и странни дрехи никога нямаше да се издигнат по-нависоко от нивото на улични клоуни. Но пропагандата за тях в медиите стигна до „точката на насищане“, в резултат на което САЩ преживя поредица от културни шокове.

Хората, скрити в мозъчните центрове и изследователските институти, чиито имена и лица са известни само на малцина, се грижат средствата за масова информация да изиграят ролята си. И обратното, важната роля на медиите в укриването на силата, която стои зад бъдещите културни сътресения, гарантира източникът на кризата никога да не бъде разпознат. Така нашето общество е доведено до състояние на безумие с помощта на психологически шокове и стрес. Изразът „доведено да безумие“ е взет от тавистокски практически наръчник. Започвайки непретенциозно през 1921, през 1966 година „Тависток“ се оказва готов да започне мощна и необратима културна революция в Америка, която още не е завършила. „Съзаклятието на Водолея“ е основната ѝ част.

Смята се, че след такава обработка страната узрява напълно за разпространение на наркотиците в мащаби, съпоставими с епохата на „сухия режим“, тъй като от това е планирано да се спечелят много пари. Това също е неотменна част от „Съзаклятието Водолей“. Разпространението на наркотиците е един от проблемите, които се изучават

в Изследователския център за научна политика (Science Policy Research Unit, SPRU) към Университета на Съсекс на „Тависток“, известен като центъра на „шоковете на бъдещето“ – название на така наречената ориентирана към бъдещето психология, предназначена да манипулира цели групи от населението, за да предизвика в тях „шокове на бъдещето“. Това е първият от няколко подобни института, създадени от „Тависток“.

„Шоковете на бъдещето“ представляват поредица от събития, които се случват толкова бързо, че човешкият мозък не е в състояние да осмисли информацията. Както писах по-рано, науката показва, че съзнанието има ясни предели на асимилиране на количеството промени и тяхното естество. След серия непрекъснати шокове целевата група от населението изпада в такова състояние, че членовете ѝ вече не желаят да правят избор в променящи се обстоятелства. Завладява ги апатия, която често предшества безсмисленото насилие, характерно за войните между улични банди в Лос Анджелис, серийните убийства, изнасилванията и отвличанията на деца.

Такава група става лесно управляема и послушно ще се подчинява на всякакви заповеди, каквато е и целта на подобна обработка. Според определението на Изследователския център за научна политика „шоковете на бъдещето“ представляват „физическо и психологическо угнетено състояние (дистрес), което възниква вследствие на пренапрежение на механизма за взимане на решения в човешкото съзнание“. Това е тавистокски жаргон, взет непосредствено от тавистокските практически наръчници, с които разполагам без тяхното знание.

Също както изгаря предпазителят на претоварена електрическа верига, точно така „прегарят“ и „предпазителите“ на хората. Медицината едва сега започва да се приближава към разбирането на този синдром, въпреки че Джонс Ролингс Рийс е извършвал експерименти в

тази област още през двайсетте години. Установено е, че в обработената целева група „предпазителите“ са готови да „изгорят“ и представителите на тази група започват да употребяват наркотици като средство да избегнат постоянната необходимост да правят разумен избор. Ето защо разпространението на наркотици се е разпространило толкова бързо сред американското „бийт поколение“. Онова, което започва с „Бийтълс“ и безплатни пробни дози ЛСД, прераства в наркотично цунами, което залива Америка.

Търговията с наркотици се контролира от самата върхушка в йерархията на Комитет 300. Тя е започната от Британската източноиндийска компания, чийто пример веднага последва Холандската източноиндийска компания. Двете компании са контролирани от Съвет 300. Списъкът с имената на членовете и акционерите на Британската източноиндийска компания си прилича като две капки вода със списъка на британската аристокрация в справочника „Дебретс“. Компанията учредява Китайската вътрешна мисия, чиято задача е да пристрасти към опиума китайските селяни или кули, както са ги наричали. Това създава пазар за опиума, който е запълнен от Британската източноиндийска компания.

По подобен начин Комитет 300 използва „Бийтълс“, за да популяризира „социалните наркотици“ сред американските младежи и холивудските знаменитости. Ед Съливан е изпратен в Англия, за да се запознае с първата „рок група“ на Института „Тависток“, която посещава Съединените щати. След това Съливан се връща в Америка, за да изработи стратегия за електронните средства за масова информация по „упаковане“ и „продажба“ на групата. Без пълното съдействие на електронните медии и Ед Съливан публиката нямаше да обърне никакво внимание на „Бийтълс“ и тяхната „музика“. Но вместо това националният живот и духът на Съединените щати бяха безвъзвратно променени.

Сега, когато знаем повече, става ясно колко успешна е била рекламната кампания на „Бийтълс“ по разпространението на наркотиците. От публиката старателно се скрива фактът, че музика и текстове на песни на „Бийтълс“ са писани от Тео Адорно. Основната функция на „Бийтълс“ се състои в това да ги „открият“ „тийнейджърите“, които после да бъдат подложени на непрестанна канонада на „Бийтълс музика“ дотогава, докато в тях не се изработи убеждението, че тези звуци им харесват, в резултат на което те приемат тази музика и всичко свързано с нея. Ливърпулската група напълно оправдава очакванията и „с малко помощ от техни приятели“, тоест с помощта на веществата, които ние наричаме наркотици, създава цяла нова класа млади американци по точния модел, поръчан от Института „Тависток“.

„Тависток“ създава отчетливо разпознаваем „нов тип“, който трябва да действа като разпространител на наркотици. „Християнските мисионери“ от Китайската вътрешна мисия не биха се вместили в условията през шейсетте години. „Нов тип“ е израз от социалния жаргон и означава, че „Бийтълс“ създават нови социални образци, главната цел на които е да популяризират и да доведат до нивото на обикновено ежедневие употребата на наркотици, нов вкус в облеклото и прическите, които радикално отличават младежите от по-старото поколение, както е предвидено от „Тависток“.

Важно е да отбележим умишлено предизвикващия разделение език, внедрен от „Тависток“. На „тийнейджърите“ не им минава през ума, че всички нетрадиционни „ценности“, към които те се стремят, са щателно разработвани от възрастни учени в мозъчните центрове на Англия и „Станфорд“. Те биха останали потресени, ако бяха открили, че по-голямата част от техните „готини“ навици и изрази са специално създадени от група възрастни социални психолози!

Ролята на средствата за масова информация в разпространението на наркотиците в национален мащаб е била и си остава изключително важна. Когато медиите внезапно прекратяват отразяването на войните между уличните банди, тези банди като социален феномен просто изчезват, „изчерпват се“. Последва „новата ера“ на наркотиците. Медиите винаги се явяват като катализатор на „нови тенденции“ и вниманието им се насочва към наркотиците и поддръжниците им, „поколениято на битниците“ – още един израз, изобретен в „Тависток“ в усилията му да осъществи социални промени в Съединените щати.

Употребата на наркотици става съставна част от ежедневието в Америка. Разработената от „Тависток“ програма е подета от милиони американски младежи и по-старото поколение започва да мисли, че Америка преживява естествена социална революция, без да проумява, че промените с неговите деца не са спонтанен процес, а резултат от изкуствено въздействие с цел да промени социалния и политическия живот в Америка.

Наследниците на Британската източноиндийска компания са възхитени от успеха на програмата си за разпространение на наркотиците. Техните „последователи“ често пласират лизергинова киселина (ЛСД), любезно предоставена от покровителите на търговията с наркотици като Олдъс Хъксли и уважаваната швейцарска компания „Сандоз“, финансирана от великата банкерска династия Варбург. Новият „наркотик чудо“ широко и безплатно се разпространява на всички рок концерти и в колежите в пробни пакетчета. Уместно е да зададем въпроса: какво прави ФБР, докато се случва всичко това?

Целта на „Бийтълс“ става прозрачно ясна. Наследниците на Британската източноиндийска компания от висшето общество в Лондон сигурно са се чувствали превъзходно, когато в състоянието им се вливат нови милиарди долари. С приходите от рока (занапред ще употребяваме тази

дума за кратко обозначаване на сатанинската музика на Адорно) е отбелязан чудовищен растеж на употребата на наркотици, особено на марихуана. Целият наркобизнес се разгръща под контрола и управлението на Изследователския център за научна политика (SPRU).

Водеци на този Център са Лийланд Бранфорд, Кенет Дам и Роналд Липърт, под чието експертно ръководство са подготвени немалко специалисти по „новата наука“, които да предизвикват у хората „шокове на бъдещето“. Един от основните такива шокове е рязък растеж на употребата на наркотици от американските подрастващи. Концептуалните разработки на Изследователския център за научна политика, натрапени като неофициални работни инструкции на различни правителствени агенции, включително Агенцията за борба с наркотиците, DEA*, им диктуват хода на разрушителната „война срещу наркотиците“, която уж водят администрациите на Рейгън и Буш.

Това е прелюдия към методите, които се използват днес за управлението на Съединените щати от различни комитети и съвети, а също и от тайно вътрешно правителство, закърмено с концепциите на „Тависток“, които те искрено приемат за свое собствено мнение. Тези „неизвестни“ взимат решения, които завинаги ще променят нашата форма на държавно управление и качеството на живот в САЩ. Чрез „адаптация към кризи“ ние сме се променили толкова много, че вече не е останало почти нищо общо между съвременното общество и американците от петдесетте години. Променила се е и нашата околна среда.

Напоследък се говори много за околната среда, като под това се имат предвид зелени гори, чисти реки и свеж въздух, но съществува и друга околна среда, не по-малко важна, а именно наркотичната околна среда. Околната

* Названието Drug Enforcement Agency може да се преведе като Агенция по принудително внедряване на наркотици – Б. пр.

среда на нашия начин на живот е замърсена и отровена; отровено е мисленето ни. Отровена е способността ни да управляваме собствената си съдба. Сблъскахме се с промени, които отровиха нашето мислене до такава степен, че изобщо не знаем как да разбираме всичко това. „Средата на промени“ изражда нацията. Ние изобщо не контролираме положението и това предизвиква безпокойство и объркване.

Вместо индивидуални решения търсим групови решения на нашите проблеми. Не използваме собствените си ресурси за решаване на проблемите. Главната причина за това е огромният ръст на употреба на наркотици. Всичко това е резултат от умишлена стратегия, разработена от специалистите по „новата наука“ и социалните инженери, прицелена към най-уязвимото място – нашата представа за самите нас и как се възприемаме. Такава обработка на съзнанието довежда до това, че ставаме като стадо овце, които водят на заколение. Психиката ни е изтощена от постоянната необходимост да правим избор от много предлагани варианти и в края на краищата изпадаме в пълна апатия.

Ние сме манипулирани от безскрупулни хора, без изобщо да съзнаваме това. Това е особено вярно за търговията с наркотици и сега се намираме в преходно състояние, когато ни принуждават да се откажем от действащата конституционна форма на държавно управление. Администрацията на Буш вече направи огромна крачка в тази посока. Докато все още има хора, които въпреки всички свидетелства за обратното упорито твърдят, че „това не може да се случи в Америка“, факт е, че **ТО ВЕЧЕ СЕ Е СЛУЧИЛО**. В резултат на непрестанен натиск ние окончателно сме загубили волята си за съпротива. Ще се съпротивляваме – казват някои от нас, но реално това ще направят много малко хора и винаги ще бъдем малцинство.

Търговията с наркотици коварно промени нашата околна среда. Така наречената „война с наркотиците“ е фарс. Мащабите ѝ са такива, че наследниците на Британската

източноиндийска компания са просто незабележими и нямат никакво значение. В допълнение към компютризацията ние сме подложени на почти тотално промиване на мозъците и сме напълно лишени от способност да се съпротивляваме срещу натрапваните ни промени. Всичко това означава формирането на още една околна среда, КОНТРОЛ НАД ЛИЧНОСТТА, известен също като контрол на личната информация, без който правителствата не могат да играят своите статистически игри.

Така както стоят нещата, ние, народът, нямаме никаква възможност да разберем с каква информация за нас разполага правителството. Правителствените компютърни файлове са съвършено недостъпни за обществен контрол. Нима все още глупаво вярваме, че личната информация е неприкосновена? Вероятно си спомняте, че във всяко общество има богати и влиятелни фамилии, които контролират правоохранителните органи. Аз съм доказал съществуването на такива фамилии. Не мислете, че ако искат да узнаят нещо за нас, тези фамилии не могат да го направят. Тези фамилии често имат членове на Комитет 300.

Вземете например Кисинджър, който има свои собствени досиета на стотици хиляди хора не само в САЩ, но и в целия свят. Намираме ли се ние в списъка с враговете на Кисинджър? Мислите, че това е пресилено? Съвсем не. Вземете масонската ложа П-2 и Комитета „Монте Карло“, които имат такива списъци с хиляди имена. Впрочем Кисинджър е един от тях. Има и други „частни“ разузнавателни служби, например ИНТЕЛ, с която ще се запознаем по-нататък.

Единият от каналите за доставяне на хероин в Европа е през княжество Монако. Хероинът пристига от Корсика с фериботи, които през лятото извършват много курсове между Корсика и Монте Карло. Не се проверява нищо, което се качва или изнася от тези фериботи. Тъй като между Франция и Монако няма охраняема граница, наркотиците,

особено хероинът и частично обработеният опиум, преминават като поток през отворената граница на Монако и отиват в лабораториите на Франция. А ако пристигне преработен хероин, той се изпраща директно на разпространителите.

Фамилията Грималди се занимава с търговия на наркотици от няколко века. Принц Рение става алчен, започва да взима твърде големи комисиони и не спира след три сериозни предупреждения. Заради това съпругата му Грейс Кели е убита в автомобилна „злополука“. Рение подценява силата на Комитет 300, на който е член. Резервоарът със спирачната течност на роувъра на Грейс Кели е обработен така, че всеки път при натискане на спирачките от него да изтича определено количество течност, и когато колата стига до най-опасния от няколкото остри завоя на пътя, спирачките вече не работят и автомобилът с пълна скорост полита в петнайсетметрова пропаст и се разбива.

Комитет 300 прави всичко възможно да скрие истината за убийството на принцеса Кели. Колата ѝ и до ден днешен се намира във френската полиция и стои под покривало на ремарке, към което е забранено дори да се приближаваш, още по-малко да разгледаш. Сигналът за екзекуцията на принцеса Грейс е засечен от подслушвателен пост на британското военно разузнаване в Кипър и добре осведомен източник смята, че заповедта е издадена от Комитета „Монте Карло“ и П-2.

Търговията с наркотици, контролирана от Комитет 300, е престъпление срещу човечеството, но обработени и размекнати от години на неспирни бомбардировки от страна на Института „Тависток“, ние малко или повече сме приели нашата променена околна среда и смятаме търговията с наркотици за „твърде голям“ проблем, че да се справим с нея. Това не е така. Щом можахме да мобилизираме цялата нация, да въоръжим и да изпратим милиони американски войници да се сражават във война, в която не трябва-

ше да се намесваме, щом можахме да нанесем поражение на една голяма сила, тогава значи можем да унищожим и търговията с наркотици, използвайки тактиката от Втората световна война.

Проблемите със снаряжението и инфраструктурата, които трябваше да решим, включвайки се във Втората световна война, дори и сега са умопомрачителни. Ние обаче решихме успешно всички проблеми. Тогава защо е невъзможно да победим добре известен враг, много по-малоброен и слаб от Германия, когато имаме далеч по-усъвършенствани оръжия и техника? Истинската причина за проиграването на търговията с наркотици е, че тя е контролирана от най-високопоставените фамилии в света като част от гигантска координирана машина за правене на пари.

През 1930 година британският капитал, инвестиран в Южна Америка, далеч надвишава капиталовложенията в британските „доминиони“. Греъм, виден специалист по британските инвестиции в чужбина, заявява, че британските инвестиции в Южна Америка „надвишават един трилион британски лири“. Припомням ви, че през 1930 година един трилион английски лири са били главозамайваща сума. Каква е причината за такива огромни инвестиции в Южна Америка? Една дума – наркотици.

Плутократията, контролираща британските банки, държи в ръцете си финансовите ресурси и тогава, както и сега, си осигурява надеждно прикритие за своя мръсен бизнес. Никой никога не може да ги хване с мръсни ръце. Те винаги имат подставени лица, които поемат върху себе си вината, ако нещата се объркат. И тогава, и сега връзките с търговията с наркотици са скрити. Никой никога не е могъл да докосне с пръст уважаваните „благороднически“ британски фамилии, чиито членове са в Комитет 300.

Има голямо значение, че само 15 членове на парламента са контролирали тази огромна империя. Най-видните от тях са сър Чарлс Бари и фамилията Чембърлейн. Тези

финансови суперлордове провеждат операции на такива места като Аржентина, Ямайка и Тринидад, които стават за тях бездънни източници на пари благодарение на търговията с наркотици. В тези страни британските плутократи държат „туземците“, както презрително са ги наричали, в състояние, малко по-добро от робско. От наркотърговията в Карибския басейн са извлечени огромни печалби.

Плутократите се крият зад фасадни компании като „Тринидад Лийсхолдс“ ООД (Trinidad Leaseholds Limited), но РЕАЛНАТА ИМ ЦЕЛ винаги са били и си остават наркотиците. Виждаме същото и сега, например брутният национален продукт на Ямайка почти изцяло се състои от продажба на ганджа – много силен вид марихуана. Механизмът за управление на търговията с ганджа е създаден от Дейвид Рокфелер и Хенри Кисинджър под названието „Инициатива за Карибския басейн“.

До неотдавна истинската история на търговията с опиум в Китай беше свършено неизвестна, защото винаги е била скривана, доколкото е възможно. Много от бившите ми студенти в дните, когато изнасях лекции, са ме питали защо китайците толкова много обичат да пушат опиум. Въз основа на достъпни противоречиви източници те изобщо не можеха да разберат какво всъщност е станало в Китай. Повечето мислеха, че китайските работници просто са купували опиум на пазара и са го пушили или са отивали в някое от хилядите свърталища за пушене на опиум и временно са забравяли за ужасното си съществуване.

Истината е, че Британия е притежавала монопола за доставките на опиум в Китай. Това е бил ОФИЦИАЛЕН монопол на британското правителство и официална британска политика. Индо-британската търговия с опиум в Китай е една от най-добре пазените тайни, около която се зараждат много заблуждаващи легенди и приказки за „съкровищата на Индия“, за храбростта и доблестта на британската армия в Индия за славата на „Империята“,

толкова добре описани от Ръдиард Киплинг и приказките за „чайните клипери“, които препускат по океаните с товари китайски чай за гостите на висшето общество на викторианска Англия. В действителност историята за британската окупация на Индия и Опиумните войни на Британия в Китай е една от най-черните страници в историята на западната цивилизация.

Близо 13% от доходите на Индия по време на британското господство идват от продажбата на висококачествен бенгалски опиум от разпространителите на опиум в Китай, действащи под британски контрол. Подобно на съвременните „Бийтълс“, „Китайската вътрешна мисия“ („Християнските мисионери“) върши огромна работа за разпространението и употребата на опиум сред бедните китайски работници (кули, както са ги наричали). Пристрастените не са се появили от само себе си, както и младежите наркомани в САЩ. ЗАПОМНЕТЕ – И ЕДНИТЕ, И ДРУГИТЕ СА ИЗКУСТВЕНО СЪЗДАДЕНИ. Пазарът за опиум в Китай първо е бил създаден, а после напълнен с опиум от Бенгалия. По същия начин е създаден и пазарът за марихуана и ЛСД в Съединените щати, с използване на гореописаните методи, а после напълнен от британските плутократи и техните американски родственици с помощта на суперлордовете от британската банкова върхушка.

Доходната търговия с наркотици е един от най-лошите примери да се печелят пари от човешкото нещастие. Друг пример е легалната търговия с наркотици, извършвана от фармацевтични фирми, принадлежащи на Рокфелер, предимно в Съединените щати, но основните компании действат в Швейцария, Франция и Британия и изцяло се поддържат от Американската медицинска асоциация (АМА). Мръсните сделки с допинг и наркотици и парите, които се печелят от тях, минават през Лондонското Сити, а също и Хонконг, Дубай и напоследък Ливан, благодарение на нахлуването в тази страна на Израел.

Ще се намерят такива, които ще поставят под съмнение всичко това. „Погледнете деловите страници на „Файненшъл Таймс“ – ще кажат те – и не ми говорете, че всичко това е свързано с пари от наркотици.“ **РАЗБИРА СЕ, ЧЕ Е СВЪРЗАНО**, но нито за миг не си помисляйте, че благородните английски лордове и лейди се готвят да рекламират този факт. Помните ли Британската източноиндийска компания? Официално бизнесът ѝ е търговия с чай!

Лондонският „Таймс“ никога не се е осмелил да каже на британската публика, че е невъзможно да се изкарат **ОГРОМНИ ПЕЧАЛБИ** от търговия с чай. Този блестящ вестник дори не е намекнал за търговията с опиум, усърдно извършваща се от онези, които прекарват времето си в модните лондонски клубове или играят поло в Кралския клуб в Уиндзор, нито че офицерите джентълмени, които отиват в Индия да служат на Империята, са били финансирани **ЕДИНСТВЕНО** от огромните доходи, извлечени от нещастieto на милиони китайски кули, пристрастени към опиума.

Търговията се извършва от знаменитата Британска източноиндийска компания, чиято натрапчива намеса в религиозните и политическите дела на Съединените щати повече от 200 години ни струва скъпо. Тристата членове на управителния съвет на компанията стоят на по-високо ниво от останалото човечество. Те са толкова могъщи, че лорд Бърtrand Ръсел отбелязва: „Те биха могли да дават съвети на Бога, когато възникнат проблеми в небесата“. Не трябва да си въобразяваме, че нещо се е променило през изминалите години. Членовете на Комитет 300 днес заемат **ТОЧНО ТАКАВА ПОЗИЦИЯ** и затова често наричат себе си „Олимпийци“.

По-късно към търговията на Британската източноиндийска компания се присъединява Британската корона, тоест кралското семейство, което използва Компанията за производство на опиум в Бенгалия и на други места в Ин-

дия, контролира износа му чрез така нареченото „транзитно мито“, тоест Короната взима налози от всички производители и доставчици на опиума в Китай, регистрирани надлежно като държавни органи.

До 1896 година, когато търговията все още е „нелегална“ – тази дума е използвана нарочно, за да се изкопчват повече пари от производителите на опиум – не се прави абсолютно никакъв опит да се спре търговията. Колосални количества опиум са изнесени от Индия с „чайните клипери“ – онези кораби с платна, за които са съчинени легенди и предания и които уж пренасяли сандъци с чай от Индия и Китай за лондонските борси.

Лордовете и дамите от Британската източноиндийска компания стават толкова безочливи, че се опитват да да продадат това смъртоносно вещество на армиите на Съюза и Конфедерацията във вид на болкоуспокояващи средства. Не е трудно да си представим какво би станало, ако планът им беше успял. Стотици хиляди войници биха оставили полесражението, предавайки се на опиумно опиянение. По-късно „Бийтълс“ успяват много повече в превръщането на милиони младежи в наркомани.

Бенгалските търговци и техните британски манипулатори се ояждат и стават нагли от огромните суми пари, които се изливат в хазната на Британската източноиндийска компания от продажбата на опиум на нещастните китайски кули. Доходите на Компанията, дори в онези години далеч превишават общите годишни доходи на „Дженерал Моторс“, „Форд“ и „Крайслер“ в периода на разцвета им. Извличането на огромни печалби от производството на наркотици продължава през шейсетте години от „легални“ търговци на наркотична смърт като фирмата „Сандоз“, производител на ЛСД, и „Хофман ла Рош“ (Hoffman la Roche), производител на валиум (диазепам). Стойността на суровината и производството на валиума за „Хофман ла Рош“ струва 3 долара за килограм. Продава

се на дистрибуторите им за 20 000 долара за килограм. А когато валиумът стигне до крайния потребител, цената му нараства до 50 000 долара за килограм. Валиумът се използва в огромни количества в Европа и Съединените щати. Това вероятно е най-разпространеният в света наркотик от този вид.

„Хофман ла Рош“ прави същото и с витамин С, производството на който й струва 1 цент за килограм. Фирмата го продава с печалба 10 000 %. Когато един мой приятел би тревога по повод тази престъпна компания, която нарушава монополното споразумение с другите производители и законите на Европейската икономическа общност, той беше арестуван на швейцарско-италианската граница и изпратен в затвора. Съпругата му беше заплашвана от швейцарската полиция, докато се самоуби. Като британски поданик, той беше спасен от британския консул в Берн веднага щом получи информация за неговото положение. Освободиха го от затвора и го изведоха от страната. Той загуби съпругата, работата и пенсията си, защото се осмели да разкрие тайните на фирмата „Хофман ла Рош“. Швейцарците много строго съблюдават закона за промишления шпионаж.

Спомнете си това, когато в лъскавите рекламни брошури видите швейцарските ски писти, гвардейци с красиви униформи, девствени гори и часовници с кукувици. Истинската Швейцария не е това. Истинската Швейцария – това е изпиране на много милиарди мръсни долари, което се осъществява от най-големите швейцарски банки; това е „легално“ производство на наркотици под егидата на Комитет 300. Швейцария – това е главното „убежище“ за техните пари и тела по време на глобална катастрофа.

Предупреждавам ви, че може да си навлечете сериозни неприятности с швейцарските власти, ако разкриете каквато и да е информация за тази отвратителна дейност. Швейцарците гледат на това като на „промишлен шпио-

наж“, за който се полага присъда от пет години затвор. Побезопасно е да се преструваме, че Швейцария е красива и чиста страна, отколкото да се опитваме да надничаме в мръсните кухни на банките.

През 1931 година управителните директори на британските компании от така наречената „Голяма петорка“ са удостоени със званието перове на Англия за дейността си в изпирането на мръсни пари от наркотици. Кой решава тези въпроси и им оказва такава чест? Самата английска кралица оказва почести на лица, които заемат ключови позиции в световната наркотърговия. Списъкът на британските банки, които участват в този ужасен бизнес, е твърде дълъг, за да бъде представен напълно, но ще споменем някои от най-главните:

The British Bank of the Middle East (Бритиш Банк ъв дъ Мидъл Ист, Британска банка за Близкия изток)

Midland Bank (Мидланд Банк)

National and Westminster Bank (Нашънъл енд Уестминстър Банк, Национална уестминстърска банка)

Barclays Bank (Барклис Банк)

Royal Bank of Canada (Роял Банк ъв Канада, Кралска банка на Канада)

Hong Kong and Shanghai Bank, HSBC (Хонконгска и шанхайска банкова корпорация)

Baring Brothers Bank (Беъринг Брадърс Банк, Банка „Братя Беъринг“)

Много от търговските банки са затънали до шията в мръсни доходи от търговия с наркотици, например банка „Амбро“ (Hambros), ръководена от сър Джоселин Амбро. За наистина интересно и обстоятелствено изучаване на търговията с опиум в Китай трябва да получите достъп до Индийския офис* в Лондон. Аз успях да вляза там благо-

* Отдел на британското външно министерство, отговарящ за провинция Британска Индия, създаден през 1858 г. и закрит през 1947 г. – Б. ред.

дарение на работата ми в разузнаването и получих голяма помощ от доверения пазител на документи, покойния професор Фредерик Уелс Уилямсън, който ми предостави много информация за търговията с опиум, извършвана от Британската източноиндийска компания в Индия и Китай през XVIII и XIX век. Ако можеше да се публикуват тези документи, над змийските короновани глави в Европа би се разразила страховита буря.

Сега наркотърговията се е променила в такъв план, че значителна част от северноамериканския пазар е залята от не толкова скъпия кокаин. През шейсетте години пристиганият от Хонконг, Ливан и Дубай поток от хероин заплашва да потопи Съединените щати и Западна Европа. Когато търсенето изпреварва предлагането, решено е да се премине на кокаин. Но в края на 1991 година се наблюдава обратната тенденция – на първо място отново е хероинът, въпреки че кокаинът продължава да бъде предпочитан сред по-бедните класи.

Казват, че хероинът повече удовлетворява наркоманите; действието му е по-силно и трае по-дълго, отколкото това на кокаина, и към производителите на хероин международното внимание не е толкова голямо, колкото към колумбийските кокаинови картели. Освен това е малко вероятно САЩ да предприемат реални усилия за прекратяване на производството на опиум в Златния триъгълник, който се намира под контрола на китайската армия и би се разразила сериозна война, ако някоя страна се опита да възпрепятства търговията с опиум. Една сериозна атака срещу търговията с опиум би повлякла военна намеса на Китай.

Британците знаят това и никога не се карат с Китай с изключение на случайни дрызги кой да получи по-голям дял от „баницата“. Британия вече две десетилетия участва в китайската търговия с опиум. Никой не може да е толкова глупав, че да клати лодката, когато милиони и мили-

они долари прииждат в банковите сметки на британските олигарси и на пазара в Хонконг се продава повече злато, отколкото на лондонските и нийоркските пазари, взети заедно.

Онези, които искрено предполагат, че могат да сключат някаква сделка с някой дребен китайски или бирмански наркобарон от хълмовете на Златния триъгълник, очевидно нямат представа за какво става дума. Ако знаеха, те нямаше дори да говорят за прекратяване на търговията с опиум. Разговорите на тази тема демонстрират непознаване на мащабите и сложната същност на китайската търговия с опиум.

Британските плутократи, руският КГБ, ЦРУ и американските банкери – всички действат заедно с Китай. Може ли един човек да спре или поне да нанесе малък удар по тази търговия? Би било абсурдно да си го представим. Какво е хероинът и защо днес го предпочитат пред кокаина? Според известния авторитет по този въпрос професор Гален хероинът е производно на опиума, наркотик, който пригъпява чувствата и предизвиква дълги периоди на сън. Това и харесват повечето наркомани – нарича се „да бъдеш в обятията на Морфей“. Опиумът предизвиква най-силно пристрастяване от всички наркотици, известни на човека. Много фармацевтични средства съдържат опиум в различни степени и се смята, че хартията, която се използва в производството на цигари, се импрегнира с опиум и затова пушачите са толкова силно привързани към навика си.

Маковото семе, от което се получава опиумът, е известно много отдавна на моголите от Индия, които го смесвали с чай и го предлагали на труден събеседник. Опиумът се употребявал и като обезболяващо средство, което широко заменяло хлороформа и други анестетици от миналото. Опиумът бил популярен и във всички модни клубове във викторианския Лондон и не е тайна, че братята Хъксли са го употребявали интензивно. Членовете на орфическите

дионисиеви култове в Древна Елада и култовете към Озирис и Хорус в Птолемеевия Египет, които викторианското общество приемало, също пушили опиум, защото „така било прието“.

Така направили и онези, които се събрали в хотел „Свети Ърмин“ през 1903 година, за да решат в какъв свят трябва да живеем. Потомците на онези, които участвали в срещата в хотел „Свети Ърмин“, сега можете да намерите в Комитет 300. Това са така наречените световни лидери, които предизвикаха такава промяна в околната среда, че доведоха разпространението на наркотици до степен вече да не може бъде спряно с помощта на обичайните методи на правоохранителите и силите на реда. Това важи най-вече за големите градове, където сред многобройното население е по-лесно да се скрие какво става.

Мнозина от кралските кръгове редовно употребявали опиум. Един от любимците им бил писателят Куденхов-Калерги, който през 1932 година написва книгата „Революция чрез технология“, която представлява програма за възвръщане към света на средновековното общество. Тази книга става работен материал за плановете на Комитет 300 за световна деиндустриализация, започвайки със Съединените щати. Твърдейки, че пренаселението е сериозен проблем, Калерги съветва за връщане към онава, което нарича „отворени пространства“. Това не ви ли звучи като призивите на „червените кхмери“ и Пол Пот? Ето откъс от книгата:

По своята инфраструктура градът на бъдещето ще напомня на град от Средновековието... и онзи, който не е обречен да живее в града заради професията си, ще отиде да живее на село. Нашата цивилизация е култура на големите градове, затова тя представлява „блато“, породено от дегенерирани, извратени и пропаднали хора, които волно или неволно са се оказали в тази задънена улица на живота.

Това не е ли почти същото като причините, които ни дава Ангкор Ват за депопулация на Пном Пен?

Първите товари с опиум стигат до Англия от Бенгалия през 1683 година с „чайните клипери“ на Британската източноиндийска компания. Опиумът е пренесен в Англия за проба, експериментално, за да се види дали ще се пристрасти към този наркотик простият народ – селяните и нисшите класи. Днес това се нарича „пробен маркетинг“ на нов продукт. Но английските селяни и така наречените „нисши класи“ се оказали костелив орех и експериментът с пробния маркетинг завършва с пълен провал. „Нисшите класи“ на английското общество решително отхвърлят пушенето на опиум.

Плутократите и олигарсите от висшето общество в Лондон започват да търсят по-податлив и възприемчив пазар и го намират в Китай. В документите, които разглеждах в Индийския офис в раздела „Разни стари записи“, аз намерих всички потвърждения за това, че търговията с опиум в Китай започва със създаването на Китайската вътрешна мисия, финансирана от Британската източноиндийска компания. Мисията фиктивно представлява общество на християнски мисионери, но всъщност те са „рекламни агенти“, които се занимават с представянето на нов продукт на пазара и този продукт е ОПИУМ.

Това се потвърди още веднъж по-късно, когато получих достъп до документите на сър Джордж Бърдуд в Индийския офис. Скоро след като мисионерите на Китайската вътрешна мисия започват да раздават пробни пакетчета и да показват на кулите как да пушат опиума, в Китай започват да пристигат огромни партии от този наркотик. Дори „Бийтълс“ не биха се справили по-добре с тази задача. (И в двата случая търговията с наркотици се извършва с одобрението на британското кралско семейство, което

открито поддържа „Бийтълс“.) Въпреки че плановите на Британската източноиндийска компания се провалят в Англия, те се увенчават с пълен успех в Китай, където милиони бедняци намират в пушенето на опиум средство, за да избягат временно от окаения си живот.

Свърталищата за пушене на опиум никнат като гъби след дъжд в цял Китай и в големите градове като Шанхай и Кантон стотици хиляди нещастни китайци откриват, че след лула с опиум животът им се струва малко по-поносим. Британската източноиндийска компания повече от 100 години има пълна свобода на действие, докато китайското правителство не започва да разбира какво става. Едва през 1729 година се приемат първите закони против пушенето на опиум. Тристата членове от управителния съвет на Британската източноиндийска компания изобщо не са във възторг от това и скоро компанията повежда откритата конфронтация с китайското правителство.

Тя разработва и въвежда макови семена, от които се получава опиум от най-високо качество. Те се отглеждат в маковите плантации в Бенарес и Бихар в басейна на река Ганг в напълно контролираната от британците Индия. Този опиум се продава на изключително висока цена, а опиумът с по-ниско качество от други области на Индия струва по-евтино. Опитвайки се да запази доходния пазар, Британската корона повежда военни действия срещу китайските войски и им нанася поражение. Аналогично, американското правителство привидно води непрестанна война срещу съвременните наркобарони и то като китайците търпи поражения. Само че има една съществена разлика – китайското правителство се бори с цел да удържи победа, докато правителството на Съединените щати изобщо не желае победата, и това обяснява защо в Агенцията за борба с наркотиците има голямо текучество на кадри.

Впоследствие опиум с висока степен на чистота започва да пристига от Пакистан чрез Макра на безлюдно-

то крайбрежие на страната, откъдето кораби превозват товарите в Дубай, където го обменят в злато. Това донякъде обяснява факта защо сега хероинът е по-популярен от кокаина. Търговията с хероин е по-дискретен бизнес, тук не убиват висши държавни служители, както редовно се случва в Колумбия. Пакистанският опиум се продава много по-евтино от опиума от Златния триъгълник или Златния полумесец (Иран). В резултат на това рязко се увеличават производството и продажбата на хероина, който заплашва да измести кокаина от първото място.

Във висшите кръгове на британското общество много години се говори за позорната търговия с опиум като за „военна плячка на империята“. Легендите за храбростта на войниците при Хайберския проход отстъпват на заден план пред ширококомашабната търговия с опиум. Части от британската армия са разположени на Хайберския проход, за да защитават кервани със суров опиум от набезите на местните планински племена. Знаело ли е за това британското кралско семейство? Сигурно, иначе какво би принудило Короната да държи армия в този регион, където няма нищо ценно освен изключителната търговия с опиум? Да държиш армия в далечна страна е много скъпо. Нейно Величество кралицата вероятно е питала защо там е изпратена войска? Разбира се, не за да играе поло или билиард в офицерската столова.

Британската източноиндийска компания ревниво пази своя монопол върху опиума. Разправата с потенциални конкуренти е бърза. На един прочут съдебен процес през 1791 година някой си Уорън Хейстингс е обвинен, че е помогнал на свой приятел да се включи в търговията с опиум в ущърб на Компанията. Автентичният текст, който намерих в материалите по делото, съхраняващи се в Индийския офис, дава известна представа за гигантските мащаби на търговията с опиум: „Обвинението се състои в това, че Хейстингс е сключил договор за доставяне на

опиум за четири години със Стивън Съливан, без да обявява това открито, при очевидно и безпричинно щедри условия с цел НЕЗАБАВНО И БЪРЗО ЗАБОГАТЯВАНЕ на гореспоменатия Стивън Съливан“.

Тъй като Британската източноиндийска компания заедно с британското правителство държат монопола върху търговията с опиум, единствените хора, на които се позволява да забогатееят незабавно, са „благородниците“, „аристокрацията“, плутокрацията и олигархичните семейства в Англия, много от потомците на които сега са членове на Комитет 300, така както предците им са заседавали в Съвет 300, който е управлявал Британската източноиндийска компания. Случайни хора като господин Съливан скоро са си навличали неприятности, защото са се сблъскали с интересите на Короната, ако са се осмелявали да влязат в опиумния бизнес, който носи много милиарди лири стерлинги.

Почтените господа от Съвета на Британската източноиндийска компания, който наброява триста души, са членове на всички известни клубове за джентълмени в Лондон, а повечето са и членове на Парламента, като в същото време други в Индия и Англия заемат съдийски и магистратски длъжности. За пребиваване в Китай е необходим паспорт на Компанията. Когато в Китай пристигат няколко любопитни господа, за да разследват участието на Британската корона в свръхдоходната търговия, контролираните от Британската източноиндийска компания магистрати незабавно анулират паспортите им, като по този начин им отказват влизане в Китай.

Търканията с китайското правителство са нещо обичайно. През 1729 година китайците приемат закона „Янг Чин“, който забранява вноса на опиум, но Компанията успява да запази опиума в китайските митнически регистри до 1753 година, като митото е три таела* за стандартен

* Китайска сребърна монета. – Б. ред.

сандък с опиум (обикновено 54 килограма). Британската специална тайна служба („агентите 007“ от онова време) се грижи да подкупва неудобните китайски чиновници, а ако това не ѝ се удава, ги убива.

Всеки британски монарх от 1729 година насам получава огромна изгода от търговията с наркотици и това се отнася и за сегашната коронована особа. Министрите им се грижат богатството да се стича като река във фамилиите им съкровищници. Един такъв министър по времето на кралица Виктория е лорд Палмерстън. Той ожесточено се придържа към мнението, че не трябва да се допуска ни най-малка възможност за прекратяване на британската търговия с опиум с Китай. Планът на Палмерстън е да се снабдяват китайските управляващи кръгове с толкова много опиум, че отделни членове на китайското правителство да станат лично заинтересовани от разширяване на търговията. След това британците да спрат доставките и когато китайското правителство бъде поставено на колена, да ги възобновят, но на значително по-висока цена, като по този начин запазят монопола с помощта на самото правителство. Но този план се проваля.

Китайското правителство реагира, като унищожава големи партиди опиум в складовете на Компанията и изисква от британските търговци да подпишат ИНДИВИДУАЛНИ договори за прекратяване на доставките на опиум в Кантон. В отговор Британската източноиндийска компания изпраща на рейд в Макао десетки натоварени с опиум кораби. След това не индивидуални търговци, а контролирани от Източноиндийската компания фирми започват да продават опиума. Китайският комисар Лин казва: „Огромни количества опиум са натрупани на борда на английски кораби на рейд в Макао и този опиум няма да бъде върнат там, откъдето е дошъл. Няма да се изненадам, ако започне контрабандата му в Китай под американски флаг“. Пророчеството на Лин се оказва удивително точно.

Целта на Опиумните войни срещу Китай е да „се поставят китайците на мястото им“, както се изразява лорд Палмерстън, и британската армия прави това. Абсолютно невъзможно е да се спре широкомащабната свръхдоходна търговия, която носи на британските олигархически феодални лордове неизброими милиарди, докато в същото време в Китай опиумните наркомани стават милиони. В последните години Китай се обръща към Великобритания за помощ в решаването на огромните си проблеми и я получава. След това китайците осъзнават изгодата от сътрудничеството с Британия, вместо да се борят с нея, и тази тенденция се запазва до времето на кървавото управление на Мао Дзедун, така че днес, както вече споменах, дори да възникнат някакви разногласия между тях, те са свързани само с размера на дяла за всяка страна в търговията с опиум.

На съвременен етап китайско-британското партньорство е скрепено с Хонконгското споразумение, което установява равностойно партньорство в опиумната търговия. Осъществяването му върви гладко, с незначителни инциденти, докато в същото време колумбийската търговия с кокаин е белязана с насилие и смърт, грабежи и убийства. Подобни низости не се допускат в търговията с хероин, която, както отбелязах по-рано, придобива надмощие в края на 1991 година.

Главният проблем в британско-китайските отношения през изминалите 60 години е, че Китай иска по-голям дял от баницата с опиум и хероин. Въпросът е уреден, когато Великобритания се съгласява да предаде Хонконг под пълен контрол на китайското правителство, което ще се осъществи през 1997 година. Освен това партньорите запазват предишните си равни дялове в доходната търговия с опиум с център Хонконг.

Британските олигархически фамилии от Комитет 300, които в разцвета на търговията с опиум се укрепват в

Кантон, предават позициите си на наследниците си. Погледнете списъка с известните британски граждани, които живеят в Китай, и ще видите сред тях имената на членове на Комитет 300. Същото се отнася и за Хонконг. Тези плутократи от феодалната епоха, в която искат да върнат целия свят, контролират търговията със злато и опиум, ЦЕНТЪРЪТ на която е Хонконг. На бирманските и китайските производители на опиумен мак се плаща в злато. Те не се доверяват на доларовите хартийки на САЩ. Това обяснява огромните обеми на търговията със злато на хонконгската борса.

Златният триъгълник вече не е най-големият производител на опиум. От 1987 година насам тази съмнителна титла се споделя и от Златния полумесец (Иран), Пакистан и Ливан. Това са главните производители на опиум, въпреки че по-малки партии от този наркотик пристигат и от Афганистан и Турция. Търговията с наркотици, особено с опиум, не би могла да съществува без помощта на банките, което ще покажем, докато продължаваме с разказа си.

Как банките с тяхната фасада на почтеност се вместват в търговията с наркотици с всичките съпътстващи я мръсотии? Това е много дълга и сложна история, която би могла да бъде тема на отделна книга. Един от начините за участие на банките е финансиране на компании, които внасят химикали, необходими за преработката на опиума в героин. „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (The Hong Kong and Shanghai Banking Corporation, HSBC) с филиал в Лондон се намира в центъра на тази търговия чрез посредничеството на компания на име „Теджапайбул“, която е клиент на тази банка. С какво се занимава тази компания? Тя внася в Хонконг голяма част от химичните препарати, необходими в процеса на пречистването на героина.

Компанията е и главен доставчик на оцетен анхидрид за Златния полумесец и Златния триъгълник, Пакистан, Турция и Ливан. Реалното финансиране на тази търго-

вия е възложено на Банкок Метрополитан Банк (Bangkok Metropolitan Bank). По този начин второстепенните дейности, свързани с преработката на опиума, които въпреки че не се отнасят непосредствено до търговията с опиум, пак дават на банките значителни приходи. Но главните приходи на „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“, както и на всички останали банки в региона, идват от финансиране на реалната търговия с опиум.

Аз извърших обстойно проучване, за да установя връзката между цената на златото и цената на опиума, и обикновено казвах на онези, които имаха желание да слушат: „Ако искате да разберете каква е цената на златото, проверете колко струва половин или един килограм опиум в Хонконг“. На критиците си отвърщах: „Вижте какво стана през 1977-а – критична година за цената на златото“. Китайската банка хвърли в шок капацитетите по златото и мъдрите им прогнозатори, каквито има в несметно количество в Америка, като внезапно и без предупреждение пусна на пазара 80 тона злато на дъмпингови цени.

В резултат на това цената на златото рязко пада. Експертите могат да кажат само следното: „Не знаехме, че Китай има толкова много злато. Откъде се е взело?“. Това е златото, заплатено на Китай на хонконгския пазар на злато за огромни партиди опиум. Сегашната политика на китайското правителство към Англия е същата като през XVIII и XIX век. Китайската икономика, свързана с Хонконг – и нямам предвид телевизори, платове, радиоапарати, часовници, пиратски аудио- и видеокасети, а хероин и опиум – би се подложила на жестоки удари, ако не се основаваше на търговията с опиум, която Китай споделя с Британия. Британската източноиндийска компания прекратява своето съществуване, но потомците на онези, които заседават в Съвет 300, днес са членове на Комитет 300.

Най-старите британски олигархически семейства, които са лидери в търговията с опиум от 200 години, си

остават такива и до днес. Вземете например фамилията Матисън. Тази „благородническа“ фамилия е един от стожерите на търговията с опиум. Когато преди няколко години положението на Китай се поразклати, Матисън се намесиха и отпуснаха на Китай заем от 300 милиона долара за инвестиции в недвижими имоти. На практика това беше оформено като „съвместно предприятие на Китайската народна република и Банка „Матисън“. Когато проучвах документите в Индийския офис от XVIII век, попаднах на името Матисън, което се появяваше навсякъде, където се споменаваше за търговия с опиум и хероин – Лондон, Пекин, Дубай, Хонконг.

Проблемът с наркотърговията е, че се е превърнала в заплаха за националния суверенитет. Ето какво казва за тази световна заплаха венецуелският посланик в Обединените нации:

„Проблемът с наркотиците е, че това вече престана да бъде само проблем за здравето на обществото или социален проблем, а се превърна в далеч по-сериозен феномен с трайни последици, които застрашават националния ни суверенитет; проблем на националната сигурност, защото руши независимостта на нацията. Наркотиците и всичките им проявления – производство, продажба и употреба – ни обезличават като нация, разлагат нашия етичен, религиозен и политически живот, нашите исторически, икономически и републикански ценности“.

Именно по този начин действат Банката за международни разплащания, БМР (Bank of International Settlements) и Международният валутен фонд, МВФ. Позволете ми да заявя без колебание, че тези две институции не са нищо друго освен клирингови палати, обслужващи търговията с наркотици. БМР може по указания на МВФ да подкопае икономиката на всяка страна, изкуствено създавайки условия и средства за бързо изтичане на „бягащ“ капитал. БМР не признава и не прави

никакви разлики между „бягащи“ капитали и изпрани от наркотици мръсни пари.

БМР действа по гангстерски. Ако някоя страна не се подчинява на грабителската политика на МВФ, БМР фактически казва следното: „Добре, тогава ще ви съсипем с помощта на огромното количество наркодолари, които имаме“. Лесно е да се разбере защо златото престана да се сече във вид на монети и беше заменено с книжния „долар“ в качеството на световна резервна валута. Много по-лесно е да се шантажира страна, която има резерви във вид на неналични или книжни долари, отколкото страна, която има резерв в злато.

Преди няколко години МВФ организира среща в Хонконг, на която присъства един мой колега. Той ми каза, че семинарът е бил посветен именно на този въпрос. Информира ме, че агентите на МВФ казали на съвещанието, че могат буквално да предизвикат обезценяване на валутата на всяка страна и хиперинфлация, използвайки наркодолари, които да провокират рязко изтичане на капитали. Райнер Гут, представител на банка „Креди Сюис“ (Credit Suisse) и член на Комитет 300, заявил, че предвижда ситуация, в която в края на века националният кредит и националното финансиране ще се намират под контрола на една организация. И въпреки че Райнер Гут не е дал подробни разяснения, всички присъстващи на семинара знаели за какво става дума.

От Колумбия до Маями, от Златния триъгълник до Златната порта*, от Хонконг до Ню Йорк, от Богота до Франкфурт, търговията с наркотици и особено с хероин, е ОГРОМЕН БИЗНЕС и изцяло се контролира от горе до долу от няколко „недосегаеми“ фамилии в света, а всяка от тези фамилии има най-малко един член в Комитет 300. Това не е дребна търговия на ъгъла на улицата, този

* Мостът Голдън Гейт в Сан Франциско – Б. пр.

бизнес е обезпечен с много пари и експерти, за да върви гладко и безпрепятствено. Механизмът, намиращ се под контрола на Комитет 300, гарантира това.

Такива талантиливи търговци не се намират по улиците и в подлезите на Ню Йорк. Разбира се, уличните наркодилтъри са неотменна част от бизнеса, но само в качеството на временни продавачи. Временни, защото понякога ги залавя полицията или ги убиват конкуренти. Но променя ли се нещо от това? Заместници за тази работа винаги се намират.

Не, това не е предмет на интерес за дребни играчи. **ТОВА Е ГОЛЯМ БИЗНЕС**, огромна империя. По необходимост във всяка страна в света този мръсен наркобизнес се ръководи от най-верните ешелони на властта. Всъщност днес това е най-голямото самостоятелно предприятие в света, което превъзхожда всички други. Това, че е защитено от горе до долу, се потвърждава от факта, че както и международния тероризъм, е невъзможно да бъде изкоренено. За всеки трезвомислещ човек става ясно, че това предприятие се управлява от най-влиятелните личности от средите на кралското обкръжение, олигархията и плутокрацията, дори да се осъществява от посредници.

Главните страни, където се отглеждат опиумен мак и кокаинови храсти, са Бирма, Южен Китай, Афганистан, Иран, Пакистан, Тайланд, Ливан, Турция, Перу, Еквадор и Боливия. В Колумбия не се отглеждат кокаинови храсти, но там, както и в Боливия, се намират главната рафинерия за пречистване на кокаин и главният финансов център на търговията с кокаин, а след отвлечането и хвърлянето в затвора на генерал Нориега от президента Буш, страната съперничи на Панама по пране на пари и финансиране на търговията с кокаин.

Търговията с хероин се финансира от хонконгски и лондонски банки и някои банки от Близкия изток като Британската банка за Близкия изток (British Bank of the Middle East). Ливан бързо се превръща в „Швейцария на Близкия

изток“. Страните, въввлечени в разпространението и доставките на хероин, са Хонконг, Турция, България, Италия, Монако, Франция (Корсика и Марсилия), Ливан и Пакистан. Съединените щати са най-големият потребител на наркотици, където на първо място е кокаинът, следван от хероина. Страните от Западна Европа и Югозападна Азия са най-големите потребители на хероин. В Иран има огромен брой наркомани – повече от 2 милиона през 1991 година.

Няма нито едно правителство, което да не е уведомено за всичко, което става в търговията с наркотици, но отделни членове на правителствата, засмащи важни постове, са подкупени от Комитет 300 чрез световната му мрежа от подконтролни компании. Ако някой член на правителство се окаже „неудобен“, той или тя се отстраняват, като Али Бхутто в Пакистан и Алдо Моро в Италия. Никой не може да се изплъзне от влиянието на всемогъщия Комитет 300, въпреки че Малайзия все още удържа фронта. В Малайзия има най-строгите закони в света по отношение на наркотиците. Притежанието дори на малки дози се наказва със смъртна присъда.

Подобно на известна българска компания, повечето малки страни участват непосредствено в този престъпен бизнес. Тази компания редовно пренася хероин през Западна Европа с флотилията си от камиони, които носят знака на Европейския икономически съюз – TIR (Triangle Internationale Routier). Камионите, които носят този знак и регистрационни номера на Европейския икономически съюз, не са длъжни да спират на митниците по границите. На „тировете“ се позволява да пренасят само бързоразвалящи се продукти. Предполага се, че те се преглеждат в страната, откъдето превозват товара, и документацията е у шофьора.

Благодарение на международните договорни задължения става така, че камионите на компанията могат да товарят хероин и да го сертифицират като „пресни пло-

дове и зеленчуци“, а после да го карат из цяла Западна Европа и дори да влязат в свръхсекретна база на НАТО в Северна Италия. По този начин България става един от главните транзитни канали в маршрута за разпространението на хероин.

Единственият начин да се прекратят доставките на хероин и кокаин на европейския пазар е да се приключи със системата TIR. Това обаче никога няма да се случи. Международните договорни задължения, за които споменах, са уредени с Комитет 300 при използването на поразителни мрежи и механизми за управление, за да се улесни достъпът на всевъзможни наркотици в Западна Европа. Забравете за бързоразвалящите се продукти! Бившият президент на Агенцията за борба с наркотиците в Италия ми каза: TIR Е РАВНО НА НАРКОТИЦИ.

Спомнете си това следващия път, когато прочетете във вестниците, че е заловено голямо количество хероин в куфар с двойно дъно на летище „Кенеди“ и че някое „муле“ без късмет е понесло наказанието за престъпната си дейност. Всичко това е дребна работа, пясък в очите на обществеността, за да ни накарат да мислим, че нашето правителство действително предприема нещо срещу заплахата от наркотиците. Вземете например „Френската връзка“ – програма, започната от Никсън без знанието и съгласието на Комитет 300.

Цялото количество опиум и хероин, иззето благодарение на тези огромни усилия, е по-малко от една четвърт от товара, който превозва един камион TIR. Комитет 300 се погрижва Никсън да заплати висока цена за конфискуването на относително малко количество хероин. Въпросът не е в количеството на хероина, а в това, че човек, на когото те са помогнали да се издигне и да влезе в Белия дом, започва да си мисли, че може да действа без тяхната помощ и поддръжка, и дори пренебрегва преки заповеди от горе.

Механизмът на търговията с хероин изглежда така: дивите планински племена в Тайланд и Бирма отглеждат опиумния мак. Когато събират реколтата, семенната шушулка се срязва с ножче за бръснене или остър нож. През разреза изтича ароматично смолисто вещество и започва да се стъстява. Това е суровият опиум. От събрания суров опиум се правят лепкави топчета. Представителите на дивите племена получават заплащане във вид на златни слитъци по 1 килограм, известни като 4/10-ки, които се изготвят от швейцарската банка „Креди Сюис“. Тези неголеми слитъци се правят с ЕДИНСТВЕНАТА цел да служат като средство за заплащане на дивите племена за опиума. Стандартните златни слитъци се продават на пазара в Хонконг от големи купувачи на суров опиум или частично преработен хероин. Същите методи се използват и за заплащане на планинските племена в Индия – балучи, които се занимават с този бизнес от времето на моголите. „Сезонът на наркотиците“, както го наричат, съпада с рязкото активизиране на търговията със злато на пазара в Хонконг.

Мексико започна да произвежда относително неголеми количества хероин, наречен „мексикански кафяв“, който много се търси от холивудските знаменитости. Там търговията с хероин също се ръководи от висши държавни служители, поддържани от военните. Някои производители на „мексикански кафяв“ заработват милиони долари на месец, снабдявайки клиентите си в САЩ. Има случаи, когато няколко мексикански федерални полицаи се опитват да предприемат мерки срещу производителите на хероин, но ги „неутрализират“ военни подразделения, които се появяват изневиделица.

Подобен инцидент се случва през ноември 1991 година на летището в мексикански опиумен район. Федералните агенти по борба с наркотиците обкръжават летището и се приготвят да арестуват хората, които товарят хероин в самолетите, когато се появява военно подразделение.

Войниците обграждат федералните полицейски агенти по борба с наркотиците и методично ги застрелват до един. Тази акция е сериозна заплаха върху мексиканския президент Голтарин, от когото настойчиво се изисква да проведе пълно разследване на убийствата. Голтарин попада в безизходно положение. От една страна, не може да пренебрегне искането за разследване, а от друга, не може да си позволи да обвини военните. Това е първото подобно пропукване в здравата верига на управлението на Мексико, която се простира до Комитет 300.

Суровият опиум от Златния триъгълник се пренасочва към сицилианската мафия и крайните преработвателни лаборатории във Франция, които довършват пречистването на хероина, осеяли морското крайбрежие от Марсилия до Монте Карло. В днешно време Ливан и Турция увеличават производството на пречистен хероин и за последните четири години в тези две страни се появяват все повече лаборатории за преработка. В Пакистан също има много лаборатории, но по качество те са в по-ниска категория от френските например.

Маршрутът за превозване на суровия опиум от региона на Златния полумесец минава през Иран, Турция и Ливан. Когато държеше под контрол страната, шахът на Иран забрани търговията с хероин, която беше принудително прекратена, докато проблемът не беше „уреден“ от Комитет 300. Суровият опиум от Турция и Ливан се пренася до Корсика, откъдето с кораби се превозва в Монте Карло с мълчаливото съгласие на фамилията Грималди. Пакистанските лаборатории, под прикритието на „лаборатории на военната отбрана“, пречистват хероина до висока степен, отколкото преди две години, но най-високата степен на пречистване се постига в лабораториите по френското крайбрежие на Средиземно море и в Турция. Банките също така играят решаваща роля във финансирането на тези операции.

Нека спрем тук за минута. Можем ли да повярваме, че при наличието на съвременните значително усъвършенствани средства за наблюдение, включително спътниково разузнаване, които притежават правоохранителните органи в тези страни, тази гнусна търговия не може да бъде разкрита и спряна? Защо правоохранителните и силовите агенции не могат да се намесят и да унищожат тези лаборатории веднага щом бъдат открити? Ако нещата стоят така и ние все още не сме в състояние да прекратим търговията с хероин, тогава нашите антинаркотични служби трябва да се наричат „гериатрични“, а не агенции за борба с наркотиците.

Дори едно дете може да каже на нашите така наречени „борци с наркотиците“ какво трябва да направят. Нужно е просто да се наблюдават всички заводи, които произвеждат оцетен анхидрид – **НАЙ-ВАЖНАТА** химична съставка, необходима в процеса на производство на хероин от суров опиум. И **ПОСЛЕ ТРЪГНЕТЕ ПО СЛЕДАТА!** Всичко е много просто! Сещам се за Питър Селърс от сериала „Розовата пантера“, когато си помисля за усилията на правоохранителните органи, насочени към откриване на лаборатории за пречистване на хероин. Дори такъв загубеняк като измисления инспектор не би срещнал особени затруднения да проследи маршрута за доставка на оцетен анхидрид до мястото на крайното назначение.

Правителствата биха могли да приемат закони, които задължават производителите на оцетен анхидрид да водят точен отчет, показващ кой купува химичното вещество и за какви цели го използва. Но не трябва да се ограничаваме само с това. Запомнете – наркотиците са голям бизнес, който се извършва от олигархическите фамилии в Европа и „източната либерална върхушка“ на Съединените щати. Наркобизнесът не е мафиотска операция и не се извършва само от колумбийските кокаинови картели. Благородническите фамилии от британските и американските висши

прослойки няма да рекламират ролята си в това деяние от витрините на магазини. Те винаги имат слой прикриващи ги хора, които вършат мръсната работа.

Запомнете, че британската и американската „аристокрация“ никога не е цапала ръцете си с търговията с китайски опиум. Лордовете и лейдитата са достатъчно умни за това, както и американският елит: фамилиите Делано, Форбс, Апълтън, Бейкър, Бойлстоун, Пъркинс, Ръсел, Кънингам, Шоу, Кулидж, Паркман, Рънуел, Кабът и Кодман. Това съвсем не е пълният списък на семействата в Америка, които са станали чудовищно богати благодарение на търговията с китайски опиум.

Тъй като книгата не е за търговията с наркотици, аз не мога да опиша подробно въпроса от всички страни. Но трябва да бъде подчертана важноста му за Комитет 300. Америка се управлява не от 60 фамилии, а от 300, Англия се управлява от стотина фамилии и както ще видим по-нататък, тези фамилии са взаимно свързани чрез бракове, фирми и банки, да не говорим за връзките по линия на „Черната аристокрация“, масонството, Ордена на Свети Йоан Ерусалимски и така нататък. Тези хора чрез своите подставени лица намират начини да защитят пренасянето на огромни количества хероин от Хонконг, Турция, Иран и Пакистан и да осигурят достигането им до пазарите на САЩ и Западна Европа с минимални разходи.

Понякога залавят и конфискуват партии кокаин. Това са обичайните спектакли. Конфискуваните партии често принадлежат на нови групировки, които се опитват да пробият в бизнеса. Такава конкуренция се неутрализира, като се информират властите точно къде се очаква да пристигне товарът и кой е собственикът му. Големите неща остават неприкосновени; хероинът е твърде скъп. Струва си да отбележим, че на оперативните работници от Агенцията за борба с наркотиците на САЩ е забранено да влизат в Хонконг. Те не могат да проверяват товарителниците на

корабите, докато не напуснат пристанището. Можем само да се чудим защо в условията на толкова силно развито „международно сътрудничество“ средствата за масова информация постоянно говорят за необходимостта „да се разгроми наркотърговията“. Ясно е, че търговските маршрути на хероина са защитени от „власти нависоко“.

В Южна Америка, с изключение на Мексико, господства кокаинът. Производството на кокаин, за разлика от хероина, е много просто, и онези, които са готови да рискуват за и от името на „големците“, печелят огромни богатства. Както и в търговията с хероин, тук натрапниците не са добре дошли и често стават жертви на нещастни случаи или семейни войни. В Колумбия наркомафията представлява едно тясно свързано семейство. Но нападението на бойците от М19 срещу сградата на Министерството на правосъдието в Богота (М19 е частната армия на кокаиновите барони) и убийството на Родриго Лара Бонила, известен прокурор и съдия, предизвикват толкова широка негативна реакция, че „висшите власти“ са принудени да променят структурата на операциите в Колумбия.

В резултат на това братята Очоа от картела Меделин доброволно се предават на властите, след като получават уверение, че богатството им ще остане непокътнато, че лично няма да пострадат по никакъв начин и че няма да бъдат екстрадирани в Съединените щати. Сключена е сделка, че ако те репатрират основната маса от своите наркодолари в колумбийски банки, срещу тях няма да бъдат предприети никакви наказателни действия. Братята Хорхе и Фабио Очоа и главатарят им Пабло Ескобар трябва да бъдат държани в частни затвори, повече приличащи на луксозен хотел, и после осъдени на не повече от две години и да излежат присъдата си в същия луксозен затвор. Сделката продължава и досега. Освен това на братята Очоа е гарантирано правото да продължават да ръководят „бизнеса“ си от затвора-хотел.

Това обаче не означава, че търговията с кокаин е спряла. Напротив, тя само е преминала в ръцете на дублиращия картел Кали и от това бизнесът изобщо не се е променил. По някаква странна причина Агенцията за борба с наркотиците (DEA) до неотдавна пренебрегваше картела Кали, който е равен по размери на картела Меделин. Картелът Кали се различава от картела Меделин по това, че се управлява от БИЗНЕСМЕНИ, които избягват всякакъв вид насилие и никога не нарушават споразуменията.

Още по-важното е, че Кали не въртят бизнес във Флорида. Един мой източник ми съобщи, че картелът Кали се управлява от практични и умни бизнесмени, които не приличат на другите авторитети от кокаиновия бизнес. Той смята, че те са „назначени специално“, но не знае от кого. „Те никога не привличат внимание към себе си – каза той. – Не се разхождат с червени ферарита като Хорхе Очоа, които веднага привлече внимание към себе си, защото в Колумбия вносът на такива коли е забранен.“

Пазарите на картела Кали са в Лос Анджелис, Ню Йорк и Хюстън, които паралелно са и пазари за хероин. Кали не показват никакви признаци за намерение да навлязат във Флорида. Един бивш оперативен агент от DEA, мой колега, неотдавна ми каза: „Момчетата от Кали са много умни. Те са различна порода от братята Очоа. Действат като професионални бизнесмени. Сега са по-големи от картела Меделин и мисля, че скоро ще видим, че в Съединените щати ще постъпва повече кокаин, отколкото досега. Отвлечането на Мануел Нориега ще улесни потока на кокаин и пари през Панама с многобройните ѝ банки. Толкова за операцията „Справедливо дело“ на президента Джордж Буш. Същността ѝ беше в това, че само облекчи живота на Николас Ардито Барлета, когото по-рано контролираха братята Очоа и който сега се занимава с обезпечаването на операциите на картела Кали“.

Въз основа на опита ми с търговията с хероин аз предполагам, че Комитет 300 се е намесил и е поел пълния контрол върху търговията с кокаин в Южна Америка. Няма друго обяснение за нарастването на влиянието на картела Кали и отвличането на Нориега. Получил ли е Буш заповеди от Лондон във връзка с Нориега? Съществуват всички признаци за това, че Буш е бил буквално ПРИНУДЕН да нападне Панама и да отвлече Нориега, който е станал сериозно препятствие за „търговията“ в Панама и особено за банковите дела.

Няколко бивши агенти от разузнаването изказаха пред мен мнението си, което съвпада с моето. Както и във Войната в Персийския залив, която последва след операцията в Панама, само след няколко настойчиви телефонни обаждания на британския посланик във Вашингтон Буш събра смелост да осъществи съвършено незаконна операция против генерал Нориега. Фактът, че Буш беше поддържан от британската преса и „Ню Йорк Таймс“, ръководен от британското разузнаване вестник, говори сам за себе си.

Нориега някога е бил любимец на вашингтонската върхушка. Бил приятел на Уилям Кейси и Оливър Норт и дори се е срещал с президента Джордж Буш най-малко два пъти. Често е виждан в Пентагона, където с него се държали като с арабски магнат, а в централата на ЦРУ в Лангли винаги са постилали червен килим пред него. Има документални свидетелства, че военното разузнаване на САЩ и ЦРУ са му платили 320 000 долара.

Облаците на хоризонта се сгъстяват, когато основната търговия с кокаин преминава от братята Очоа и Пабло Ескобар към картела Кали. Съвсем неочаквано започва агитационна кампания срещу Нориега, оглавявана от сенатора Джеси Хелмс, който през 1985 година се продава на Ариел Шарон и израелската партия „Хистрадут“ (Histradut) и после изведнъж започва да агитира за отстраняването на Нориега. Джеси Хелмс и съмишлениците му получават

поддръжката на Саймън Хърш, агент на британското разузнаване, работещ в „Ню Йорк Таймс“, който е рупор на британското разузнаване в САЩ от времето, когато сър Уилям Стивънсън, шефът на МИ6, се настанява в сградата на Ар Си Ей (RCA) – „Радиокорпорация на Америка“ в Ню Йорк.

Много показателно е, че именно на Хелмс е поръчано да води кампанията срещу Нориега. Хелмс е любимец на фракцията на Шарон във Вашингтон, а Шарон е главният търговец на оръжие в Централна Америка и Колумбия. Нещо повече, Хелмс е уважаван от християнските фундаменталисти, които вярват в принципа: „Израел е моята страна, независимо дали е права или не“. По този начин в обществото се създава силно настроение да „се отстрани Нориега“. Очевидно е, че Нориега би могъл да създаде сериозни препятствия за международните търговци на наркотици и bankerите от Комитет 300 и затова трябва да бъде отстранен, докато не е причинил значителни щети.

Британските господари принуждават Буш да проведе незаконна военна операция в Панама, в резултат на която безсмислено са убити не по-малко от 7000 панамци и е унищожено много имущество. Няма никакви доказателства, че Нориега е „наркотрафикант“, и затова го отвлечат и закарват в САЩ. Това е един от най-безочливите примери на международно пиратство в историята. Тази незаконна акция вероятно най-точно съответства на философията на Буш: „Моралното измерение на американската (да се чете: на британското кралско семейство и на Комитет 300) политика изисква от нас да следваме такъв морален курс в света, при който да избираме по-малкото зло. Такъв е реалният свят, няма черно и бяло. Там има много малко морални абсолюти“.

„По-малкото зло“ е да отвлекат Нориега, отколкото да му позволят да предприеме жестоки мерки срещу панамските банки, които работят с Комитет 300. Случаят с Нориега е прототип на бъдещите действия на чудовищно-

то Единно световно правителство. Набрал смелост, Буш безстрашно излиза на открито, защото ние, народът, сме се увидели в духовна мантия, която поощрява ЛЪЖИТЕ и отхвърля и най-малката частица ИСТИНА. Ето това е светът, който се съгласихме да приемем. Ако не беше така, заради нападението над Панама в страната щеше да се разнесе буря от гняв, която нямаше да стихне, докато Буш не бъде свален от поста си. Уотъргейтските престъпления на Никсън бледнеят в сравнение с множеството нарушения на закона, заслужаващи импийчмънт, извършени от президента Буш, когато заповяда Панама да бъде нападната, за да бъде отвлечен генерал Нориега.

Делото на правителството срещу Нориега се основава на лъжесвидетелствата на група хора, повечето от които вече са осъдени и дават лъжливи показания, за да облекчат присъдите си. Гилбърт и Съливан биха изпаднали във възторг от тези изпълнения, ако бяха живи. „Те ги поставиха начело на DEA“ би звучало много по-уместно, отколкото „те ги поставиха начело на Кралската флота“ (цитат от „Кралският кораб на „Пинафор“). Абсолютно гротескно зрелище е да гледаш как тези измамници актьори играят представление като лошо дресирани тюлени за Министерството на правосъдието на САЩ, ако можем да си позволим да използваме това прекрасно чисто животно за такова гнусно сравнение.

В тези показания ключовите дати изобщо не съвпадат, значими подробности напълно отсъстват и има пропуски в паметта по важни въпроси. Всичко това демонстрира очевидния факт, че правителството не разполага с нищо срещу Нориега, но това не смущава никого. Кралският институт за международни отношения (RIIA) казва: „Все едно, осъдете го“ и това е всичко, което може да очаква горкият Нориега. Един от главните свидетели по делото е някой си Флойд Карлтън Касерес, бивш пилот на братята Очоа. След ареста му през 1986 година Карлтън се опитва да облекчи положението си за сметка на Нориега.

Той разказва на следователите от Агенцията за борба с наркотиците, че братята Очоа са платили на Нориега 600 000 долара, за да разреши три самолета, натоварени с кокаин, да се приземят и да презаредят гориво в Панама. Но в съда в Маями много бързо става очевидно, че всички „ключови свидетелства“ се оказват в най-добрия случай неуместни „кърфшифеци“. Кръстосаният разпит разкрива истината – че никой не е плащал за разрешението на полетите и братята Очоа дори не са се обръщали към Нориега. Нещо по-лошо, през декември 1983 година Нориега е издал заповед на всички полети от Меделин да бъде отказано разрешение да се приземят в Панама. Карлтън не е единственият дискредитиран свидетел.

Още по-гнусен лъжец от него е Карлос Ледер, който е една от ключовите фигури в картела Меделин, докато не го арестуват в Испания и не го закарват в САЩ. Кой е предоставил на DEA важната информация, че Ледер е в Мадрид? Агенцията за борба с наркотиците с голямо нежелание се съгласява, че дължи на Нориега успеха на тази важна операция. Сега обаче Министерството на правосъдието използва Ледер като свидетел против Нориега. Ако не друго, този свидетел демонстрира цялата злонамереност на делото на правителството на САЩ срещу Мануел Нориега.

В замяна за услугите си Ледер получава по-мека присъда и много по-добри условия за излежаването ѝ – стая с хубав изглед и телевизор – и на семейството му е предоставено правото на постоянно жителство в САЩ. Бившият прокурор на САЩ Робърт Меркъл, обвинител на Ледер през 1988 година, заявява пред вестник „Вашингтон Пост“: „Не мисля, че правителството трябва да сключва сделка с Карлос Ледер. Този човек е изпечен лъжец“.

Министерството на правосъдието, чието название изобщо не съответства на онова, което то реално представлява, използва срещу Нориега пълния комплект от мръс-

ните си номера – незаконно подслушване на телефонните му разговори с адвоката му; назначаване на служебен адвокат, който се преструва, че защитава интересите на Нориега, а в разгара на делото зарязва защитата му; замразяване на банковите сметки на Нориега, за да не му се даде възможност да наеме квалифицирани адвокати; отвлечане; незаконен обиск и арест. За каквото се сетите, правителството нарушава повече закони, отколкото Нориега е нарушил през живота си, ако изобщо някога е нарушавал закон.

Именно Министерството на правосъдието на САЩ, а не генерал Нориега е трябвало да бъде съдено десетина пъти. Това дело показва, че вместо „правосъдие“ в тази страна открито действа престъпна и порочна система. На съд трябва да бъде дадена самата „война с наркотиците“, водеща се в САЩ, както и така наречената политика на администрацията на Буш по отношение на наркотиците. Съдебният процес срещу Нориега, който въпреки че завършва с грубо и скандално насилие над справедливостта, предлага някаква компенсация на онези, които не са слепи, глухи и неми. Той доказва от началото до края, че Великобритания командва американското правителство, и разкрива пълния крах на идеологията на администрацията на Буш, чийто девиз би трябвало да бъде: „Каквото и да се случи, целта винаги оправдава средствата. Съществуват много малко морални абсолютни“. За Буш, както и за повечето политици, да имат стандарт на АБСОЛЮТЕН МОРАЛ би било САМОУБИЙСТВО. Само в такава атмосфера можем да позволим на президента Буш да наруши най-малко шест закона на Съединените щати и ДЕСЕТКИ МЕЖДУНАРОДНИ ДОГОВОРИ в обявяването на война на Ирак.

Сега сме свидетели как в Колумбия и Вашингтон се извършва коренна ревизия на механизма на управление на търговията с кокаин – без насилие и без стрелби. Нека джентълмените в делови костюми от картела Кали въртят

бизнеса си по джентълменски. Накратко казано, Комитет 300 се е намесил пряко в търговията с кокаин, която от този момент ще протича гладко като търговията с хероин. На новото правителство в Колумбия се препоръчва да промени тактиката и посоката на действие. То трябва да се подчинява на правилата на играта на Комитет 300.

Следва да споменем за участието на САЩ в опиумната търговия с Китай, която започва в южните щати още преди Гражданската война. Каква може да бъде връзката между опиумната търговия и огромните плантации с памук на Юга? За да разберем това, трябва да отидем в Бенгалия, Индия, където се произвежда натй-висококачествения (ако може да се нарече „висококачествено“ такова гнусно вещество) опиум, който винаги се е търсел много. Памукът е бил най-важната стока в Англия след опиума, с който търгува Британската източноиндийска компания.

По-голямата част от памука от южните плантации се преработвала в робските фабрики в Северна Англия, където жени и деца изкарвали оскъдно препитание за 16-часов работен ден. Текстилните фабрики принадлежали на богаташи от лондонското висше общество – Бъринг, Палмерстън, Кезик и най-вече Жардин Матисън, собственик на търговската компания „Синя звезда“, чиито кораби пренасяли в Индия готови памучни платове. Те изобщо не се интересували от чудовищно лошите условия, в които живеели поданиците на Нейно Величество. В края на краищата, те съществували именно заради това, а мъжете и синовете им били полезни, за да се сражават на бойните полета и да съхранят необятната империя на Нейно Величество, както са правили от векове, а по-късно и в кървавата Бурска война. Това е британска традиция, нали?

Изнасяният в Индия готов памучен текстил разорява традиционните индийски производители на памучни изделия. Ужасни лишения търпят хиляди индийци, изхвърлени от работа в резултат на превземането на пазарите от

по-евгините британски стоки. Индия става крайно зависима от Великобритания, защото ѝ е необходима валута, за да плати железопътните линии и готовия английски памучен текстил. Съществува само едно решение на индийския икономически проблем – да произвеждат повече опиум и да го продават на безценица на Британската източноиндийска компания. Това е основата, върху която се разраства и процъфтява британската търговия. Без търговията с опиум Британия би фалирала.

Знаели ли са южните плантатори мръсната тайна за размяната на опиум за памук? Малко вероятно е някой от тях да е знаел какво става. Вземете например семейство Съдърланд, едни от най-големите собственици на памучни плантации в Юга. Съдърланд са в тесни роднински връзки с фамилията Матисън – Жардин Матисън, които на свой ред са делови партньори на братята Бъринг, основатели на знаменитата „Пенинсулар енд Ориентал Навигейшън Лайн“ (Peninsular and Oriental Navigation Line (P&O)), най-голямата от множеството британски търговски корабоплавателни компании.

Братя Бъринг стават крупни инвеститори в южните плантации, а също и в корабоплавателните компании на САЩ, чиито клипери сноват в моретата между китайските пристанища и всички големи портове по крайбрежието на САЩ. Днес банка „Бъринг Брадърс“ управлява редица крупни финансови компании и банки в САЩ. Всички представители на тези семейства и потомците им са били и си остават членове на Комитет 300.

Повечето семейства, съставляващи така наречената „източна либерална върхушка“, в която влизат най-богатите династии в САЩ, са спечелили богатствата си или от търговия с памук, или от търговия с опиум, а в някои случаи и от двете. Фамилията Лиман е виден пример. Когато става дума за богатство, спечелено изключително само от търговия с опиум с Китай, първите имена, които изникват

в съзнанието, са Астор и Делано. Съпругата на президента Франклин Д. Рузвелт е от рода Делано.

Джон Джейкъб Астор нагрупва огромно състояние от търговия с опиум с Китай и после започва да води почтен живот, като купува с мръсните си пари големи парцели земя в Манхатън. През целия си живот Астор играе голяма роля в разработването на плановете на Комитет 300. Всъщност именно Комитет 300 определя кой да участва в приказно доходната опиумна търговия с Китай чрез монополиста си – Британската източноиндийска компания, а облагодетелстваните от такава щедрост остават завинаги предани на Комитет 300.

Ето защо, както ще открием, по-голямата част от недвижимите имоти в Манхатън принадлежат на различни членове на Комитет 300, както е от времето, когато започва да го изкупува Астор. Използвайки правото си на достъп до архиви, затворени за онези, които не са служители на британското разузнаване, аз открих, че Астор дълго време е бил важен агент на британското разузнаване в САЩ. Фактът, че той е финансирал Аарон Бър, убиеца на Александър Хамилтън, доказва това извън всякакво съмнение. Синът на Джон Джейкъб Астор, Уолдорф Астор, е удостоен с честта да стане член на Кралския институт за международни отношения (RIIA), чрез който Комитет 300 управлява практически всички аспекти на живота в САЩ. Смята се, че семейство Астор избира Оуен Латимор, за да продължи връзката си с опиумната търговия, която той осъществява чрез финансирания от Лора Спелман Институт за тихоокеански отношения, (Institute for Pacific Relations, IPR). Именно IPR осъществява контрола за влизането на Китай в търговията с опиум в качеството на равноправен партньор, а не само като доставчик. Именно IPR прокарва пътя за нападението на японците на Пърл Харбър. Опитите да превърне японците в опиумни наркомани обаче претърпяват пълен провал.

Към края на столетието олигархическите плутократи в Британия са като преяли хищници в равнината Серенгети по време на ежегодната миграция на антилопите гну. Доходите им от търговията с опиум с Китай превишават дохода на Дейвид Рокфелер с **НЯКОЛКО МИЛИАРДА ДОЛАРА ГОДИШНО**. Историческите архиви, които станаха достъпни за мен в Британския музей и Индийския офис, както и други източници – от бивши колеги, работещи на отговорни постове, напълно доказват това.

Към 1905 година китайското правителство, дълбоко обезпокоено от нарастващия брой пушачи на опиум в страната, се опитва да получи помощ от международната общност. Великобритания се преструва, че иска да сътрудничи, но не прави нищо, за да спазва протоколите от 1905 година, които е подписала. По-късно правителството на Нейно Величество открито заема противоположна позиция, която показва на Китай, че е по-добре да се присъедини към бизнеса с опиум, отколкото да се опитва да приключи с него.

Великобритания се отнася пренебрежително дори към Хагската конвенция. Делегатите на конвенцията се договарят страната твърдо да спазва подписаните от нея протоколи, което драстично би намалило количеството опиум, продавано в Китай и на други места. Британците, поддържайки това само на думи, нямат намерение да прекратят търговията с човешкото нещастие, която включва и така наречената „свинска търговия“.

Техният слуга, президентът Джордж Буш, осъществявайки жестоката война на геноцид над иракската нация **ЕДИНСТВЕНО** в името на британските интереси, също нагло потъпква нормите на международното право, нарушавайки Хагското споразумение за въздушните бомбардировки и много други международни споразумения, подписани от САЩ, включително **ВСИЧКИ** женевски конвенции.

Когато японците, все по-разтревожени от британската контрабанда на опиум в страната им, представят доказателства, че търговията с опиум не само че не е намаляла, но също обратното, разраснала се е, делегат на Нейно Величество на Петата хагска конвенция представя статистика, която противоречи на японските данни. Британският делегат разменя ролите, като заявява, че е настъпил най-подходящият момент да се легализира продажбата на опиум, за да може да се сложи край на онова, което той нарича „черен пазар“.

От името на правителството на Нейно Величество делегатът предлага японското правителство да получи монопола и пълния контрол върху търговията. ТОЧНО ТАКЪВ АРГУМЕНТ Е ПРЕДЛОЖЕН ОТ ПОДСТАВЕНИТЕ ЛИЦА БРОНФМАН И ДРУГИ КРУПНИ НАРКОТЪРГОВЦИ – ДА СЕ ЛЕГАЛИЗИРАТ КОКАИНЪТ, МАРИХУАНАТА И ХЕРОИНЪТ И ПРАВИТЕЛСТВОТО НА САЩ ДА ДЪРЖИ МОНОПОЛА, ЗА ДА СПРЕ ПРАХОСВАНЕТО НА МИЛИАРДИ ДОЛАРИ ЗА ФАЛШИВАТА ВОЙНА СРЕЩУ НАРКОТИЦИТЕ И ДА СПЕСТИ МИЛИАРДИ ДОЛАРИ НА ДАНЪКОПЛАТЦИТЕ.

В периода 1791–1894 година броят на лицензираните пушални за опиум в Шанхай нараства от 87 на 663. Потокът от опиум в Съединените щати също се увеличава. Предчувствайки възможни проблеми в Китай, които биха могли да привлекат вниманието на световната общественост, плутократите от Ордена на рицарите на Свети Йоан и Ордена на жартиерата прехвърлят част от операциите си в Персия (Иран).

Лорд Инчкейп, основател на най-голямата параходна компания в света в края на XIX век, легендарната „Пенинсулар енд Ориентал Навигейшън Лайн“ (Peninsular and Oriental Steam Navigation Company), е главният инициатор за създаването на „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC), която остава най-голямата и най-слабо контролираната клирингова банка за търговия с опиум.

Освен това тази банка финансира и „свинската търговия“ със Съединените щати.

Британците устройват измамна схема, в резултат на която китайски „кули“ са изпратени в САЩ като работници на договор. Железопътната линия на ненаситното семейство Хариман се нуждае от кули, за да придвижи линията на запад към калифорнийското крайбрежие, или поне така казват. Колкото и да е странно, в същото време на много малко негри се предоставя тежката физическа работа, с която са свикнали и която могат да вършат по-добре, отколкото изтощените от опиума наркомани, пристигащи от Китай.

Проблемът е, че сред негрите няма пазар за опиум и нещо повече, лорд Инчкейп, син на основателя на „Пенинсулар енд Ориентал“ (Peninsular and Oriental), се нуждае от „кули“, за да внасят контрабандно хиляди килограми суров опиум в Северна Америка – нещо, на което негрите са неспособни. Това е същият лорд Инчкейп, който през 1923 година се изказва против намаляването на производството на опиумен мак в Бенгалия. „Този най-важен източник на доходи трябва да бъде грижливо съхранен“ – заявява той пред комисията, която уж разследва производството на опиум в Индия.

Към 1846 година в САЩ пристигат 120 000 кули, за да строят железопътната линия на Хариман, продължавайки я на запад. „Свинската търговия“ процъфтява, защото по оценка на правителството на САЩ 115 000 от броя на пристигналите кули са пушачи на опиум. Когато железопътната линия е завършена, китайците не се връщат в родината си, а се заселват в Сан Франциско, Лос Анджелис, Ванкувър и Портланд. Те създават огромен културен проблем, който не е решен и до ден днешен.

Интересно е да отбележим, че Сесил Джон Роудс, член на Комитет 300, който представлява интересите на Ротшилд в Южна Африка, следва примера на Инчкейп и довежда хиляди индийски кули, които да работят в планта-

циите със захарна тръстика в провинция Натал. Сред тях е Махатма Ганди, комунистически агитатор и размирник. Както и китайските кули, индусите също не се връщат в родината си, след като изтича срокът на договорите им. Те също създават огромни социални проблеми, а потомците им стават адвокати, съставляващи ядрото на онези, които се внедряват в правителството от името на Африканския национален конгрес.

Към 1875 година китайските „кули“ от Сан Франциско създават канал за търговия с опиум, в резултат на което към наркотика се пристрастяват 129 000 американци. Заедно с вече известните 115 000 наркомани сред китайците те представляват такъв пазар за пласмент, който позволява на лорд Инчкейи да прибира стоотици хиляди долари годишно само от този източник, а по днешни цени това са не по-малко от сто милиона долара на година.

Същите британски и американски фамилии, които разрушават индийската текстилна индустрия, за да подпомогнат търговията с опиум, и които довеждат африкански роби в САЩ, правят така, че „свинската търговия“ да се превърне в ценен източник на доходи. По-късно те започват да правят политически комбинации, които довеждат до ужасната Война между щатите, известна още като Американската гражданска война.

Декадентските американски фамилии, свързани в това дяволско партньорство, напълно корумпирани и тънещи в отвратителен разкош, се превръщат в онова, което днес е известно като „източната либерална върхушка“, чиито членове под усърдното ръководство и управление на Британската корона, а по-късно и Кралския институт за международни отношения (РИА) – нейния външнополитически изпълнителен орган, управляват и продължават да управляват страната от горе до долу чрез своето тайно паралелно правителство на най-високо ниво, което е тясно свързано с Комитет 300 – АБСОЛЮТНОТО тайно общество.

Към 1923 година започват да се надигат все повече гласове срещу тази заплаха, която дотогава съвършено свободно прониква в Съединените щати. Смятайки, че САЩ са свободна и суверенна страна, конгресменът Стивън Портър, председател на Комисията за международни връзки към Камарата на представителите, внася за обсъждане резолюция, която задължава Великобритания да се отчита за износа и вноса си на опиум във всяка страна. Резолюцията определя квоти за всяка страна, за да се намали количеството на произвеждания опиум с 10%. Тя е приета като законодателен акт и Конгресът одобрява законопроекта.

Кралският институт за международни отношения обаче има съвсем други идеи. Основан през 1919 година в навечерието на Парижката мирна конференция във Версай, това е един от първите изпълнители на волята на Комитет 300 в областта на външната политика. Извършените от мен проучвания на протоколите на Камарата на представителите на Конгреса на САЩ показват, че Портър изобщо не е знаел срещу какви мощни сили се е изправил. Той дори не е знаел за съществуването на РПА, още по-малко за специфичната му задача да контролира всеки аспект на живота в Съединените щати.

Конгресменът Портър очевидно получава намек от Банка „Морган“ на Уолстрийт да не се занимава с този въпрос. Но вместо това, ядосан, той пренася борбата си в Комисията по опиума към Обществото на народите. Пълната неосведоменост на Портър срещу кого роптае се вижда в писмата му до колегите от Комисията по външни работи на Камарата във връзка с откритата британска опозиция срещу предложението му.

Представител на Нейно Величество смъмря Портър и после, действайки като баща с блуден син, британският делегат – по инструкции на РПА – представя предложението на Нейно Величество за ПОВИШАВАНЕ на опиум-

ните квоти вследствие на увеличената употреба на опиум за медицински цели. Според документите, които намерих в Хага, Портър отначало остава озадачен, а после се вбесява. Заедно с китайския делегат той демонстративно напуска пълномощното съвещание на Комисията, оставяйки бойното поле на Великобритания.

В негово отсъствие британският делегат успява да убеди Обществото на народите да одобри предложението на правителството на Нейно Величество за създаването на „опитомения тигър“ Централен съвет по наркотиците, главната цел на който е да събира информация, чието съдържание е умишлено мъгляво и завоалирано. На никого не е ясно какво трябва да се направи с тази „информация“. Портър се връща в САЩ потресен и много по-мъдър.

Друг бисер на британското разузнаване е баснословно богатият Уилям Бингам. Единият от братята Бъринг се жени за представителка на това семейство. В книгата и документите, които видях, се потвърждава, че братята Бъринг управляват компанията „Филаделфийски квакери“ и владеят половината недвижими имоти в града, което се оказва възможно благодарение на богатството им от търговия с опиум в Китай. Друг човек, щедро облагодетелстван от Комитет 300, е Стефан Жирар, чиито потомци наследяват „Жирар Банк енд Тръст“ (Girard Bank and Trust).

Семействата, чиято история е свързана с историята на Бостън и които никога не биха общували с нас, обикновените хора, са тясно свързани с Комитет 300 и неговата свръхдоходна търговия с опиум в Китай. Много известни фамилии са свързани с печално известната банка „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC), която продължава да бъде клирингова палата за милиардите долари, постъпващи от търговията с опиум в Китай.

В документите на Британската източноиндийска компания (БИИК) фигурират прочути имена като Форбс,

Пъркинс и Хатауей. Тези представители на истинската американска „синя кръв“ създават „Ръсел и Ко“ (Russell and Company), чиято основна дейност е търговията с опиум. Те контролират и други канали за пренасяне на наркотици от Китай до Южна Африка, както и всички междинни пунктове. За награда за услугите им към британската корона и БИИК през 1833 година Комитет 300 им предоставя монопола върху търговията с роби.

Бостън дължи славното си минало на търговията с паяк, опиум и роби, подарена му от Комитет 300. В Лондон бях удостоен с привилегията да прочета определени документи, които показваха, че бостънските търговски семейства са били главната опора на Британската корона в САЩ. В документите на Индийския офис и в банковите записи в Хонконг Джон Мъри Форбс се споменава като глава на „бостънската синя кръв“ (Boston Blue Blood).

Синът на Форбс е първият американец, на когото Комитет 300 разрешава да заседава в съвета на директорите на „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“, която си остава и до днес най-престижната наркобанка в света. Когато бях в Хонконг в началото на шейсетте години в качеството на „историк, който се интересува от Британската източноиндийска компания“, ми показаха стари документи, включващи списък на членовете на предишните съвети на директорите на тази прословута наркобанка, и разбира се, името на Форбс беше сред тях.

Семейство Пъркинс, толкова знаменито, че името му все още се произнася със страхопочтителен шепот, е дълбоко въввлечено в престъпната мръсна търговия с опиум в Китай. Пъркинс-старши е един от първите американци, избрани в Комитет 300. Синът му Томас Нелсън е човекът на Морган в Бостън и като такъв е и агент на британското разузнаване. Неговото непривлекателно – бих казал отвратително – минало не интересува никого, когато той прави щедри дарения на Харвардския университет. В края

на краищата, Кантон и Тиендзин са далеч от Бостън, пък и кого го е грижа какво става там?

На Пъркинс много му помага фактът, че Морган е влиятелен член на Комитет 300. Това дава възможност на Томас Н. Пъркинс да направи бурна кариера в търговията с опиум в Китай. Всички Морган и Пъркинс са масони и това е още една връзка между тях, защото само масон от висока степен може да храни някакви надежди да бъде избран от Комитет 300. Сър Робърт Харт, който в продължение на три десетилетия е шеф на Имперската китайска митническа служба (да се чете: агент номер едно на Британската корона в търговията с опиум в Китай), по-късно е назначен в съвета на директорите на далекоизточния отдел на „Морган Гарънти Банк“.

Благодарение на достъпа до историческите архиви в Лондон и Хонконг аз успях да науча, че сър Робърт е установил близки отношения с компаниите на Морган в Съединените щати. Заслужава си да отбележим, че интересите на Морган в търговията с опиум и хероин продължават да остават непроменени. За това свидетелства фактът, че Дейвид Нюбигинг е член на консултативния съвет на хонконгската компания на Морган, която е съвместно предприятие с Джардин Матисън.

За онези, които познават Хонконг, името Нюбигинг е известно като най-влиятелното име там. В допълнение към членството му в съвета на директорите на елитната банка на Морган, Нюбигинг е и съветник на китайското правителство. Опиум за ракетни технологии, опиум за злато, опиум за високотехнологични компютри – за Нюбигинг е все едно. Връзките между банките, финансовите и търговските фирми и фамилиите, които ги управляват, са толкова преплетени, че биха озадачили Шерлок Холмс, но въпреки това трябва някак да бъдат разплетени и проследени, ако искаме да разберем по какъв начин са свързани с търговията на наркотици и членството в Комитет 300.

Навлизането на алкохола и наркотиците в Съединените щати е резултат от дейността на същата тази „конюшня“, заемана от същите „чистокръвни жребци“. Първо, в САЩ трябвало да се забранят спиртните напитки. Това е направено от наследниците на Британската източноиндийска компания, действащи въз основа на опита, получен от старателно водената документация на Китайската вътрешна мисия, сега съхраняващи се в Индийския офис. Те учредяват Женски християнски съюз за въздържание, който да възпрепятства употребата на алкохол в Америка.

Казваме, че историята се повтаря, и в известен смисъл това е вярно, само че се повтаря във възходяща спирала. Днес узнаваме, че някои от най-големите компании, които уж „замърсяват околната среда“, са едни от най-големите спонсори на екологичното движение. „Големите имена“ изпращат посланието си. Принц Филип е един от техните герои, но синът му принц Чарлс притежава милиони акри гори в Уелс, където редовно се извършва индустриална сеч. Освен това принц Чарлс е един от най-крупните собственици на бедни жилищни квартали в Лондон, където нивото на замърсяване е ужасяващо.

В случая с онези, които протестирали срещу „порока пиянство“, ние откриваме, че те са били финансирани от семействата Астор, Рокфелер, Спелман, Вандербилт и Варбург, които имали голям дял в търговията с алкохол. По указания на Британската корона лорд Бийвърбрук пристига от Англия, за да каже на тези богати семейства от Америка, че те са длъжни да инвестират пари в Женския християнски съюз за въздържание. (Това е същият лорд Бийвърбрук, който пристига във Вашингтон през 1940 година и ЗАПОВЯДВА на Рузвелт да се включи във война, която всъщност е война на Великобритания.)

Рузвелт изпълнява заповедта и изпраща в Гренландия флотата на САЩ, която девет месеца преди Пърл Харбър издирва и атакува немски подводници. Както и неговият

последовател Джордж Буш, Рузвелт се отнася към Конгреса като към досадна муха и се държи като крал – той изпитва в силна степен това чувство, защото е в родствени отношения с кралското семейство. Ф. Д. Рузвелт никога не иска разрешение от Конгреса за незаконните си действия. Именно това има предвид Британия, когато говори за своите „особени отношения с Америка“.

Търговията с наркотици има връзка с убийството на президента Джон Ф. Кенеди. Това отвратително деяние позори честта на американската нация и ще продължава да го прави, докато престъпниците не бъдат намерени и изправени пред правосъдието. Има доказателства, че в това е замесена мафията чрез ЦРУ, което ни кара да си спомним, че всичко започва със старата мрежа на Майър Лански, която се развива в терористичната организация „Иргун“, а Лански се оказва един от най-добрите агенти по водене на културна война срещу Запада.

Чрез по-почтени посредници Лански е свързан с британските висши прослойки в разпространението на наркотици и въвеждането на хазартните игри на Райския остров (Бахамските острови) под прикритието на „Мери Картър Пейнт Къмпани“ (Mary Carter Paint Company) – съвместно търговско предприятие на Лански и британската разпознавателна служба МИ6. По-късно е убит лорд Сасун, защото обира каймака от доходите и заплашва да издаде всички, ако го накажат. Рей Улф е по-солиден, представлявайки канадските Бронфман. Въпреки че не са посветени в мащабния проект на Чърчил „Нова Скотия“ („Nova Scotia“), Бронфман са били и си остават важни агенти на британското кралско семейство в бизнеса с наркотиците.

Сам Ротберг, близък съратник на Майър Лански, работи и с Тибор Розенбаум и Пинкас Сапир, и тримата ключови фигури в наркобизнеса на Лански. Розенбаум води операциите по изпиране на пари в Швейцария чрез Международната кредитна банка (Banque du Credite International),

специално учредена от него за тази цел. Банката бързо разширява дейността си и става главната банка, използвана от Лански и неговите помощници гангстери за пране на пари, получени от проституция, наркотици и мафиотски рекет.

Заслужава си да отбележим, че банката на Тибор Розенбаум използва сенчестия шеф на британското разузнаване сър Уилям Стивънсън, чиято дясна ръка майор Джон Мортимър Блумфийлд, канадски гражданин, оглавява Пети отдел на ФБР по време на Втората световна война. Стивънсън е един от първите, които през XX век стават членове на Комитет 300, въпреки че Блумфийлд така и не стига толкова високо. Както разкрих в поредица от монографии за убийството на Кенеди, именно Стивънсън тайно ръководи операцията, която е разработена под ръководството на Блумфийлд. Прикритие за убийството на Кенеди осъществява друга свързана с наркотици организация – „Постоянно индустриално изложение“ (Permanent Industrial Exposure, (PERMINDEX), създадена през 1957 година и помещаваща се в сградата на компанията „Световен търговски пазар“ (World Trade Mart) в центъра на Ню Орлиънс.

Блумфийлд е и адвокат на семейство Бронфман. Компанията „Световен търговски пазар“ е създадена от полковник Клей Шоу и шефа на Пети отдел на ФБР в Ню Орлиънс Гай Банистър. Шоу и Банистър са близки познати на Лий Харви Осуалд, обвинен в убийството на Кенеди и убит от наемния агент на ЦРУ Джак Руби, преди да може да докаже, че не е стрелял по Кенеди. Въпреки мнението на Комисията „Уорън“ и многобройните официални доклади, ТАКА И НЕ Е УСТАНОВЕНО нито че Осуалд е притежавал пушка „Манлихер“, предполагаемото оръжие на убийството (което не отговаря на действителността), нито че е стрелял с нея. Връзката между търговията с наркотици, Шоу, Банистър и Блумфийлд е потвърдена неведнъж и не е необходимо отново да обсъждаме тук този въпрос.

Непосредствено след Втората световна война един от най-разпространените методи за пране на пари, който използва компанията „Ризортс Интернешънъл“ (Resorts International) и други компании, свързани с наркотърговията, е прехвърлянето на наличностите с куриерска служба в банка, специализирана в пране на мръсни пари. Сега всичко е променено. Само „дребните риби“ все още използват този рискован метод. „Големите риби“ превеждат парите си през системата CHIPS, съкращение на Clearing House International Payment System (Клирингова система за международни плащания), създадена на базата на намиращата се в Ню Йорк компютърна система „Бъроус“. Дванайсет от най-големите банки използват тази система. Едната е „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC), а другата – „Креди Сюис“, която на пръв поглед е образец на добродетелност и почтеност в банковото дело – докато не вникнете в същността на операциите ѝ. В съчетание със системата SWIFT (Society for World International Financial Transfers – Дружество за световни международни финансови трансакции), базирана в щата Вирджиния, мръсните пари стават невидими. Само някоя явна небрежност от време на време поднася късмет на ФБР, при условие че не му заповядат да гледа на другата страна.

Хващат само наркодильри от ниския ешелон с пари от наркотици в ръцете. Елитът – „Дрексел Бърнам“ (Drexel Burnham), „Креди Сюис“, „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC) – избягва разобличаване. Тази ситуация обаче се променя с краха на „Банк ъв Кредит енд Комърс Интернешънъл“ (Bank of Credit and Commerce International, (BCCI), в резултат на който може да се разкрият много факти за наркотърговията, ако, разбира се, бъде извършено истинско разследване.

Един от най-ценните активи в портфейла на Комитет 300 е компанията „Американ Експрес“ (American Express, AMEX). Президентите ѝ редовно заемат места в Коми-

тет 300. За пръв път се заинтересувах от AMEX по време на разследване, което ме заведе в Банката за развитие на търговията (Trade Development Bank, TDB) в Женева. По-късно това ми навлече куп неприятности. Открих, че тази банка, тогава оглавявана от Едмунд Сафра, ключова фигура в търговските операции от типа „злато – опиум“, е доставяла тонове злато на хонконгския пазар.

Преди да замина за Швейцария, отидох в Претория, Южна Африка, където се срещнах с д-р Крис Столс, по онова време заместник-управител на Южноафриканската резервна банка (South African Reserve Bank), който контролираше всички сделки на едро с южноафриканско злато. След няколко разговора в продължение на седмица ми казаха, че банката не може да ми продаде десет тона злато, които бях упълномощен да купя от името на клиент, когото уж представлявах. Мои приятели на подходящи места знаеха как да изготвят документи, които не будят съмнение.

„Южноафриканската резервна банка“ ме изпрати в една швейцарска банка, чието име не мога да спомена, защото ще осветля прикритието си. Дадох ми и адреса на TDB в Женева. Целта на експеримента ми беше да разкрия механизма как се премества и продава златото и второ, да изпробвам фалшивите документи, които ми бяха приготвили мои приятели, бивши разузнавачи, специалисти по тези неща. Спомняте ли си „М“ от филмите за Джеймс Бонд? Позволете ми да ви уверя, че „М“ действително съществува, само че истинският му инициал е „С“. Документите, които бяха у мен, се състояха от „ордери за покупка“ от лихтенщайнска компания с всички съответни подкрепящи документи.

Когато се обърнах към TDB, отначало те ме посрещнаха сърдечно, но докато преговорите напредваха, подозрителността се засилваше, докато почувствах, че за мен вече не е безопасно да посещавам банката, и без да казвам

на никого там, напуснах Женева. По-късно банката беше продадена на „Американ Експрес“. Компанията беше за кратко време разследвана от бившия главен прокурор на САЩ Едуин Мийс и след това той беше набързо уволнен от поста си и обявен за „корумпиран“. Установих, че „Американ Експрес“ винаги е била канал за пране на наркотици и нещо повече, никой не може да ми обясни защо една частна компания има право да печата долари, защото не са ли долари пътническите чекове? Впоследствие разобличих връзката между Сафра и „Американ Експрес“ и участието им в търговията с наркотици и както можеше да се очаква, това огорчи много хора.

Членът на Комитет 300 Джафет ръководи компанията „Чартърхаус Джафет“ (Charterhouse Japhet), която на свой ред контролира компанията „Жардин Матисън“ (Jardine Matheson) като пряка връзка с хонконгската търговия с опиум. Говори се, че Джафет са английски квакери. Семейство Матисън, също член на Комитет 300, е било главна фигура в търговията с опиум в Китай най-малко до 1943 година. Матисън постоянно се появяват в Почетния списък на английската кралица още от началото на XIX век.

Висшите разпоредители в търговията с наркотици от Комитет 300 не ги измъчва съвестта, че всяка година разбиват живота на милиони хора. Те са гностици, катарии, членове на култа към Дионисий, Озирис или по-лошо. За тях „обикновените“ хора съществуват само като средство за постигане на целите им. Техните първосвещеници Булуър-Литън и Олдъс Хъксли проповядват евангелието на наркотиците като полезни вещества. Нека цитираме Хъксли:

А за лична ежедневна употреба винаги са съществували химични интоксиканти. Всички растителни седативи (успокояващи средства) и сънотворни (обезболяващи), всички еуфоризи, растящи на дърветата, халюциноге-

ните, зреещи в ягодите, са се употребявали от хората от незапомнени времена. И към тези средства за промяна на съзнанието съвременната наука прибавя своя гама от синтетични вещества. За неограничена употреба Западът разрешава само алкохола и тютюна. Всички други химични Врати в Стената са обявени за НАРКОТИЦИ.

За олигарсите и плутократите от Комитет 300 наркотиците решават две задачи: първо, носят им колосални суми пари, и второ, окончателно превръщат народа в безумни дрогирани зомбита, които ще управляват по-лесно, отколкото хора, които не се нуждаят от наркотици, като наказанието за бунта им ще означава прекратяване на снабдяването с хероин, кокаин, марихуана и други. Ето защо е необходимо да се легализират наркотиците, за да може **МОНОПОЛНАТА СИСТЕМА**, която вече е готова за въвеждане, след като сложните икономически условия, предвестник на които е депресията през 1991 година, предизвикат рязко повишаване на търсенето на наркотици, защото хиляди постоянно безработни ще започнат да посягат към дрогата за утеха.

В една свръхсекретна статия на Кралския институт за международни отношения този сценарий е изложен по следния начин (частично):

... недовлетворени от християнството и при широко разпространение на безработицата, онези, които останат без работа в продължение на пет и повече години, ще се отвърнат от Църквата и ще потърсят утеха в наркотиците. Именно тогава трябва да бъде установен пълен контрол върху търговията с наркотици, за да могат правителствата от всички страни, които се намират в нашата юрисдикция, да притежават **МОНОПОЛА**, който ние ще контролираме чрез снабдяване... Наркобарове ще се грижат за непокорните и несъгласните, потенциалните революционери ще

бъдат превръщани в безвредни наркомани без собствена воля...

Има достатъчно много доказателства, че ЦРУ и британското разузнаване, особено МИ6, най-малко вече десет години работят за постигането на тази цел.

Кралският институт за международни отношения използва трудовете на целия живот на Олдъс Хъксли и Булър-Литън като програма за достигане на такова състояние на човечеството, когато хората вече няма да имат собствена воля в условията на Новия световен ред и бързо приближаващата се Нова мрачна епоха. Да видим какво казва за това „първосвещеникът“ Олдъс Хъксли:

В много общества на много нива на цивилизацията са били предприемани опити да се смеси наркотичното опиянение с Божественото опиянение. В Древна Гърция например етиловият спирт е имал своето място в официалната религия. Дионисий, Бакхус, както често го наричаме, е бил истинско божество. Пълната забрана на химичните промени (на съзнанието) може да бъде постановена законодателно, но не може да бъде наложена принудително. (Езикът на НАРКОТИЧНОТО ЛОБИ НА КАПИТОЛИЙСКИЯ ХЪЛМ.)

А сега нека разгледаме един друг вид наркотик – още неоткрит, но може би вече на прага на откриването – наркотик, който прави хората щастливи в ситуации, в които те обикновено се чувстват нещастни. (Има ли по-нещастен човек от онзи, който търси, но не може да си намери работа?) Такъв наркотик би бил благословен, но с благословение, обременено със сериозни социални и политически опасности. Правейки безвредните еуфорични вещества свободно достъпни, някой диктатор (да се чете: Комитет 300) може да примири цялото население със състоянието на нещата, с които един уважаващ себе си човек не трябва да се примирява.

Изключителен диалектически шедьовър. Онова, което защитава Хъксли, и което представлява официалната политика на Комитет 300 и неговия сурогат РПА, може да се определи като контрол и управление на масовото съзнание. Както често съм казвал, всички войни се водят за душите на хората. Досега не ни е хрумвало, че търговията с наркотици е нестандартна война със слаба интензивност, която се води с необичайни методи срещу цялата човешка раса от свободни хора. Нестандартната война е най-опасната форма на война, защото, макар да има начало, няма край.

Някои може да поставят под въпрос участието на британското кралско семейство в търговията с наркотици. Да видим това напечатано във вестниците би било абсурдно и в наше време в печата много често нещата се представят именно така – абсурдно. Едно много старо правило в разузнаването гласи: „Искаш ли да скриеш нещо, сложи го на видно място“.

Книгата на Ф. С. Търнър „Британската опиумна политика“ (F. S. Turner, „British Opium Policy“), публикувана през 1876 година, показва как британската монархия и нейните хрантутници – родствениците на кралското семейство, са били дълбоко замесени в търговията с опиум. Търнър е бил секретар на Англо-източното дружество за прекратяване на опиумната търговия. Той отказва на искането да мълчи, отправено от представителя на короната сър Р. Темпъл. Търнър заявява, че правителството, а следователно и Короната трябва да се откажат от опиумния монопол „и ако изобщо получават някакви доходи, да взимат само онова, което им се полага от данъците, които трябва да се използват честно като ограничаваща сила“.

На Търнър отговаря представителят на монархията лорд Лорънс, който се бори против загубата на монопола на „Британската източноиндийска компания“ (БИИК). „Би било желателно да се избавим от монопола, но лично

аз не съм склонен да бъда инициатор на промяната. Ако това е само въпрос на скромни загуби, които можем да си позволим, аз без колебание бих взел необходимите мерки.“ (Взето от калкутски вестници, 1870 година.)

Към 1874 година борбата против дълбокото въвличане на британската монархия и аристокрацията в опиумната търговия в Китай се разгорещява. Англо-източното дружество за прекратяване на опиумната търговия яростно напада тогавашната аристокрацията и безстрашно засилва атаките си – пример, който ние трябва да следваме. Дружеството смята, че Тиендзинският договор, който принуждава Китай да се съгласи с вноса на огромно количество опиум, е подло престъпление срещу китайския народ.

Появява се силен воин, Джоузеф Грънди Александър, адвокат по професия, който през 1866 година оглавява мощната атака против опиумната политика на Британската корона в Китай, в хода на която той открито споменава за участието на кралското семейство и аристокрацията в тази търговия. Тогава за пръв път Александър разкрива пред всички истинската роля на Индия, „перлата в короната“ в целия този бизнес. Той отправя обвиненията си точно към онези, които трябва – монархията, така наречената аристокрация и слугите им в британското правителство.

Под влиянието на Александър обществото поема отговорността да унищожи напълно опиумния мак в Бенгалия, Индия. Александър се оказва доблестен и безстрашен воин. Благодарение на неговото лидерство в борбата наркоаристокрацията започва да действа нерешително пред лицето на откритите му разобличения на кралското семейство и хрантутниците му. Няколко членове на парламента – консерватори, юнионисти и лейбъристи – започват да го поддържат. Александър дава ясно да се разбере, че търговията с наркотици не е партийнополитически въпрос, а всички партии трябва да обединят силите си, за да изкоренят заплахата.

Лорд Кимбърли, представител на кралското семейство и най-силният олигарх, заплашва, че всеки опит за намеса в онова, което той нарича „национална търговия“, ще се сблъска със сериозното противодействие на кабинета. Александър и съюзниците му продължават дейността си пред лицето на безбройни заплахи и в края на краищата, парламентът се съгласява да назначи Кралска комисия за разследване на търговията с опиум, оглавявана от лорд Кимбърли, който е министър по индийските въпроси. Едва ли би могло да се намери по-неподходящ човек за глава на комисията. Подобно на назначението на Дълес* в Комисията „Уорън“.

В първото си изявление лорд Кимбърли дава ясно да се разбере, че по-скоро ще подаде оставка от високия си пост, отколкото да се съгласи с резолюцията за отказ от „доходите от индийския опиум“. Следва да отбележим, че под „доходи от индийския опиум“ се подразбират пари, които уж се използват за благото на целия английски народ. Това е такава лъжа, както и идеята, че народът на Южна Африка има дял от огромните печалби от продажбата на злато и диаманти. Доходите от индийския опиум отиват направо в сейфовете и джобовете на аристократите, олигарсите и плутократите и ги правят милиардери.

Книгата на Роунтри „Имперската търговия с наркотици“ (Rowntree, „The Imperial Drug Trade“) предоставя завладяващ разказ как министър-председателят Гладстон и неговите съучастници плутократи са лъгали, мошеничествали, извъртали и усуквали, за да скрият от обществеността шокиращата истина, че британската монархия е замесена в търговията с опиум. Книгата на Роунтри е съкровищница на информация за дълбокото въвличане на кралското семейство и английската аристокрация в опи-

* Алън Дълес е 5-ият директор на ЦРУ (1953–1961) и ръководител на американските тайни служби в Европа по време на Втората световна война. – Б. пр.

умната търговия, както и за огромните богатства, които те са натрупали от нещастieto на китайските пушачи на опиум.

Самият лорд Кимбърли, секретарят на комисията за разследване, е дълбоко замесен в търговията с опиум и затова прави всичко в своя власт, за да потули разследването от онези, които искат истината. Накрая, под силния натиск на обществеността, кралската комисия е принудена да откряне вратата на разследването и така става известно, че самите високопоставени лица в страната се занимават с търговия на опиум и получават огромни печалби. Вратата обаче бързо е затворена и кралската комисия не извиква в качеството на свидетел нито един експерт. След това тя работи абсурдно кратко време, а накрая прекратява дейността си. Комисията не е нищо друго освен фарс и прикритие, с каквито ние в Америка вече сме свикнали през ХХ век.

Семействата от източната либерална върхушка в САЩ също са били дълбоко въввлечени в опиумната търговия в Китай, както и британските, и това положение е запазено и до днес. Свидетелство за това е неотдавнашната история, когато президентът Джеймс Ърл Картър свали от власт шаха на Иран. Защо правителството на САЩ отстрани и после уби шаха? С една дума – заради НАРКОТИЦИ. Шахът ограничи и фактически сложи край на безмерно доходната търговия с опиум, която британците извършваха в Иран. Когато той взе Иран под свой контрол, в страната вече имаше един милион пристрастени към опиума и хероина.

Британците не можаха да понесат това и изпратиха Съединените щати да им свършат мръсната работа в рамките на „особените отношения“ между двете държави. Когато Хомейни превзе посолството на САЩ в Техеран, доставките на оръжие от САЩ, започнали още при шаха, не бяха спрени. Защо? Ако САЩ го бяха направили, Хомейни

щеше да забрани британския монопол в страната си. За да потвърдим тази гледна точка, ще посочим, че след 1984 година либералното отношение на Хомейни към търговията с опиум доведе до увеличаване броя на наркоманите на два милиона според статистиката на ООН и Световната здравна организация.

Както президентът Картър, така и наследникът му Роналд Рейгън, съзнателно и с ясна представа какъв е залогът, продължиха да снабдяват с оръжие Иран дори когато американските заложици се измъчваха в плен. През 1980 година написах монография, озаглавена „Какво действително се случи в Иран“, в която изложих факти. Търговията с оръжие с Иран е уговорена на среща между Сайръс Ванс, слуга на Комитет 300, и д-р Хашеми, след която американските въздушни сили веднага започват да пренасят оръжия в Иран. Това не спира дори в разгара на кризата със заложниците. Оръжието се доставя от военните запаси на САЩ в Германия, а няколко партиди заминават директно от Съединените щати със спирка за презареждане на самолетите на Азорските острови.

С идването на Хомейни, който е поставен на власт в Иран от Комитет 300, производството на опиум стремително скача нагоре. Към 1984 година това производството в Иран превишава 650 тона на година. Картър и Рейгън правят всичко възможно да няма по-нататъшни пречки в опиумната търговия и изпълняват мандата, даден им от олигархическите семейства във Великобритания. Скоро по количество на производството на опиум Иран започва да съперничи на Златния триъгълник.

Шахът не е единствената жертва на Комитет 300. Уилям Бъкли, шеф на секцията на ЦРУ в Бейрут, с незнанието си кой стои зад търговията с опиум, започва разследване в Иран, Ливан и дори Пакистан. От Исламабад Бъкли изпраща разобличаващи доклади в Лангли за нарастващата търговия с опиум в Златния полумесец и Пакистан. По-

солството на САЩ в Исламабад е обстрелвано със запалителни бомби, но Бъкли успява да избяга от нападението на тълпата и се връща във Вашингтон, защото прикритието му е разкрито от неизвестни сили.

И след това се случва нещо много странно. Противно на всички правила, определени от ЦРУ за случаите, когато е разобличен агент, Бъкли отново е изпратен в Бейрут. ЦРУ всъщност го обрича на смърт, за да го принуди да мълчи, и този път присъдата е изпълнена. Уилям Бъкли е отвлечен от агенти на Комитет 300. По време на зверски разпит, воден от генерал Мохамед ел Хоуили от сирийското разузнаване, опитвайки се да принудят Бъкли да разкрие имената на всички агенти на DEA в тези страни, той е жестоко убит. Опитите да разкрие широкомащабната търговия с опиум, извършваща се в Пакистан, Ливан и Иран, струват живота на Бъкли.

Ако все още останалите на този свят свободни хора мислят, че еднолично или на малки групи могат да смажат търговията с наркотици, те жестоко се лъжат. Могат да кльцнат тук-там пипалата на търговията с кокаин или хероин, но не и главата. Коронованите кобри на Европа и семействата от източната либерална върхушка няма да допуснат това. „Войната срещу наркотиците“, която уж води административията на Буш, служи за ТОТАЛНА легализация на ВСИЧКИ видове и форми дрога. Наркотиците не са само социален порок, а пълномащабен опит да се установи контрол над съзнанието на хората на нашата планета, или както се изразяват авторите на „Съзаклятието Водолей“, „да се предизвикат радикални промени в Съединените щати“. **ТОВА Е ГЛАВНАТА ЗАДАЧА НА КОМИТЕТ 300, АБСОЛЮТНОТО ТАЙНО ОБЩЕСТВО.**

Нищо не се е променило в търговията с опиум, хероин и кокаин, която все още се извършва от същите семейства от висшата класа във Великобритания и Съединените щати. Това все още е баснословно доходна търговия, къ-

дето привидно големите загуби, нанесени от конфискуването на наркотици от властите, се вписват в заседателните зали в Ню Йорк, Хонконг и Лондон, на портвайн и пури, като „режийни разноски“.

Британският колониален капитализъм винаги е бил опора на олигархическата феодална система на привилегии в Англия и си остава такъв и до ден днешен. Когато бедният, необразован, простодушен народ в Южна Африка, който става известен като бури, попада в кървавите ръце на британската аристокрация през 1899 година, тези хора нямат представа, че отвратително жестоката война, водена от кралица Виктория, е финансирана от невероятно огромни суми пари, дошли от „бързо натрупаното богатство“ на БИИК от опиумната търговия в Китай.

Членовете на Комитет 300 Сесил Джон Роудс, Барни Барнато и Алфред Бейт подстрекават и режисират война. Роудс е главният агент на семейство Ротшилд, чиито банки са пълни с пари, вливащи се като буен поток от търговията с опиум. Тези грабители, мошеници и лъжци – Роудс, Барнато, Опенхаймер, Джоуел и Бейт – лишават бурите от законно принадлежащите им злато и диаманти, намиращи се на земите им. Южноафриканските бури не получават нищо от МИЛИАРДИТЕ И МИЛИАРДИ долари, придобити от продажбата на ТЯХНОТО злато и диаманти.

Комитет 300 бързо поема пълния контрол над тези огромни съкровища и го държи и досега чрез един от членовете си, сър Хари Опенхаймер. Средният южноафриканец получава 100 долара на година на човек от добива на злато и диаманти, а всяка година към банкерите от Комитет 300 текат МИЛИАРДИ. Това е една от най-мръсните и гнусни истории за алчност, грабеж и убийство на нация в анализите на историята.

Как е могла Британската корона да осъществи тази умопомрачителна измама в такива гигантски мащаби? За да се изпълни такава херкулесова задача, се изисква

висококвалифицирана организация от предани агенти по места, които биха изпълнявали ежедневните инструкции, предавани по йерархията на заговорниците. Първата стъпка е пропагандна кампания в пресата, изобразяваща бурите като нецивилизовани варвари, които само леко приличат на хора и които лишават британските граждани от правото да гласуват в Бурската република. След това към Пол Крюгер, лидера на Трансваалската република, са предявени неизпълними искания. По-нататък се инсценират поредица инциденти, за да провокират бурите да отмъстят, но и това няма ефект. Тогава следва срамният рейд на Джеймсън, в който Джеймсън повежда банда от няколкостотин въоръжени мъже в атака срещу Трансваал. После незабавно се разразява война.

Кралица Виктория изпраща най-голямата и добре въоръжена армия за онова време (1898 година). Тя мисли, че войната ще свърши за две седмици, тъй като бурите нямат редовна войска и обучена милиция и не могат да се противопоставят на 400 000 войници, набрани от британските низши класи. Населението на призивна възраст на бурите наброява не повече от 80 000 фермери и синовете им, някои от които само на 14 години. Ръдиард Киплинг също смята, че войната ще приключи за по-малко от седмица.

Вместо това обаче, с пушка в едната ръка и с Библията в другата, бурите удържат на нападенията три години. „Отидохме в Южна Африка, мислейки, че войната ще свърши за една седмица – казва Киплинг, – но бурите ни дадоха безкраен урок.“ Същият „урок“ може да се даде на Комитет 300 и днес, ако можем да съберем 10 000 лидери, почтени и предани хора, които да поведат народа в борба срещу гигантското чудовище, заплашващо да унищожи всичко, което символизира Американската конституция.

След края на войната през 1902 година Британската корона трябва да укрепя контрола си върху невъобразимите богатства от злато и диаманти, които се намират под без-

плодните степи на бурските републики Трансваал и Оранжева свободна държава. Това е направено с помощта на Кръглата маса от легендата за крал Артур и неговите рицари. „Кръглата маса“ е изключително операция на МИБ на британското разузнаване, разработена от Комитет 300, която заедно с програмата за стипендии „Роудс“ е кинжал в сърцето на Америка.

„Кръглата маса“ е учредена в Южна Африка от Сесил Роудс и е финансирана от семейството на английските Ротшилд. Целта ѝ е да подготви лоялни на Британската корона бизнес лидери, които да осигурят на Короната приток на доходи от огромните съкровища от злато и диаманти. Южноафриканците са лишени от всичко, принадлежащо им по право на раждане, толкова бързо и ефективно, че става очевидно следното – това е било само по силите на централизирано обединено командване. Това централизирано командване е Комитет 300.

Фактът, че това е осъществено, не подлежи на съмнение. В началото на трийсетте години на XX век Британската корона държи в мъртва хватка най-големите запаси от злато и диаманти в света. КОМИТЕТ 300 ПОЛУЧАВА НА СВОЕ РАЗПОЛОЖЕНИЕ ОГРОМНИТЕ БОГАТСТВА ОТ ТЪРГОВИЯТА С НАРКОТИЦИ, А СЪЩО И НЕ ПО-МАЛКО ОГРОМНИ БОГАТСТВА ВЪВ ВИД НА ЗАПАСИ ОТ МЕТАЛИ И МИНЕРАЛИ В ЮЖНА АФРИКА. Над целия свят е установен пълен финансов контрол.

„Кръглата маса“ играе ключова роля в този преврат. Изричната ѝ цел след погълщането на Южна Африка е да сведе до нула предимствата, получени от Съединените щати в резултат на Американската война за независимост и отново да постави САЩ под британски контрол. За тази цел голямо значение имат организаторските способности на лорд Алфред Милнър, протеже на лондонските Ротшилд. След процедурата за избор на членове на „Кръглата маса“ по принципите на масонския шотландски ритуал

избраните преминават период на интензивно обучение в университетите в Кеймбридж и Оксфорд под бдителния поглед на Джон Ръскин, „комунист от старата школа“ по собствените му признания, и Т. Х. Грийн, оперативен агент на МИ6.

Именно Грийн, син на християнски евангелистки свещенослужител, създава Роудс, Милнър, Джон Уилър-Бенет, А. Д. Линдзи, Джордж Бърнард Шоу и Ялмар Шахт, министъра на финансите на Хитлер. Тук ще спра, за да напомня на читателите, че „Кръглата маса“ е само ЕДИН СЕКТОР от огромния и всеобхватен Комитет 300. Дори самата „Кръгла маса“ се състои от лабиринт от фирми, институции, банки и учебни заведения, чието разплитане би отнело една година дори на квалифициран статистик от застрахователна компания.

Членовете на „Кръглата маса“ плъзват из целия свят, за да вземат в ръце контрола върху финансовата политика и политическите лидери във всички страни, където действат. В Южна Африка генерал Смитс, сражавал се срещу британците в Бурската война, е „преобърнат“ и става водещ разузнавателен, военен и политически агент, който поддържа интересите на Британската корона. В САЩ в по-ново време задачата да разяжда страната отвътре е възложена на Уилям Яндел Елиът, който създава Хенри Кисинджър и организира мълниеносното му издигане към властта като главен съветник на Комитет 300 по въпросите на САЩ.

Уилям Яндел Елиът е „американец в Оксфорд“, който вече е послужил добре на Комитет 300, а това е предпоставка за по-висока длъжност в служба на Комитет 300. След като завършва университета „Вандербилт“ през 1917 година, Елиът е избран да работи в банковата мрежа на Ротшилд-Варбург. Той работи във Федералната резервна банка в Сан Франциско и се издига до длъжността директор. Там Елиът действа като офицер от разузнаването на

Варбург-Ротшилд и съобщава какво става във важни области в САЩ, които наблюдава. „Масонските“ търсачи на таланти забелязват Елиът и го препоръчват за стипендия „Роудс“ и през 1923 година той отива в колежа „Балиол“ в Оксфордския университет, под чиито „замечтани кули“ се крие мрежа от интриги и бъдещи предатели на Запада.

Колежът „Балиол“ и днес е център за вербуване на кандидати за „Кръглата маса“. След основно промиване на мозъка, извършено от представителя на Института „Тависток“ за човешки отношения А. Д. Линдзи, който сменя ректора на колежа „Балиол“ Т. Х. Грийн, Елиът е приет в „Кръглата маса“ и после е изпратен в РПА, където получава задачата да се върне в САЩ и да стане лидер в академичната общност.

Основата на философията на „Кръглата маса“ е да издига членовете си на длъжности, които им позволяват да формулират и да провеждат в живота социална политика чрез социални институции, чрез които може да се манипулират онези, които Ръскин нарича „маси“. Членовете на „Кръглата маса“ се внедряват на най-високите длъжности в банковото дело, след като преминават курс в Института „Тависток“. Курсът е съставен от лорд Лекънфилд, приближен на британското кралско семейство, а по-късно го чете Робърт Бранд, който впоследствие оглавява най-голямата френска банка „Лазар Фрер“. Кралският институт за международни отношения е бил и си остава институция, която е свързана с най-тесни връзки с британската монархия.

„Кръглата маса“ има редица дъщерни организации, сред които следните: Билдербергският клуб, чийто основател и ръководител е Дънкан Сандис, виден политик и зет на покойния Уинстън Чърчил; Фондация „Дичли“, таен клуб на банкери, който разобличих в труда си от 1983

* Град на замечтаните кули нарича Оксфорд английският поет Магю Арнолд, завършил университета там през 1844 г. – Б. пр.

година „Международният заговор на bankerите: Фондация „Дичли“, трилатералната комисия, Атлантическият съвет на САЩ и Института за хуманитарни изследвания „Аспен“, тайният задкулисен създател на който е лорд Бъллок от Кралския институт за международни изследвания (РПА), който ръководи дейността на Робърт Андерсън.

Пътят към властта на Хенри Кисинджър, главният агент на РПА в САЩ, е история на триумфа на британската монархия над републиката Съединени американски щати. Този потресаващ разказ е твърде дълъг, за да бъде включен тук. Въпреки това би било небрежност от моя страна, ако не спомена поне няколко главни факта за издигането на Кисинджър към славата, богатството и властта.

След задължителната служба в армията на САЩ, където е шофьор на генерал Фриц Кремер и обикаля разрушената от войната Германия, Кисинджър е избран – благодарение на семейство Опенхаймер – за по-нататъшно обучение в „Уилтън Парк“. По онова време той има звание редник. През 1952 година е изпратен в Института „Тависток“, където с обработването му се занимава Р. В. Дикс, който буквално го преобръща наопаки. След това вече нищо не може да спре Кисинджър. По-късно го пращат да служи в нийоркския отдел на Съвета за международни отношения при Джордж Франклин и Хамилтън Фиш.

Смята се, че проектът за официалната ядрена политика на САЩ е представен на Кисинджър по време на престоя му в „Тависток“. Кисинджър взема непосредствено участие в по-нататъшното оформяне на проекта по време на семинара на „Кръглата маса“ „Ядрено оръжие и външна политика“, който издига доктрината, известна като „Гъвкава реакция“ – пълна ирационалност, която се прочува под съкратеното название MAD*.

* Луд (англ.) – Б. пр.

Благодарение на Уилям Яндел Елиът и под опекунството на Джон Уийлър Бенет, главния директор на „Кръглата маса“ от страна на разузнавателните служби и шеф на полевите операции на МИБ в САЩ, Кисинджър става „любимият син“ на Елиът, както пише в книгата си „Прагматичният преврат в политиката“. Той е привлечен в „Кръглата маса“, за да прокарва монетарната политика, която е изучавал на международните харвардски семинари.

Кисинджър жадно поглъща поученията на Елиът. Той вече не прилича на човека, когото генерал Кремер някога описва като „моето малко еврейско шофьорче“. Осенен е от духа на магистър на „Балиол“ и става ревностен ученик на декадентската британска аристокрация. Той възприема философията на Тойнби, главния директор на разузнаването за МИБ в РПА, и използва положенията ѝ за дипломната си „дисертация“.

Към средата на шейсетте години Кисинджър вече е доказал своята полезност за „Кръглата маса“ и РПА, тоест за британската монархия. Като награда и същевременно проверка на наученото, му е възложено да отговаря за малка група, която се състои от Джеймс Шлезинджър и Даниъл Елсбърг, която „Кръглата маса“ използва, за да проведе серия експерименти. Сътрудник на групата е главният теоретик на Института за политически изследвания Ноам Чомски.

Хейг, както и Кисинджър, е работил за генерал Кремер, но не като шофьор, и генералът намира няколко различни вакантни места в Министерството на отбраната за протезето си. Веднага щом Кисинджър е назначен за съветник по националната сигурност, Кремер успява да уреди Хейг да бъде назначен за негов заместник. По-късно Елсбърг, Хейг и Кисинджър привеждат в действие Уотъргейтския план на РПА, за да изгонят президента Никсън заради неподчинение на преките заповеди на Комитет 300. Хейг

играе главната роля в психологическата обработка на Никсън и в резултат на тази дейност по „размекване на волята“ на президента фактически управлението на Белия дом преминава в ръцете на Кисинджър. Както споменах през 1984 година, Хейг е посредникът на Белия дом, известен като Дълбокото гърло (Deer Throat), който предава информация на Удуърд и Бернщайн от вестник „Вашингтон Поуст“.

Уотъргейтското преследване на Никсън е най-големият преврат дотогава, осъществен от „Кръглата маса“ като агенция и инструмент на Кралския институт за международни отношения (РПА). Всички заплетени нишки водят до „Кръглата маса“, а оттам – към РПА и непосредствено към кралицата на Англия. Унижението на Никсън е показен урок и предупреждение към бъдещите президенти на Съединените щати да не си въобразяват, че могат да тръгнат срещу Комитет 300 и да победят. Кенеди беше безмилостно убит пред очите на целия американски народ по същата причина. Никсън не беше смятан за толкова значителен, за да бъде удостоен с участието на Джон Ф. Кенеди.

Но какъвто и метод да избира, Комитет 300 взима мерки до съзнанието на всеки претендент за Белия дом да достигне посланието: „Никой не е извън обсега ни“. За това, че предупреждението остава в сила, както по времето на убийството на Кенеди и изгнанието на Никсън, свидетелства поведението на Джордж Буш, чието старание да послужи на господарите си стана причина за сериозно безпокойство сред онези, които се тревожат за бъдещето на Съединените щати.

Целта на акцията стана ясна от случая с „документите на Пентагона“ и от назначението на Шлезинджър в администрацията на Никсън, за да пречи на работата на институциите по отбраната на страната и да противодейства на развитието на ядрената енергетика. Шлезинджър използ-

ва тази роля, заемайки отговорна длъжност в Комисията по ядрена енергетика, един от ключовите фактори в деиндустриализацията на Съединените щати в рамките на стратегията за постиндустриален нулев растеж, заплануван от Римския клуб. Започвайки от този момент, можем да проследим корените на икономическата рецесия и депресия през 1991 година, които засега струват работата на 30 милиона американци.

Проникването в Комитет 300 и олигархическите семейства, които го образуват, е практически невъзможно. Много трудно е да се смъкне камуфлажът от тях. Всеки свободолюбив американец трябва да знае следното: Комитет 300 диктува цялата външна и вътрешна политика на Съединените щати в продължение вече на 200 години. Това се вижда най-ясно в случая с така наречената доктрина „Труман“, която Чърчил вгълпява в главата на този малък човек от град Индипендънс, щата Мисури.

Ето само няколко от бившите членове, чиито потомци заемат освободените след смъртта им места, както и сегашни участници в Комитет 300: сър Марк Търнър, Джералд Вилиърс, Самюъл Монтагю, фамилията Инчкейп, Кизик, Пийз, Шрьодер, Еърли, Чърчил, Фрейзър, Лазар и Жардин Матисън. Пълният списък на членовете на Комитет 300 е представен на друго място в книгата. Тези хора ЗАПОВЯДАХА на президента Уилсън да тръгне срещу Германия в Първата световна война. Комитет 300 заповяда на Рузвелт да провокира японската атака срещу Пърл Харбър с цел да въвлече Съединените щати във Втората световна война.

Тези хора, този Комитет, заповядаха на американската нация да воюва в Корея, Виетнам и Персийския залив. Недвусмислената истина е, че Съединените щати се сражаваха в пет войни през това столетие в името на позорния Комитет 300. И почти никога, с изключение на малцина, не попита: ЗАЩО СЕ СРАЖАВАМЕ В ТЕЗИ ВОЙНИ? Го-

лемият барабан на патриотизма, маршовата музика, развяващите се знамена и жълти ленти, изглежда, лишиха от разум тази велика нация.

На 50-годишнината от Пърл Харбър се води нова кампания на „ненавист към Япония“, но не от Института за тихоокеански отношения, а по най-пряк и безсрамен начин – от администрацията на Буш и Конгреса. Целта е същата, каквато е преследвал Рузвелт, когато провокира нападението над Пърл Харбър – да изобрази японците като агресори и да води икономическа война, а след това да подготви американските сили за следващата фаза – въоръжена агресия срещу Япония.

Този план вече е пуснат в действие. Въпрос на време е нашите синове и дъщери да бъдат изпратени на смърт в услуга на феодалните лордове от Комитет 300. Трябва да заявим на всеослушание: „Ние ще бъдем принесени в жертва не в името на свободата и от любов към родината, а заради една тиранична система, която скоро ще обхване целия свят“.

Хватката на тази организация е толкова силна, че от XVIII век 95 % от британските граждани са принудени да получават като свой дял по-малко от 20 % от националното богатство на страната. Именно това олигархическите феодални лордове на Англия обичат да наричат „демократия“. Тези изтънчени английски джентълмени всъщност са абсолютно безмилостни – онова, което направиха в Индия, Судан, Египет, Ирак, Иран и Турция, ще се повтори във всяка страна при Новия световен ред – Единното световно правителство. Те използват всяка нация и богатствата ѝ, за да осигурят привилегирования си начин на живот. Богатствата именно на тази прослойка на британската аристокрация са сложно свързани и преплетени с търговията с наркотици, злато, диаманти и оръжие, банковото дело, търговията и индустрията, петрола, медиите и развлекателния бизнес.

Освен редовите лейбъристи (но не и лидерите им), повечето британски политически дейци произлизат от титулвани семейства, титлите им са наследствени и се предават от баща на най-големия син. Тази система гарантира, че никакви „външни хора“ не могат и да мечтаят за политическата власт в Англия. Въпреки всичко няколко чужденци са си проправили път в елита.

Вземете например лорд Халифакс, бивш британски посланик във Вашингтон, човека, който предаваше заповедите на Комитет 300 на американското правителство по време на Втората световна война. Синът на Халифакс, Чарлс Ууд, се жени за госпожица Примроуз, кръвна родственица на лорд Ротшилд. Зад такива имена като лорд Суейтлинг се крие името Монтагю, директора на Английската банка, доверено лице и съветник на кралица Елизабет II, която държи контролния пакет акции на петролната компания „Шел“. Всичките те са членове на Комитет 300. Някои стари бариери днес са разрушени. Днес титлата не е единственият критерий за приемане в Римския клуб.

Ще бъде уместно да направим обзор на онова, което Комитет 3000 се надява да постигне, и какви са неговите цели и задачи, преди да пристъпим към описанието на огромната му, широкомащабна и взаимно свързана плетеница от банки, застрахователни компании, корпорации и така нататък. Следващата информация ми отне години на търсене, проучвания и съпоставяне на стотици документи, както и сведенията от мои лични контакти, които ми предоставиха достъп до документи, съдържащи важни подробности.

Комитет 300 се състои от определени личности, специалисти в своите области, включително специалисти по култа към дявола (*Cultus Diabolicus*), химични средства за промяна на съзнанието, специалисти по убийства с отрови, по разузнаването, експерти в банковото дело и във всички области на търговската дейност. Трябва да споменем някои бивши членове на Комитет 300, отчитайки важ-

ната им роля в миналото, а също и защото местата им са заети от членове на семействата им, доказали, че са достойни за тази чест.

Сред членовете на Комитет 300 са стари фамилии от европейската „Черна аристокрация“, американската източно-либерална върхушка (в йерархията на масонството и Ордена „Череп и кости“ (Order of Skull and Bone), илюминатите, или както са наречени от Комитета, „Покоряващият вятър от Мория“ (Moriah Conquering Wind), Групата „Мума“ (Mumma Group), Националният съвет на църквите (The National Council of Churches), Световният съвет на църквите (The World Council of Churches), „Кръгът на посветените“ (The Circle of Initiates), „Деветимата неизвестни“ (The Nine Unknown Men), „Луцис Тръст“ (Lucis Trust), „Йезуитски теолози за освобождение“ (Jesuit Liberation Theologists), Орденът на старейшините от Сион (The Order of the Elders of Zion), „Князете на Наси“ (the Nasi Princes), Международният валутен фонд, МВФ (International Monetary Fund, IMF), Банката за международни разплащания, БМР (Bank of International Settlements, BIS), Организацията на обединените нации, ООН (United Nations, U.N.), „Централ“ (Central), британската масонска ложа „Кватор Коронати“ (British Quator Coronati), италианската масонска ложа П-2 (особено членовете ѝ във ватиканската йерархия), Централното разузнавателно управление, ЦРУ (Central Intelligence Agency, CIA), избран персонал на Института „Тависток“, различни членове на водещи фондове и застрахователни компании, изброени в списъците по-нататък, Хонконгската и шанхайска банкова корпорация, HSBC), Групата „Милнър“ – „Кръглата маса“, Фондация „Чини“, Германският фонд „Маршал“, Фондация „Дичли“, НАТО, Римският клуб, движението на Зелените, Орденът на Свети Йоан Ерусалимски (The Order of St. John of Jerusalem), Църквата на Единното световно правителство (One World Government Church), Социалистическият интернационал

(Socialist International), Черния орден (Black Order), Общество „Туле“ (Thule Society), Аненербе-розенкройцерите (Anenherbe-Rosicrucianists), „Великите висши“ (The Great Superior Ones) и буквално СТОТИЦИ други организации.

Какво виждаме? Непорочно обединение на хора със странни идеи? Не, разбира се. В състава на Комитет 300, който има 150-годишна история, са някои от най-ярките интелекти, събрани заедно, за да създадат напълно тоталитарно и абсолютно контролирано „ново“ общество – само че не е ново, защото повечето му идеи са заимствани от култовете към дявола. То се стреми към Единно световно правителство, много добре описано от един от покойните му членове Х. Уелс в произведението му, поръчано от Комитет 300, което Уелс предизвикателно озаглавява „Откритият заговор – планове за световна революция“ (H. G. Wells, „The Open Conspiracy – Plans For a World Revolution“).

Това е дръзко изявление за намеренията, но всъщност не е и толкова дръзко, защото никой не вярва на Уелс освен „Великите висши“, „Аненербе“ и онези, които днес бихме нарекли „вътрешни хора“. Ето част от онова, което предлага Уелс:

Откритият заговор ще се прояви отначало, предполагам, като съзнателна организация на интелигентни и в някои случаи богати хора, като движение с ясни социални и политически цели, които по общо съгласие пренебрегват по-голямата част от съществуващия апарат на политическо управление или го използват като случаен инструмент на отделни етапи – движение на определен брой лица в определена посока, които скоро ще открият с известно учудване общата цел, към която всички се движат. Те ще оказват влияние върху правителствата и ще ги управляват с всички възможни средства.

Както и книгата „1984“ на Джордж Оруел, произведението на Уелс е масова агитация за Единното световно

правителство. Ако обобщим, намеренията и целите на Комитет 300 може да се сведат до следното:

Единно световно правителство и единна парична система при постоянни, неизбираеми наследници на олигарси, които избират лидери от собствените си редици във формата на феодална система, както е било през Средновековието. В този Единен свят населението ще бъде ограничено, като се намали броят на децата в семейството чрез болести, войни и глад, докато населението на света стане един милиард души, хора, които са от полза на управляващата класа в строго и ясно определени области на дейност.

Средна класа няма да има, само управници и слуги. Всички закони ще бъдат уеднаквени в рамките на юридическа система на световни съдилища, които използват един и същ кодекс от закони, за прилагането на които ще следи полицията на Единното световно правителство, а обединените въоръжени сили на Единния свят принудително ще налагат закони във всички бивши страни, които вече няма да бъдат разделени с граници. Системата ще бъде основана на базата на социални помощи. Всеки, който се покорява и служи на Единното световно правителство, ще бъде възнаграден със средства на живот, а който се бунтува, ще бъде уморен от глад или обявен извън закона и ще стане мишена на всеки, който иска да го убие. Притежанието на лично огнестрелно или хладно оръжие ще бъде забранено.

Ще бъде разрешена само една религия под формата на Църквата на Единното световно правителство, която, както ще видим, е започнала да съществува от 1920 година. Сатанизъмът, луциферианството и черната магия ще бъдат признати за законни учебни предмети. Частните и църковните училища ще бъдат забранени. Всички християнски църкви ще бъдат разрушени и по време на Единното световно правителство християнството ще остане в миналото.

За да се наложи положение, при което няма да има никаква лична свобода и никакви концепции за свобода, няма

да има неща като републиканска форма на управление, не-отменим суверенитет или права на народа. Националната гордост и расовата принадлежност ще бъдат изкоренени, а в преходния период дори споменаването за расов произход ще бъде предмет на най-сурови наказания.

На всеки човек ще бъде внушено, че той или тя е създа-ние на Единното световно правителство. Всички хора ще имат ясно нанесени на тях идентификационни номера, ко-ито лесно ще може да се проверят. Идентификационните номера ще бъдат въведени във файл в главния компютър на НАТО в Брюксел, Белгия, до който ще имат мигновен достъп всички институции на Единното световно прави-телство по всяко време. Файловете на ЦРУ, ФБР, щатска-та и местната полиция, Данъчната служба, Агенцията за кризисни ситуации, общественото осигуряване ще бъдат значително разширени и ще образуват базата с данни в личното досие на всеки жител на САЩ.

Браковете ще бъдат поставени извън закона и семеен живот, както го разбираме сега, няма да съществува. Де-цата ще бъдат взимани от родителите им в ранна възраст и ще бъдат възпитавани от надзиратели като държавно имущество. Такъв експеримент беше извършен в Източна Германия при Ерих Хонекер, когато децата бяха отнемани от родители, смятани за нелоялни граждани. Жените ще бъдат развърщавани от постоянния процес на „еманципа-ция на жените“. Свободният секс ще бъде задължителен.

Неподчинението на жените, по-възрастни от 20 годи-ни, на установените правила ще бъде наказвано строго. След раждането на две деца жените ще бъдат обучени да си правят сами аборти. Съответните данни ще бъдат съх-ранявани в личното досие на всяка жена в регионалните компютри на Единното световно правителство. Ако же-ната забременее, след като е родила две деца, тя ще бъде насилствено завеждана в клиника за аборти и след това ще бъде стерилизирана.

Широко ще бъде разпространена порнографията и във всеки кинотеатър ще бъдат прожектирани в задължителен ред порнофилми, включващи хомосексуална и лесбийска порнография. Употребата на „възстановяващи силите“ наркотици ще бъде задължителна. На всеки човек ще бъде определена квота наркотици, които ще може да купува от магазините на Единното световно правителство в целия свят. Ще бъдат широко разпространени наркотиците, контролиращи съзнанието, и употребата им ще бъде задължителна. Такива контролиращи съзнанието наркотици ще бъдат добавяни в храната и питейната вода без знанието или съгласието на хората. Навсякъде ще има наркотични барове, управлявани от агенти на Единното световно правителство, където хората ще прекарват свободното си време. По този начин масите, които не принадлежат към елита, ще бъдат доведени до нивото на дресирани животни без собствена воля, лесно управляеми и контролирани.

Икономическата система ще се основава на управлението на олигархическата класа, която ще разрешава производството само на толкова хранителни продукти и услуги, колкото са необходими за функционирането на лагери за масов робски труд. Всички богатства ще бъдат съсредоточени в ръцете на елитните членове на Комитета 300. На всеки човек ще бъде внушено, че той или тя зависи напълно от държавата, за да оцелее. Светът ще бъде управляван с изпълнителни декрети на Комитет 300, които веднага ще получават силата на закон. Борис Елцин използва декрети на Комитет 300, за да може в качеството на експеримент да наложи в Русия волята на Комитета. Ще съществуват наказателни съдилища, а не съдилища за въздаване на справедливост.

Индустрията ще бъде напълно унищожена заедно с ядрените енергийни системи. Само членовете на Комитет 300 и техните избраници ще имат правото да се разпореждат с ресурсите на земята. Селското стопанство ще бъде

изключително в ръцете на Комитет 300 и производството на хранителни продукти ще се контролира строго. Когато тези мерки започнат да дават резултат, населението на големите градове ще бъде насилствено преместено в отдалечени райони, а онези, които откажат да заминат, ще бъдат изтребени по експерименталния метод на Единното световно правителство, осъществен от Пол Пот в Камбоджа.

Евтаназията на неизлечимо болните и старците ще бъде задължителна. Населението на градовете не трябва да превишава предварително определен брой, както е описано в произведението на Куденхов-Калерги. Квалифицираните работници ще бъдат премествани в други градове, ако градът, в който живеят, стане пренаселен. Неквалифицираните работници ще бъдат избирани произволно и изпращани в не напълно заселени градове, за да запълнят „квотите“.

До 2050 година ще бъдат изтребени най-малко 4 милиарда „безполезни консуматори“ чрез ограничени войни, организирани епидемии от бързо протичащи смъртоносни болести и глад. Количеството на енергията, храната и водата ще се поддържа на ниво, достатъчно да преживява не-елитът, преди всичко бялото население на Западна Европа и Северна Америка, а после и другите раси. Населението на Канада, Западна Европа и САЩ ще бъде намалено по-бързо, отколкото на другите континенти, докато населението на света не достигне управляемото ниво от 1 милиард, от който 500 милиона ще бъдат китайци и японци, избрани, защото те вече в продължение на много векове са подлагани на строг контрол и са свикнали безпрекословно да се подчиняват на властите.

От време на време ще има изкуствено създаван дефицит на храна, вода и медицинска помощ, за да се напомни на масите, че съществуването им изцяло зависи от добрата воля на Комитет 300.

След унищожаването на промишлени отрасли, като строителството, автомобилната и металургичната индус-

трия и тежкото машиностроене, жилищното строителство ще бъде ограничено и всички индустрии ще бъдат под контрола на натовския Римски клуб, както и научните и космическите изследвания, които ще бъдат ограничени и изцяло подчинени и контролирани от елита на Комитет 300. Космическите оръжия на всички бивши държави ще бъдат унищожени заедно с ядрените оръжия.

Всички основни и спомагателни фармацевтични продукти, лекарствата, стоматолозите и другите медицински работници ще бъдат регистрирани в база с данни в централния компютър и лекарствата и медицинската помощ ще се предоставят само със специално разрешение на регионалните контролни органи, отговарящи за всяко населено място.

Съединените щати ще бъдат залети с хора от чужди култури, които окончателно ще удавят бяла Америка; хората, които нямат ни най-малка представа какво отстоява Конституцията на САЩ и в чието съзнание понятията свобода и справедливост са толкова слаби, че не им се придава никакво значение. Главната им грижа ще бъдат ХРАНАТА и подслонът.

Ще бъде забранена дейността на всички централни банки освен Банката за международни разплащания и Световната банка. Частните банки ще бъдат обявени извън закона. Възнаграждението за изпълнена работа ще се извършва по уеднаквена, предварително определена от Единното световно правителство скала. Ще бъдат забранени исканията за по-висока заплата, както и всяко отклонение от стандартната унифицирана скала за заплащане, определена от Единното световно правителство. Онези, които нарушат закона, ще бъдат незабавно наказвани.

В ръцете на не-елита няма да има никакви налични пари или монети. Всички разплащания ще се извършват с дебитни карти, на които ще бъде нанесен идентификационният номер на картодържателя. Всяко лице, което наруши

нормите и правилата на Комитет 300, ще бъде наказвано с преустановяване на действието на картата му за период, зависещ от характера и тежестта на провинението.

Когато отидат да пазаруват, такива хора изведнъж ще откриват, че картите им са включени в черен списък и не могат да получат никакви продукти или услуги. Опитите да продават „стари“ монети, тоест сребърни монети на предишни и вече отмерели народи, ще се смятат за тежко престъпление, наказуемо със смърт. Всички стари монети ще трябва да се предадат в определен срок заедно с pistolетите, пушките, взривните вещества и автомобилите. Само на елита и на високопоставените функционери на Единното световно правителство ще бъде разрешено да притежават лично оръжие, пари в брой и автомобили.

Ако някой извърши сериозно престъпление, картата му ще бъде иззета в онзи контролен пункт, където той я представи. След това този човек няма да получава храна, вода, жилище и квалифицирана медицинска помощ и официално ще се смята за извън закона. По този начин ще бъдат създадени големи банди извън закона, които ще живеят в райони, където е най-лесно да се слобият със средства за съществуване. Те ще бъдат преследвани и убивани при първа възможност. Лицата, които помагат на изгнаниците по някакъв начин, също ще бъдат убивани. Вместо престъпниците, които не се предадат на полицията или военните в продължение на определен период от време, присъдата в затвора ще излежават техни родственици, избрани произволно.

Ще бъдат разпалвани противоречия между съперничаещи си фракции и групировки, араби и евреи и различните африкански племена и ще бъдат оставени да водят войни на изстребление под надзора на наблюдатели от НАТО и ООН. Същата тактика ще бъде приложена в Централна и Южна Америка. Войните на изстребление ще продължат ДОТОГАВА, докато се утвърди Единното световно пра-

вителиво, и ще бъдат режисирани на всеки континент, където живеят големи групи хора с етнически и религиозни различия, като сикхи, пакистански мюсюлмани и индийски индуисти. Етническите и религиозните противоречия ще бъдат засилени и обострени и като средства за „регулирането“ им ще се подстрекават и поощряват жестоки конфликти.

Всички информационни агенции и печатни медии ще се намират под контрола на Единното световно правителство. Под формата на „развлечения“ ще се извършва редовно промиване на мозъците, каквото вече се практикува в САЩ, където се е превърнало в изкуство. Децата, отнети от „нелоялни родители“, ще получават специално образование, предназначено да ги ожесточава. Младежите от двата пола ще бъдат обучавани за надзиратели в системата на затворите и трудовите лагери на Единното световно правителство.

От казаното по-горе става очевидно, че остава да бъде свършена още много работа, преди да настъпи Новият световен ред. Комитет 300 отдавна усъвършенства планове за дестабилизация на цивилизацията такава, каквато я познаваме. Някои от тези планове станаха известни от класическата книга „Технотронната ера“ на Збигнев Бжежински и от произведенията на основателя на Римския клуб Аурелио Печеи, особено от книгата му „Пред бездната“.

В тази книга Печеи изказва плановете на Комитет 300 да дресиращ човека, когото нарича ВРАГ. Печеи цитира Феликс Дзержински, който в разгара на червения терор, когато са убити милиони руснаци, казва на Сидни Райли: „Защо да се безпокоя колко хора умират? Дори в християнската Библия пише, че за човека се грижи Бог. За мен хората не са нищо друго освен мозък от едната страна и фабрика за лайна от другата“.

Именно от такова зверско отношение към човека идва да спаси света Христос. Сидни Райли е оперативен агент

от МИБ, изпратен да наблюдава дейността на Дзержински. Предполага се, че Райли е застрелян от приятеля си Дзержински, докато се опитва да избяга от Русия. Бил измислен старателно разработен сценарий, когато някои членове на британския парламент започват да вдигат шум и гръмко да настояват за отчет на дейността на Райли в Русия и това заплашва да разкрие ролята на Комитет 300 в установяването на контрол върху петролните залежи в Баку и решаващата му роля в подпомагането на Ленин и Троцки по време на большевишката революция. За да не изгръгнат истината от Райли, в МИБ решават за целесъобразно да инсценират смъртта му. По време на престоя си в Русия Райли живее в разкошна вила, обикновено предназначена за большевишкия елит.

Твърдейки, че ще настъпи хаос, ако постиндустриална Америка не бъде управлявана от Атлантическия алианс – евфемизъм за Комитет 300, Печеи предлага да се извърши малтусианско прочистване в глобален мащаб. Той предвижда стълкновение между научно-техническият военен апарат на Съветския съюз и западния свят, в резултат на което на страните от Варшавския договор ще бъде предложена конвергенция със Запада в рамките на Единното световно правителство, за да ръководят световните дела въз основа на управление на кризи и глобално планиране.

Събитията, които се развиват на територията на бившия СССР, и възникването на няколко независими държави, обединени с Русия под формата на свободна федерация, съответстват точно на предвиденото от Печеи и Римския клуб и ясно изказаното в двете книги, които споменах. С разделения по този начин СССР ще бъде по-лесно да се справят, отколкото с един силен единен съветски народ. Плановете, начертани от Комитет 3000 за Единно световно правителство, които включват разделена Русия, сега бързо се реализират. Събитията в Русия в края на 1991 го-

дина изглеждат още по-драматични, ако ги разглеждаме от гледна точка на дългосрочното планиране на Комитет 300, започнало още през шейсетте години.

Народите в Западна Европа се подтикват към създаването на федерация от държави в рамките на едно правителство с единна валута. Оттам системата на Европейската икономическа общност (ЕИО) стъпка по стъпка ще бъде пренесена в Съединените щати и Канада. ООН бавно, но сигурно се превръща в орган на Единното световно правителство. Съединените щати ще диктуват политиката на ООН, както видяхме, че стана в случая с войната в Персийския залив.

Абсолютно същото се случва с британския парламент. Обсъждането на британското участие във войната в Персийския залив премина за смехотворно кратък срок и със закъснение му беше отделено толкова време, колкото трае едно предложение за почивка в заседателната зала. В цялата дълга история на парламента това беше първият случай, когато за приемането на такова важно решение беше отделено толкова малко време. Едно от най-значимите събития в парламентарната история премина фактически незабелязано.

Вече сме близо до времето, когато Съединените щати ще изпращат въоръжените си сили да уреждат всякакви спорове, внесени за обсъждане в Организацията на обединените нации. Разделящият се с поста си генерален секретар Перес де Куеляр, отрупан с пари от подкупи, беше най-отстъпчивият лидер на ООН в историята и изпълняваше всички искания на Съединените щати без обсъждания. Приемникът му с още по-голяма готовност ще изпълнява предписанията на правителството на САЩ. Това е важна стъпка по пътя към Единното световно правителство.

През следващите две години за решаването на всевъзможни спорове все повече ще се използва Международният съд в Хага, който, разбира се, представлява прототип

на юридическата система на Единното световно правителство, която ще измести всички други. Що се отнася до централните банки, които играят съществена роля в планирането на Новия световен ред, този проблем вече почти е решен. В края на 1991 година доминираща роля в световните финанси играе Банката за международни разплащания. Частните банки бързо изчезват в процеса на създаването на банките от „Голямата десеторка“, които ще контролират банковото дело в целия свят под ръководството на БМР и МВФ.

В Европа има много социални държави, а САЩ бързо се превръщат в най-голямата в света социална държава. Щом хората изпаднат в зависимост от държавата за храната си, много трудно ще бъде да отвикнат от това, както се вижда от резултатите от последните избори, състояли се в Съединените щати, когато 98 % от лицата на изборни държавни длъжности бяха върнати във Вашингтон да се наслаждават на добър живот, въпреки крайно плачевната си репутация.

Притежанието на лично огнестрелно оръжие вече е забранено в три четвърти от територията на земното кълбо. Само в САЩ населението все още може да има оръжия от всякакъв вид, но това законно право с бързи темпове се орязва с местни и щатски закони, които нарушават конституционното право на всички граждани да носят оръжия. Към 2010 година притежанието на лично оръжие в САЩ ще остане в историята.

ПО ПОДОБЕН НАЧИН, С БУДЕЩА ТРЕВОГА БЪРЗИНА, СЕ РАЗРУШАВА И ОБРАЗОВАНИЕТО. ЧАСТНИТЕ УЧИЛИЩА СА ПРИНУДЕНИ ДА ЗАТВОРЯТ ПОРАДИ РАЗЛИЧНИ ЮРИДИЧЕСКИ ПРЕТЕКСТИ И ЛИПСА НА ФИНАНСИРАНЕ. Стандартите на образование в САЩ вече са спаднали до такова ниско ниво, че то едва ли може да се нарече образование. Това съответства на плана, който описвах по-рано. Единното световно пра-

вителиство не желае нашите деца да получат добро образование.

Бързо се осъществява разрушаването на националното самосъзнание. Патриотизмът вече не се поощрява, особено в случаите на някоя война на геноцид, запланувана от Единното световно правителиство, водеща се срещу нации като Ирак или Либия. Расовата гордост сега се осъжда и се смята за противозаконно деяние в много страни в света, **ВКЛЮЧИТЕЛНО СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ, ВЕЛИКОБРИТАНИЯ, ЗАПАДНА ЕВРОПА И КАНАДА – ВСИЧКИ СТРАНИ, КЪДЕТО ИМА КОНЦЕНТРАЦИЯ НА БЯЛАТА РАСА.**

След края на Втората световна война под ръководството на тайните общества с бързи темпове се осъществява разрушаването на републиканските форми на управление. Списъкът на свалените от власт такива правителиства с участието на САЩ е дълъг и за неинформирания човек е трудно да се съгласи, че правителиството на някоя страна, което уж е привърженик на републиканската форма на управление при наличието на уникална конституция, може да извършва такива действия, но фактите говорят сами за себе си.

Тази цел е поставена от Комитет 300 преди едно столетие. САЩ са провеждали атаки срещу такива правителиства и продължават да го правят дори когато самата републиканска основа на Съединените щати упорито се подрива. Започвайки с Лойд Кътлър, юридическия съветник на Джеймс Ърл Каргър, действия цял комитет от конституционни юристи, чиято цел е да преобразуват Конгреса на САЩ в парламентарна система, която не е подсигурана с народно представителиство. Това се прави от 1979 година в съответствие с програма за такава промяна. Благодарение на предаността си към тази кауза Кътлър е избран за член на Комитет 300. Окончателният проект на парламентарната форма на правителиство трябва да бъде представен на Комитет 300 в края на 1993 година.

При новата парламентарна система членовете на парламента няма да бъдат отговорни пред избирателите си, а ще се подчиняват на парламентарни ръководители и ще гласуват, както им се заповяда. По този начин, благодарение на подривна бюрократична и юридическа дейност, конституцията и свободата на личността ще бъдат премахнати. Планираната деградация на човека ще бъде ускорена с помощта на практикуването на безразборен секс. Нови култове на сексуална дегенерация вече се създават от Британската корона, действаща чрез секретната разузнавателна служба (SIS) и МИ6. Както вече знаем, всички действащи в момента култове са създадени от британското разузнаване, което работи за олигархическите управници.

Ние може да си мислим, че създаването на свършено нов сексуален дегенеративен култ е нещо от далечното бъдеще, но аз разполагам с информация, че това трябва да бъде завършено през 1992 година. Към 1994 година „шоуто на живо“ в най-престижните развлекателни клубове ще стане обичайно зрелище. В момента се осъществява процес на създаването на напълно почтен облик на този вид „развлечения“.

Скоро знаменитостите от Холивуд и развлекателния свят ще започнат да препоръчват, че в този или онзи клуб „трябва“ да има „секс на живо“. Лесбийството и хомосексуализмът няма да бъдат демонстрирани. Новото приемливо за обществото „развлечение“ ще включва публично показване на хетеросексуални полови актове, за които пресата ще публикува коментари, наподобяващи сегашните отзиви за някое шоу на Бродуей или най-новите филмови премиери.

Безпрецедентната атака срещу моралните ценности ще достигне апогея си през 1992 година. Порнографията вече няма да се нарича „порнография“, а сексуално развлечение за възрастни. В хода на кампанията ще бъдат пуснати лозунги от типа: „Защо да крием нещо, което всеки пра-

ви. Да захвърлим предразсъдъците, че публичната демонстрация на секса е нещо грозно и гнусно“. На онези, които обичат този вид разюздана сексуална похотливост, вече няма да се налага да ходят в долнопробни порносалони. Вместо това модните клубове за висшата класа, посещавани от богатите и известните хора, ще показват публични сексуални представления като „художествена“ форма на развлечение. Нещо по-лошо, някои църковни „лидери“ ще препоръчват това.

Огромният, всепроникващ, чудовищен апарат на социалната психиатрия, създаден от Института „Тависток“ и обширната му мрежа от филиали, под контрола на един-единствен орган и в навечерието на 1992 година този орган продължава да осъществява контрол. Този единен орган, йерархия на заговорници, се нарича Комитет 300. Това е властова структура и център на власт, който далеч превъзхожда властта на всеки отделен световен лидер или правителство, включително правителството на Съединените щати и президента им, в което се убеди покойният Джон Ф. Кенеди. Убийството на Кенеди беше акция на Комитет 300 и ние отново ще се спрем на този въпрос по-нататък.

Комитет 300 е абсолютно тайно общество, състоящо се от представители на недосегаемата управляваща класа, което включва английската кралица, кралицата на Холандия, кралицата на Дания и кралските семейства в Европа. След смъртта на кралица Виктория, матриарха на венецианските „Черни гвелфи“, тези аристократи решават, че за да постигнат власт над целия свят, представителите на аристокрацията в световен мащаб трябва да „въртят бизнес“ с неаристократичните, но изключително силни лидери на корпоративния бизнес, и затова портите на абсолютната власт са отворени за онези, които кралицата на Англия обича да нарича „простолюдие“.

От опита си в работата в разузнаването знам, че главите на чуждестранните правителства наричат тази всесилна

група „Маговете“. Сталин е измислил свое определение за тях – „Тъмните сили“, а президентът Айзенхауер, който така и не се издига до по-висша степен от „придворен евреин“ (hofjuden), крайно подценява тези сили, като ги нарича „военнопромишлен комплекс“. Сталин поддържа в СССР много високо ниво на конвенционални и ядрени оръжия, защото не се доверява на онези, които нарича „Семейството“. Вроденото му недоверие и страх от Комитет 300 се оказват напълно основателни.

Средствата за масово развлечение, особено киното, се използват за дискредитиране на онези, които се опитват да предупредят за тази най-опасна заплаха за индивидуалната свобода и свободата на човечеството. Свободата е даден от Бога закон, който човекът непрекъснато се мъчи да наруши или премахне. Въпреки това стремежът към свобода на всеки е толкова силен, че досега не е измислена система, която да го изкорени от сърцето на човека. Експериментите, извършени в СССР, Великобритания и САЩ, за да се притъпи и отслаби човешкият стремеж към свобода, така и не са постигнали целта си.

Но с идването на Новия световен ред и Единното световно правителство ще бъдат извършени широкомащабни експерименти, за да се изтръгне даденият от Бога стремеж към свобода от съзнанието, тялото и душата на човека. Това, което преживяваме днес, е нищо в сравнение с онава, което тепърва предстои. Атаката срещу душата е основата на безбройните експерименти, които се подготвят и за жалост трябва да отбележа, че институциите в САЩ ще играят водеща роля в ужасяващите експерименти, които вече се извършват на местно ниво, в по-малък мащаб, на места като например военноморската болница в Бетезда и затвора във Вакавил, Калифорния.

Досега бяха показани филмите с Джеймс Бонд, такива като „Бюро за убийства“, „Кръгът на Матарезе“ и други. Това са измислици, специално предназначени да скрият

истината, че такива организации действително съществуват, а мащабите на дейността им са толкова големи, че надминават и най-дръзките фантазии на плодовитите холивудски сценаристи.

И все пак „Бюрото за убийства“ е абсолютно реално и съществува в Европа и САЩ с единствената цел да изпълнява заповедите на Комитет 300 да ликвидира високопоставени личности, когато са изчерпани всички други средства за въздействие. Именно PERMINDEX осъществява убийството на Кенеди под ръководството на сър Уилям Стивънсън, който много години е главен агент на английската кралица в „борбата с вредителите“.

Клей Шоу, наемен агент на ЦРУ, управлява фирмата PERMINDEX от Търговския център в Ню Орлиънс. Бившият окръжен прокурор на Ню Орлиънс Джим Гарисън стига много близо до разкриване на заговора за убийството на Кенеди и го проследява до Клей Шоу, но после „разговарят сериозно“ с Гарисън и Шоу е признат за невинен в съучастие в заговора за убийството на Кенеди. Фактът, че Шоу е отстранен като Джак Руби, друг наемен агент на ЦРУ – и двамата умират от скоротечна форма на рак – достатъчно убедително говори за това, че Гарисън е бил на вярната следа.

Второ „бюро за убийства“ се намира в Швейцария и до неотдавна се ръководеше от една тъмна личност, на която не съществуват снимки след 1941 година. Операциите на това бюро са се финансирали и вероятно все още се финансират от семейство Олтрамер, швейцарски черни аристократи, собственици на „Ломбар Одие женеvsка банка“ (Lombard Odier Bank of Geneva), оперативна организация на Комитет 300. Според досиета от американското военно разузнаване G-2 главният контакт за връзка с бюрото е бил Жак Сустел.

Групата е тясно свързана и с Алън Дълес и Жан дьо Менил, важни членове на Комитет 300 и известни име-

на в петролната индустрия в Тексас. Данните от военното разузнаване G-2 показват, че групата активно участва в търговията с оръжия в Близкия изток и освен това бюрото за убийства е извършило най-малко 30 опита да ликвидира генерал Шарл дьо Гол, в които непосредствено е замесен Жак Сустел. Същият Сустел е лице за свързка на въстаническата групировка „Сендеро Луминосо“ (Sendero Luminoso – „светъл път“ (исп.), която защитава перуанските производители на кокаин за Комитет 300.

Когато всички основни планове на „бюрото за убийства“ се провалят благодарение на превъзходната работа на DGSE (френското разузнаване, предишното SDECE), поръчката е възложена на МИ6 – Military Intelligence Department Six – Отдел 6 на военното разузнаване, и на известната като Секретна разузнавателна служба, или Сикрет Сървис (Secret Intelligence Service, SIS), под кодовото название „Чакала“. SDECE приема на работа умни млади випускници на висши учебни заведения и в нея не проникват агенти на МИ6 и КГБ. Дейността ѝ по разкриване на чужди агенти става предмет на завист на тайните служби на всички страни. Именно тази група проследява Чакала до крайната му цел и после го убива, преди той да успее да стреля по кортежа от автомобили на генерал Дьо Гол.

Именно SDECE разобличава съветската „къртица“ в правителствения кабинет на Дьо Гол, която, между другото, се оказва и свързана с ЦРУ. За да дискредитира SDECE, Алън Дълес, който мрази Дьо Гол (чувството е взаимно), залавя един от агентите ѝ, Роже дьо Лует (Roger De Louette) с хероин на стойност 12 милиона долара. След сериозен и вещ „разпит“ Дьо Лует „прави самопризнания“, но не може да каже защо се е занимавал с контрабанда на наркотици в САЩ. Грубото инсцениране на това дело се вижда с невъоръжено око.

Основавайки се на методите на SDECE за защита на Дьо Гол особено в автомобилни кортежи, ФБР, Сикрет Сървис и ЦРУ знаят точно къде да неутрализират охраната на президента Кенеди и да улеснят тримата стрелци на PERMINDEX да го убият на Дийли Плаза през ноември 1963 година.

Още един пример за ФАКТ, замаскиран с шпионска белетристика, е романът на Леон Юрис „Топаз“, който съдържа действителен разказ за дейността на Тиро дьо Восжоли, този същият агент на КГБ, разкрит от SDECE и разобличен като свързка на КГБ с ЦРУ. Съществуват множество романизовани разкази за дейността на МОСАД, почти всичките от които се основават на факти.

МОСАД е известен като „Института“*. Куп претенциозни писатели правят за него абсурдни изявления, които се приемат за истина, особено един, който е много уважаван в десните християнски среди. Всичко може да се припише на липсата му на опит в разузнаването, но това не му пречи да осейва с „имена от МОСАД“ целия текст.

Подобни изхвърляния по дезинформация обикновено се използват против американските десни патриотични организации. Първоначално МОСАД се състои от три организации: Бюро за военно разузнаване, Политически отдел на Министерството на външните работи и Отдел за сигурност („Шерут Хабитахон“). Давид Бен Гурион, член на Комитет 300, получава значителна помощ от МИБ, за да ги обедини.

Успех обаче не е постигнат и през 1951 година сър Уилям Стивънсън от МИБ преобразува МОСАД в единна служба, подразделение на Политическия отдел на Министерството на външните работи на Израел, със специална група за шпионаж и „черна работа“. Британското разузнаване помага и в обучението и екипирането на службата „Сарайет Мактал“

* Пълното название на иврит е Институт за разследване и специални задачи. – Б. пр.

(Sarayet Maktal), известна още и като отдел за разузнаване на Генералния щаб, създадена по модел на Специалната въздушна служба на Британия (Britain's Special Air Service, SAS). Това подразделение на МОСАД никога не се споменава с името му, а е известно само като „Момчетата“.

„Момчетата“ са просто филиал на британската разузнавателна служба SAS, която постоянно ги тренира и обучава на нови методи на действие. Именно „Момчетата“ убиват водачите на Организацията за освобождение на Палестина и отвличат Адолф Айхман*.

„Момчетата“ и всъщност ВСИЧКИ АГЕНТИ на МОСАД действат в състояние на бойна готовност. МОСАД има огромни предимства пред другите разузнавателни служби, тъй като във всяка страна в света има голяма еврейска общност.

Проучвайки социалните и криминалните досиета, МОСАД избира агенти от средите на местните евреи, за които има някакъв компромат, и ги ПРИНУЖДАВА ДА РАБОТЯТ БЕЗПЛАТНО. МОСАД има и предимството на достъп до архивите на правоохранителните органи и разузнавателните служби на САЩ. Управлението за военноморско разузнаване обслужва МОСАД, без Израел да плаща за това. Гражданите на Съединените щати биха останали шокирани, разгневени и обезпокоени, ако някога бъде разкрито колко много знае МОСАД за живота на милиони американци, дори онези, които не са свързани с политиката.

Първият шеф на МОСАД – Рубен Шилоах, е приет за член на Комитет 300, но не е известно дали неговият приемник е удостоен със същата привилегия. Има голяма вероятност да е така. МОСАД има квалифицирана служба за дезинформация. Количеството дезинформация, което

* Нацистки офицер от Гестапо (1906–1962), един от главните организатори на Холокоста. Осъден в Израел и екзекутиран чрез обесване през 1962 година. – Б. пр.

МОСАД подава на американския „пазар“, предизвиква безпокойство, но още по-голямо безпокойство предизвиква фактът, че тази дезинформация се поглъща без никакви въпроси от обществото.

По модела на „микрокосмоса“ в МОСАД ние виждаме нагледно обхвата на контрола, осъществяван от „Олимпийците“ в световен мащаб над разузнавателните служби, развлекателния бизнес, издателската дейност, влиянието върху общественото мнение и телевизионните „новини“. Тед Търнър неотдавна получи място в Комитет 300 като награда за „новинарските“ си предавания по Си Ен Ен (по-точно за фабрикуването на новини). Комитет 300 има властта, възможностите и средствата да говори на хората по света КАКВОТО ИСКА и огромното мнозинство вярва на това.

Всеки път, когато някой изследовател се натъква на тази поразяваща въображението групировка на централизирано управление, той или е подкупван успешно, или е подлаган на „специална обработка“ в Института „Тависток“ и после започва да пише всякакви фантазмагории от рода на историите за Джеймс Бонд. Тоест енергията на този човек се пренасочва в необходимата посока, а той получава щедро възнаграждение. Ако човек като Джон Ф. Кенеди се сблъска с истината за това кой направлява световните събития и остане неподкупен, тогава го убиват.

В случая с Кенеди убийството му е извършено пред очите на целия народ и с крайна жестокост, за да послужи като предупреждение на световните лидери да не се отклоняват от пътя на послушание и подчинение. Папа Йоан-Павел I е убит тихомълком, защото се доближава до Комитет 300 чрез масоните в йерархията на Ватикана. Приемникът му, папа Йоан-Павел II, беше унижен публично като предупреждение да прекрати нежелателната дейност и той го направи. Както ще видим, днес в Комитет 300 заседават няколко ватикански лидери.

Сериозните изследователи лесно може да се отклонят от следите на Комитет 300, защото британското МИБ разпространява широк спектър шуротии като Нова ера (New Age), йога, зен будизъм, магии, „Делфийското свещенство на Аполон“ (чийто член е бил Аристотел) и стотици малки „култове“ от всякакви видове. Група „подали оставка“ агенти от британското разузнаване, които продължиха по следата, кръстиха йерархията на заговорниците с термина „Силата X“ (Force X) и заявиха, че тя притежава свръхмощна разузнавателна служба, която е корумпирала КГБ, разузнаването на Ватикана, ЦРУ, DGSE, военното разузнаване на САЩ, разузнавателната служба на Държавния департамент и дори най-секретната от всички американски разузнавателни агенции, Националното управление за военно-космическо разузнаване на САЩ (National Reconnaissance Office, NRO).

Съществуването на NRO е било известно само на шепа хора извън Комитет 300, докато на него съвсем случайно не се натъква Труман. Чърчил има пръст в създаването му и изпада в ярост, когато Труман открива съществуването му. Чърчил в много по-голяма степен от всеки друг слуга на Комитет 300 смята Труман за „своя малък човек от градчето Индипендънс* без никаква независимост“. Това е свързано с факта, че всяко действие на Труман се контролира от масоните. Дори днес годишният бюджет на NRO е неизвестен на Конгреса на САЩ и Управлението отговаря само пред няколко избрани членове на Конгреса. Но NRO е орган, който безпрекословно се подчинява на Комитет 300 и редовно му докладва на всеки няколко часа.

По този начин всички романизирани измислици, които имат място в различните филиали и отдели за контрол на Комитет 300, са предназначени да снемат подозренията за съществуването на самия Комитет, но ние не трябва нито

* Independence (англ.) – независимост. – Б. пр.

за миг да се съмняваме, че той съществува. Ето още един пример за онова, което имам предвид – книгата „Денят на Чакала“ въз основа на която е създаден много популярен филм.

Романът описва действителни събития. Въпреки че по очевидни причини имената на действащите лица и местата са променени, самата история, че на един агент от МИБ е заповядано да отстрани генерал Шарл дьо Гол, е абсолютно вярна. Генерал дьо Гол става неуправляем и отказва да сътрудничи на Комитет 300, за чието съществуване прекрасно знае, защото получава покана да стане негов член. Конфликтът достига кулминация, когато Дьо Гол изтегля Франция от НАТО и незабавно започва да създава собствени ядрени сили – така наречените „ударни сили“.

Това така въбесява Комитет 300, че те заповядват убийството на Дьо Гол. Френската тайна разузнавателна служба обаче успява да разкрие плановете на Чакала и спасява генерала. В светлината на докладите на МИБ, който, бих добавил, е главният орган на Комитет 300, когато става дума за тайни, подмолни операции, работата на френското разузнаване граничи с чудо.

Създаването на Шести отдел на военното разузнаване (МИБ) е свързано с името на сър Франсис Уолсингам, секретар и главен шпионин на кралица Елизабет I, служител за всякакви мръсни операции. За стотиците години на съществуването си МИБ натрупва колосален опит, който изобщо не е съпоставим с нито една разузнавателна служба в света. Агентите му събират информация във всяко кътче на планетата и изпълняват тайни операции, които биха удивили и най-добре осведомения човек, ако бъдат огласени, и затова МИБ се смята за ключова служба на Комитет 300.

Официално МИБ не съществува. Бюджетът му се пълни от личните фондове на кралицата и от „частни фондове“ и както се съобщава, е 350–500 милиона долара на го-

дина, но никой не знае точната цифра. В сегашния си вид МИ6 съществува от 1911 година, когато е ръководен от сър Мансфийлд Къминг, капитан от Кралската флота, чието име винаги обозначават с инициала „К“, от който произлиза славата на „М“ в романите и филмите за Джеймс Бонд.

Не съществува никаква официална история за дейността на МИ6. Това е строга тайна, въпреки че провалите с Бърджес, Маклийн, Блейк и Блънт нанасят огромен удар върху моралния дух на офицерите от отдела. За разлика от други служби, бъдещите служители на МИ6 се избират от университети и други учебни заведения от висококвалифицирани „търсачи на таланти“, както видяхме в случая със стипендиантите на „Роудс“, които стават членове на „Кръглата маса“. Едно от изискванията към кандидатите е да владеят чужди езици. Те се подлагат и на щателна проверка за „чистота на кръвта“.

Поддържан от такава страховита сила, Комитет 300 не се страхува от разобличаване и това ще продължава още десетки години. Неверието в съществуването на Комитет 300 се дължи на невероятната тайнственост, царяща около него. Нито едно средство за масова информация никога дори не е споменало за тази йерархия на заговорници и затова е напълно естествено, че хората се съмняват в съществуването ѝ.

Комитет 300 се намира до голяма степен под контрола на британския монарх, в дадения случай Елизабет II. Смята се, че кралица Виктория е страдала от параноя заради опазването на тайната за управлението на Комитет 300 и е полагала големи усилия да скрие факта, че на местопребыванията на Джек Изкормвача са оставяни МАСОНСКИ надписи, които намекват за връзка на Комитет 300 с „експериментите“, извършени от член на семейството, който е и високопоставен масон в „Шотландски ритуал“. Комитет 300 е пълен с членове на британската аристокра-

ция, които имат корпоративни интереси и сътрудници във всяка страна в света, включително СССР.

Структурата на Комитет 300 е следната:

Институтът „Тависток“ към Университета на Съсекс и лондонският му филиал принадлежат и се управляват от Кралския институт за международни отношения, „придворен евреин“ на който в Америка е Хенри Кисинджър. ГРУПАТА НА ОРЕЛА И ЗВЕЗДАТА, която след края на Втората световна война променя името си на ГРУПАТА НА ЗВЕЗДАТА, се състои от големи международни компании, действащи в припокриващи се и взаимно свързани области: 1) застраховане, 2) банково дело, 3) недвижими имоти, 4) развлечения, 5) високи технологии, включително кибернетика, електронни комуникации и други.

Въпреки че не е основното направление на дейност, банковият бизнес е не по-малко важно дело, особено в районите, където банките играят ролята на клирингови палати и перални на мръсни наркопарии. „Най-гръмките имена“ в банковата сфера са Английската банка, Системата на Федералния резерв, Банката за международни разплащания, Световната банка и „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC). Американ Експрес Банк е средство за пране на наркодолари. Всяка от тези банки има филиали или контролира стотици хиляди по-големи или по-малки банки в целия свят.

В мрежата на Комитет 300 има хиляди големи и малки банки, сред които Banca Commerciale Italiana, Banca Privata, Banco Ambrosiano, the Netherlands Bank, Barclays Bank, Banco del Colombia, Banco de Ibero-America. Особен интерес представлява Banca del la Svizzera Italiana (BSI), тъй като се занимава с инвестиции на „изтичащи капитали“ в САЩ – предимно в долари и американски облигации – и е разположена и изолирана в „неутралния“ Лугано, център на „изтичащия капитал“ за венецианската „Черна аристокрация“. Лугано не се намира нито в Италия, нито в

Швейцария и е сенчеста зона за операции със съмнителни „изтичащи капитали“. Джордж Бол, който притежава голям пакет от акции в BSI, е влиятелен „вътрешен човек“, посветен в тайните на организацията, и представител на банката в САЩ.

BCCI, BNL, Banco Mercantil de Mexico, Banco Nacional de Panama, Bangkok Metropolitan Bank, Bank Leumi, Bank Napoalim, Standard Bank, Bank of Geneva, Bank of Ireland, Bank of Scotland, Bank of Montreal, Bank of Nova Scotia, Banque de Paris et Pays Bas, British Bank of the Middle-East и the Royal Bank of Canada са само няколко от огромния списък на „специализирани банки“.

Семейство Опенхаймер от Южна Африка са в много „по-тежка категория“ от фамилията Рокфелер. На пример през 1981 година Хари Опенхаймер, председател на гигантската Англо-американска корпорация (Anglo American Corporation), която контролира добива, дистрибуцията и продажбата на злато и диаманти в целия свят, заявява, че се готви да навлезе на северноамериканския банков пазар. Опенхаймер бързо инвестира 10 милиарда долара в специално създадена компания с цел да купи пакети от акции на големи банки в САЩ, сред които е и „Ситикорп“ (Citicorp). Инвестиционната компания на Опенхаймер, която се казва „Майнорко“ (Minorco), създава филиал на Бермудите – фамилен резерват на британското кралско семейство. В състава на съвета на директорите на „Майнорко“ влизат Уолтър Ристън от „Ситикорп“ и Робърт Клеър, главният ѝ юристконсулт.

Единствената компания, съперничаща на Опенхаймер в областта на ценните метали и минерали, е „Консолидирани златни залежи на Южна Африка“ (Consolidated Gold Fields of South Africa), но Опенхаймер установява контрол над нея като най-големия акционер с дял 28 %. Така златото, медта, платината, титанът, танталът, желязната руда и още 52 други метали и минерали, много от които пред-

ставяват жизненоважна стратегическа ценност за САЩ, преминават в ръцете на Комитет 300.

Такъв е бил планът на един от първите южноафрикански членове на Комитет 300 – Сесил Джон Роудс, който сега е напълно осъществен. Изпълнението му започва с проливането на кръвта на хиляди и хиляди бели фермери и семействата им в Южна Африка, които влизат в историята като бури. Докато Съединените щати и целият останал свят седят със скръстени ръце, този малък народ е подложен на най-жестокия военен геноцид в историята. Комитет 300 е подготвил за Съединените щати същата участ, когато дойде нашето време, и това няма да закъснее.

Застрахователните компании играят ключова роля в бизнеса на Комитет 300. Сред тях са главни застрахователни компании като Assicurazioni Generali от Венеция и Riunione Adriatica di Sicurta. Тези компании заемат по големина съответно първото и второто място в света, те държат банковите си сметки в Банката за международни разплащания в златни швейцарски франкове. И двете контролират множество инвестиционни банки, чийто оборот в акции на Уолстрийт е два пъти по-голям от оборота на инвеститорите на САЩ. Ключова роля в съветите на директорите на тези два страховити гиганта играят следните членове на Комитет 300: семейство Джустиниани от „Черната аристокрация“ на Рим и Венеция, които водят родословието си от император Юстиниан; сър Джослин Амбро от Търговска банка „Амбро“ (Hambros Merchant Bank); Пиерпаоло Лузати Фекиз, чието родословие започва преди шест века и произлиза от най-древните Лузати, „Черната аристокрация“ на Венеция, и Умберто Ортолани от старото семейство от „Черната аристокрация“ със същата фамилия.

Други членове на Комитет 300 от старите семейства на „Черната аристокрация“ на Венеция и членове на управата на Assicurazioni Generali и Riunione Adriatica di Sicurta са: семейство Дория, финансиста на испанските Хабсбурги, Ели

дъо Ротшилд, барон Август фон Финк, вторият най-богат човек в Германия, сега покойник; Франко Орсини Бонакаси от старата „Черна аристокрация“, който води родословието си от древния римски сенатор със същата фамилия; семейство Алба, произхождащи от великия херцог Де Алба; и барон Пиер Ламбер, братовчед на белгийските Ротшилд.

От английските компании, контролирани от британското кралско семейство, следва да споменем „Ийгъл Стар“ (Eagle Star), „Пруденшъл“ – Prudential Assurance Company и Prudential Insurance Company, които владеят и контролират повечето американски застрахователни компании, включително Allstate Insurance. Начело на списъка е „Ийгъл Стар“, вероятно най-силната фасада на МИБ. Въпреки че не може да се сравнява по големина с Assicurazioni Generali, „Ийгъл Стар“ вероятно е не по-малко важна, защото е собственост на членове на кралското семейство на Англия и като номинален глава на Комитет 300, оказва огромно влияние.

„Ийгъл Стар“ е главна „фасада“ не само на МИБ, а също и на големи английски банки, сред които са „Хил-Самюълс“ (Hill-Samuels), „Н. М. Ротшилд и синове“ (N. M. Rothschild and Sons) (един от „фиксаторите“ на цената на златото, които всеки ден се срещат в Лондон) и банка „Барклис“ (Barclays Bank) (един от източниците на финансиране на Африканския национален конгрес, АНК). Може да се каже с голяма степен на точност, че най-влиятелните британски олигархически семейства създават „Ийгъл Стар“ като средство за извършване на „черни операции“ против онези, които се съпротивляват срещу политиката на Комитет 300.

За разлика от ЦРУ обнародването на имената на висшите ръководители на МИБ по британските закони се смята за сериозно престъпление и затова по-долу следва само частичен списък на ръководната върхушка на МИБ; това са и членове (или бивши) на Комитет 300:

Лорд Хартли Шоукрос
Сър Брайън Едуард Маунтин
Сър Кенет Кийт
Сър Кенет Стронг
Сър Уилям Стивънсън
Сър Уилям Уайзман

Всички изброени по-горе лица са дълбоко замесени (или по-рано са били замесени) в делата на ключови компании на Комитет 300, които са свързани взаимно с хиляди компании, занимаващи се с всички сфери на дейност, както ще видим по-нататък. Ето списък на някои от тези компании: „Организацията „Ранк““ (Rank Organization), „Ксерокс“ (Xerox Corporation), Ай Ти Ти (ITT), Ай Би Ем (IBM), Ар Си Ей (RCA), Си Би Ес (CBS), Ен Би Си (NBC), Би Би Си (BBC) и Си Би Си (CBC) в областта на телекомуникациите, „Рейтиън“ (Raytheon), „Текстрон“ (Textron), „Бендикс“ (Bendix), „Атлантик Ричфийлд“ (Atlantic Richfield), „Бритиш Петролиъм“ (British Petroleum), „Роял Дъч Шел“ (Royal Dutch Shell), Марийн Мидланд Банк (Marine Midland Bank), „Лиман Брадърс“ (Lehman Brothers), „Кун Лъоб“ (Kuhn Loeb), „Дженерал Електрик“ (General Electric), „Уестингхаус“ (Westinghouse Corporation), Юнайтед Фрут Къмпани (United Fruit Company) и много други.

МИБ ръководи голям брой от тези компании чрез резидентурата на британското разузнаване, помещаваща се в сградата на компанията Ар Си Ей (RCA) в Ню Йорк, бившия щаб на шефа на МИБ сър Уилям Стивънсън. Рейдио Корпорейшън ъф Америка (Radio Corporation of America, RCA) е образувана от компаниите „Дженерал Електрик“ (General Electric), „Уестингхаус“ (Westinghouse), „Морган Гарънти енд Тръст“ (Morgan Guarantee and Trust), която действа в интересите на британската корона, и „Юнайтед Фрут“ още през 1919 година като център на британско-

то разузнаване. Първият президент на RCA е човекът на Дж. П. Морган Оуен Йънг, на чието име е наречен Планът „Йънг“. През 1929 година за ръководител на RCA е назначен Дейвид Сарноф, който е бил помощник на Йънг на Парижката мирна конференция през 1919 година, когато победилите „съюзници“ нанасят на повалената Германия предателски удар в гърба.

С операциите в интерес на Комитет 300 на фондовата борса се занимава цяла мрежа от банки и брокерски къщи на Уолстрийт. Най-важните от тях са „Блайт“ (Blyth), „Ийстмън Дилън“ (Eastman Dillon), „Морган Групс“ (Morgan groups), „Лазар Фрер“ (Lazard Freres) и „Кун Лъоб Роудс“ (Kuhn Loeb Rhodes). Абсолютно всичко на Уолстрийт става под контрола на Английската банка (Bank of England), чиито инструкции се предават по инстанциите чрез групите на Морган и после се осъществяват от големи брокерски къщи, чиито висши изпълнителни ръководители отговарят за изпълнението на директивите. Компанията „Дрекъл Бърнам Ламбърт“ (Drexel Burnham Lambert) беше сред фаворитите на Комитет 300, докато не превиши лимитите си, определени от компанията „Морган Гарънти“. През 1981 година почти всички главни брокерски къщи на Уолстрийт се продават на Комитет 300, а „Фибро“ (Phibro) се слива със „Саломон Бродърс“ (Salomon Brothers). „Фибро“ е деловият дост на Англо-американската корпорация на семейство Опенхаймер. Благодарение на този механизъм на управление Комитет 300 осигурява на членовете си и техните многобройни корпорации такава скорост на оборота на инвестициите на Уолстрийт, която превишава два пъти скоростта на оборота на чуждестранните инвеститори, които не са „вътрешни хора“.

Нека си припомним, че някои от най-богатите семейства в света живеят в Европа, и затова те естествено имат числено превъзходство сред членовете на Комитет 300. В сравнение с династията Фон Турн и Таксис, която ня-

кога владее цялата пощенска система в Германия, Дейвид Рокфелер изглежда като беден роднина. Фамилията Фон Турн и Таксис съществува от 300 години и поколения след поколение членовете ѝ имат места в Комитет 300, които заемат и до днес. Вече споменахме имената на най-богатите членове на „Черната аристокрация“ от Венеция от Комитет 300, а други имена ще бъдат добавени по-нататък, когато попаднем на тях в различни области на дейност. Ще назовем и някои американски членове на Комитет 300 и ще се опитаем да проследим връзките им с Британската корона.

Как може да потвърдим всичките тези факти? На практика много от тях е невъзможно да бъдат потвърдени, защото информацията е взета от досиета на разузнавателните служби. Ако обаче се потрудим, може да открием много източници, които потвърждават поне част от тези факти. Работата включва старателно търсене в „Справочника на корпорациите Дън и Бродстрийт“ (Dun and Broadstreet Reference Book of Corporations), в материалите на рейтинговата агенция „Стандарт енд Пуърс“ (Standard and Poor's), в британските и американските алманаси „Кой кой е“ (Who's Who), както и дълги часове усилен труд по съпоставяне на имена и корпоративните им връзки.

Корпорациите, банките и застрахователните компании на Комитет 300 действат под единно управление и контрол, които обхващат всички въобразими аспекти на стратегията и координацията на действие. Комитет 300 е ЕДИНСТВЕНАТА организирана властова йерархия в света, която превъзхожда всички правителства и личности, колкото и силни и защитени да се чувстват. Тя обхваща финансите, отбраната и политическите партии от всички цветове и видове.

Няма организация, над която Комитет 300 да не може да установи контрол, и това се отнася и за организираниите религии по света. Следователно това е всемогъщата

ГРУПА ОЛИМПИЙЦИ, чийто център на власт е базиран в Лондон и във финансовите средища на Лондонското Сити. Те владеят всички минерали, метали и скъпоценни камъни, кокаина, опиума и фармацевтичните наркотици и банките и контролират всевъзможни култове и рок музиката. Британската корона е центърът на контрола, от който произлиза всичко. Както гласи пословицата: „Те си навират носа навсякъде“ (“They have a finger in every pie“.)

Няма съмнение, че сферата на комуникациите и телевизията се контролира строго. Връщайки се към RCA, ние откриваме, че директоратът ѝ се състои от британски и американски обществени дейци, които заемат важни постове и в други организации, като Съвета за международни отношения (CFR), НАТО, Римския клуб, Трилатералната комисия, масонството, „Череп и кости“, Билдербергерите, „Кръглата маса“, Групата „Милнър“ и Йезуитско-аристотеловото общество (Jesuits-Aristotle Society). Сред тях е и Дейвид Сарноф, който се премества в Лондон по същото време, когато Уилям Стивънсън се настанява в сградата на RCA в Ню Йорк.

И трите най-големи телевизионни компании в Америка възникват на основата на RCA, особено Ен Би Си – Националната съобщителна компания (National Broadcasting Company, NBC), която е първата. Веднага след нея през 1951 година последва Ей Би Си – Американската съобщителна компания (American Broadcasting Company, ABC). Третата по големина телевизионна компания става Си Би Ес – Columbia Broadcasting System (CBS), в която, както и в другите две компании, нейни посестрими, доминира и продължава да доминира британското разузнаване. Уилям Пейли се обучава на методи за масово промиване на мозъци в Института „Тависток“, преди да го признаят за достатъчно квалифициран за поста директор на Си Би Ес.

Ако само народът на Съединените щати знаеше, че всички предавания на големите американски телевизион-

ни компании се подлагат на британска цензура, а цялата информация, която предават, първо се изпраща в Лондон, за да получи разрешение дали да бъде излъчена! Интересно е да отбележим, че разработката на тавистокския разузнавателен доклад, написана от Станфордския изследователски институт и известна като „Съзаклятието Водолей“, е финансирана от дарения на трите големи телевизионни компании.

И трите главни телекомпании имат представители в Комитет 300 и са тясно свързани с гиганта в областта на масовите комуникации Корпорация „Ксерокс“ (Xerox Corporation) от Рочестър, щата Ню Йорк, чийто представител Робърт М. Бек е член на Комитет 300. Бек е също така и един от директорите на Пруденщъл Лайф Иншурънс Къмпани (Prudential Life Insurance Company), дъщерна фирма на лондонската Пруденщъл Ашурънс Къмпани Лимитид (Prudential Assurance Company Limited). В управителния съвет на „Ксерокс“ са и Хауард Кларк от „Американ Експрес“, един от главните канали за пране на наркотици чрез „пътнически чекове“; бившият министър на финансите на САЩ Уилям Саймън и Сол Линовиц, който води от името на Комитет 300 преговорите за договори за Панамския канал. Линовиц е ценен за Комитет 300, защото притежава огромен опит в прането на наркотици чрез Марийн Мидланд Банк и „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC).

Друг човек от съвета на директорите на „Ксерокс“, Робърт Спроул, е много интересен, защото като президент на Университета на Рочестър разрешава на Института „Тависток“, действащ чрез ЦРУ, да използва помещението и оборудването на учебното заведение за провеждането на 20-годишна програма на експерименти с ЛСД под названието „МК-Ултра“ (MK-Ultra). Още 85 други университети в САЩ също предоставят помещенията и оборудването си за използване за същите цели. Въпреки

гигантските си размери „Ксерокс“ изглежда като джудже в сравнение с Организацията „Ранк“ (Rank Organization) – конгломерат от компании, намиращи се в Лондон, напълно контролирани от членовете на семейството на кралица Елизабет.

Ще изброим важните членове на съвета на директорите на „Ранк“, които са и членове на Комитет 300:

Лорд Хелсби, председател на Мидланд Банк – клирингова палата за наркотици. Хелсби заема постове и в съветите на директорите на гигантите „Импириал Груп“ (Imperial Group) и Къмършъл Файнанс Корпорейшън (Commercial Finance Corporation).

Сър Арнълд Франс, директор на компанията „Тюб Инвестмънтс“ (Tube Investments), която управлява лондонското метро. Франс е един от директорите на АНГЛИЙСКАТА БАНКА, която държи под строг контрол банките в системата на Федералния резерв на САЩ.

Сър Денис Маунтин, председател на могъщата група „Ийгъл Стар“ и един от директорите на „Инглиш Пропърти Корп“ (English Property Corp), една от финансовите компании на британското кралско семейство. Един от членовете на съвета на директорите на „Ранк“ е достопочтеният Ангъс Огилви, Принца на компаниите, който е женен за Нейно кралско височество принцеса Александра, сестра на херцога на Кент, глава на масонския „Шотландски ритуал“, който замества кралицата, когато тя отсъства от Британия. Огилви е и един от директорите на Английската банка и председател на гигантския конгломерат LONRHO. Именно компанията LONRHO сложи края на управлението на Ян Смит в Родезия, за да може мястото му да бъде заето от Робърт Мугабе. Залогът бяха хромовите мини в Родезия, които дават най-висококачествената хромова руда в света.

Сирил Хамилтън, председател на Стандарт енд Чартерд Банк (Standard and Chartered Bank) (старата банка на лорд Милнър и Сесил Роудс) и член на управителния съвет на Ан-

глийската банка. Хамилтън е член и на съвета на директорите на „Ксерокс“, на Malta International Banking Corporation (банката на „Малтийските рицари“), един от директорите на Стандарт Банк (Standard Bank) в Южна Африка – най-голямата банка в тази страна – и член на съвета на директорите на Банк Белж д'Африк (Banque Belge d'Afrique).

Лорд О'Брайън, бивш президент на Британската асоциация на банкерите (British Bankers Association), директор на влиятелната инвестиционна банка „Морган Гренфел“ (Morgan Grenfell), член на съвета на директорите на „Пруденщъл Ашуърънс“, на банка „Джей Пи Морган“ (J. P. Morgan), Английската банка, Банката за международни разплащания и на гигантския конгломерат „Юниливър“ (Unilever).

Сър Рей Гедис, председател на съвета на директорите на „Дънлоп“ и „Пирели“ (Dunlop и Pirelli) – гигантски компании за производство на автомобилни гуми, член на съвета на директорите на Мидланд Банк и Интернешънъл Банк и на Английската банка. Забележете колко много от тези влиятелни хора са директори на Английската банка. Това им дава възможност лесно да контролират американската финансова политика.

Много от тези организации и институции, компании и банки са толкова дълбоко свързани взаимно, че е почти невъзможно да се отделят една от друга. В съвета на директорите на „Радиокорпорация на Америка“ (RCA) заседава Торнтън Брадшоу, президент на компанията „Атлантик Ричфийлд“, който е и член на НАТО, Световния фонд за дивата природа (World Wildlife Fund), Римския клуб, Института за хуманитарни изследвания „Аспен“ и Съвета за международни отношения. Брадшоу е и председател на телекомпанията Ен Би Си. Най-важната функция на RCA си остава да служи на интересите на британското разузнаване.

На широката общественост не е известно, че Комитет 300 изиграва решаващата роля в прекратяването на раз-

следването на дейността на ЦРУ, която започва сенаторът Макарти. Макарти е бил близо до успеха и ако не го бяха спрели, твърде вероятно е президентът Кенеди да беше жив и до днес.

Когато Макарти заявява, че ще призове Уилям Бънди в комисията си, Вашингтон и Лондон изпадат в паника. Ако го бяха накарали да свидетелства под клетва, Бънди най-вероятно щеше да се пречупи и да разкрие „особените отношения“, които съществуват между британските олигархически кръгове и братовчедите им в правителството на САЩ.

Това не е трябвало да се допуска. На Кралския институт за международни отношения (РПА) е поръчано да приключи с Макарти. РПА избира Алън Дълес, човек напълно очарован от декадентското британско общество, да оглави атаката срещу Макарти. Дълес възлага работата с Макарти на Патрик Лаймън и Ричард Хелмс. По-късно Хелмс е награден за действията си срещу Макарти с поста директор на ЦРУ.

Президентът Айзенхауер поръчва на генерал Марк Кларк, член на Съвета за международни отношения и любимец на лондонското общество, да отрази мощната атака на Макарти срещу ЦРУ. Инициативата на Макарти е изпреварена и отнета, когато Кларк заявява, че е необходимо да бъде назначена специална комисия за разследване на дейността на агенцията. Изпълнявайки инструкциите на РПА, Кларк препоръчва на контролната комисия на Конгреса „периодично да проверява работата на правителствените разузнавателни агенции“. Нещата се превръщат в огромна трагедия за Америка и победа за британците, които се страхуват, че Макарти може случайно да се натъкне на Комитет 300 и управлението му върху всички аспекти на живота на Съединените щати.

Бившият председател на банките „Лиман Бродърс“ и „Кун Лъоб“ Питър Дж. Питърсън е служил при бившия

шеф на МИБ сър Уилям Уайзман и като такъв не е чужд на британските кралски кръгове. Питърсън е свързан с Института „Аспен“, друг филиал на британското разузнаване.

Джон Р. Пети е президент и председател на съвета на директорите на „Марийн Мидланд“ – банка, чиито връзки с търговията с наркотици са установени много преди да започне да бъде контролирана от „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC), по всяка вероятност банка номер едно в търговията с опиум, заемаща тази позиция от 1814 година.

Но най-доброто доказателство за съществуването на Комитет 300, което мога да предложа, е Организацията „Ранк“, която заедно с „Ийгъл Стар“ по същество е тъждествена на БРИТАНСКАТА КОРОНА. Това е център на черните операции на МИБ. Тези две компании на Комитет 300 изцяло контролират доминиона на Нейно Величество Канада, използвайки за осъществяването на директивите си семейството „придворни евреи“ Бронфман.

Компанията „Тризек“ (Trizec Holdings), фиктивна собственост на фамилията Бронфман, в действителност е главното притежание на английската кралица в Канада. Цялата търговия с опиум в Югоизточна Азия така или иначе е свързана с империята на Бронфман, която е един от каналите за доставка на хероин в Америка. В известно отношение Канада прилича на Швейцария – чисти, недокоснати снежни пейзажи, големи градове и живописни места, но под всичко това се крие дебел слой мръсотия и мерзост от широкомащабната търговия с хероин.

Семейство Бронфман са един вид „предпазни бушони“, каквито в МИБ наричат „хора от първия ешелон“. От Лондон ги контролират „кабинетни хора“ – жаргонен израз на разузнавачите от МИБ за контролатори от щабове. Едгар Бронфман, главата на семейството, неведнъж е изпращан

в „Московския център“ – кодовото име в МИБ на Главното управление на КГБ на площад „Дзержински“ 2.

На по-ниско ниво Бронфман вероятно е бил много полезен като човек за контакти с Москва. Той никога не е бил щатен агент на МИБ и затова не е имал „парола“ – кодова дума за взаимно разпознаване между агенти, и това силно разочарова деятелния глава на фамилията. На определен етап, когато на контролорите им се струва, че някои членове на семейството са започнали да се държат подозрително, им изпращат „съгледвачи“ – жаргонна дума сред разузнавачите, която означава специалисти по наблюдение и слеждане, но те откриват само, че единият Бронфман се хвали на „братовчед“ от Съединените щати (термин на МИБ за ЦРУ), който не знае за ролята на Едгар Бронфман. Това бързо е поправено.

Двамата директори на „Ийгъл Стар“, които са и ключови сътрудници на МИБ, поемат контрол върху семейство Бронфман шест месеца след края на войната. Сър Кенет Кийт и сър Кенет Стронг, с които вече се срещнахме, „узаконяват“ семейство Бронфман, учредявайки компанията „Тризек“. В света няма равни на МИБ по организиране на дейността на своя „първи ешелон“ чрез търговски компании.

В Канада, както и в Швейцария, съществува мръсна страна, която Комитет 300 добре е скрил от любопитни погледи с бариерата Закон за служебната тайна, дума по дума преписан от британския закон, приет през 1913 година. Наркотици, пране на мръсни пари, престъпления и рекет – всичко е прикрито с този позорен закон.

Много хора не знаят, че обвиненият по Закона за служебната тайна, който може да бъде тълкуван по всякакъв начин, както пожелаят агентите на Короната, може да бъде осъден на смърт. Както вече неведнъж писах, започвайки от 1980 година, Канада не е нация като Южна Африка, Холандия или Белгия. Тя винаги е била и ще си остане

вързана за престилката на английската кралица. Ние установихме, че Канада винаги е първа в изпълнението на желанията на Елизабет Втора. Канадската войска се е сражавала във всички войни на Нейно Величество, включително в Бурската война (1899–1903).

Като и американския си аналог, Канадският институт за международни отношения е рожба на Кралския институт за международни отношения (RIPA) и управлява канадската политика. Членовете му заемат поста държавен секретар от деня на основаването му през 1925 година. Институтът за тихоокеански отношения, който способства за нападението на Пърл Харбър, е приет с одобрение в Канада, след като Оуен Латимор и сътрудниците му са разобличени в извършване на държавна измяна през 1947 година и напускат Съединените щати, преди да бъдат изправени пред съда.

Канадският институт за международни отношения е свързан с Организацията „Ранк“ чрез сър Кенет Стронг, който е вторият човек в МИ6 в края на Втората световна война. Като член на Ордена на Св. Йоан Ерусалимски, Стронг е вторият човек в Канада по отношение на комерсиалните интереси на „Ранк“ и Британската корона. Той е член на съвета на директорите на Банката на Нова Скотия (Bank of Nova Scotia, в превод – Банката на нова Шотландия) – една от най-развитите банки в света след „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC). Чрез тази банка се перат доходите от канадската търговия с хероин.

Номер едно е сър Брайън Едуард Маунтин, високопоставен член на Ордена на Св. Йоан Ерусалимски. Тук е уместно да напомним, че когато иска Съединените щати да се включат във Втората световна война, британската корона изпраща лорд Бийвърбрук и сър Брайън Маунтин да се срещнат с президента Рузвелт, за да му предадат съответната заповед. Рузвелт се подчинява и заповядва на Военноморския флот на САЩ да започне бойни действия

от база в Гренландия, откъдето се извършват атаки срещу германски подводници в продължение на девет месеца преди Пърл Харбър. Това е направено без знанието и съгласието на Конгреса.

Друго голямо име във взаимоотношенията между Канада и Организацията „Ранк“ е сър Кенет Кийт, член на съвета на директорите на канадския еквивалент на „Хонконг енд Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC) – Банката на Нова Скотия, затънала в пране на наркопарии. Освен това той е в състава на съвета на директорите на най-стария британски вестник – лондонския „Таймс“, и „Сънди Таймс“. Вече 100 години „Таймс“ е кралски рупор във външната политика, финансовите дела и политическия живот в Англия.

Като много други членове на Комитет 300, сър Кенет снове между МИБ и йерархията на управлението на доставките с опиум в Хонконг и Китай, фиктивно действайки от името на Канадския институт за международни отношения, на който е член. Нещо повече, тъй като е член и на съвета на директорите на банковата къща „Хил-Самюъл“, присъствието му в Хонконг и Китай може да се обясни безпроблемно. Един от най-близките му сътрудници извън кръговете на МИБ е сър Филип де Зулета, пряк контролър от страна на Комитет 300 на всички британски министър-председатели, и консерватори, и лейбъристи. Сър Кенет Стронг има отношение към всичко свързано с наркотиците, включително тероризъм, производство на опиум, пазарите за злато, прането на мръсни пари и банковите операции на центъра на целия наркобизнес – Британската корона.

Контролът на Британската корона над Канада се осъществява под ръководството на сър Уолтър Гордън. Гордън е бивш член на личния контролен комитет на кралицата, известен също така като „Тайния съвет“ (Privy Council), и спонсорира Института за тихоокеански отношения чрез Канадския институт за международни отношения. Като

бивш министър на финансите, Гордън съумява да устрои счетоводители и адвокати, избрани от Комитет 300, в трите главни банки в страната: Банката на Нова Скотия, Канейдиън Импириъл Банк (Canadian Imperial Bank) и Торонто Доминиън Банк (Toronto Dominion Bank).

Чрез тези три банки на Короната подчинената на Гордън мрежа от агенти на Комитет 300 координира втората по величина операция за пране на мръсни наркопари с пряк канал за достъп до Китай. До самата си смърт Гордън контролира Джеймс Ендикот, Честър Ронинг и Пол Лин, които МИБ определя като най-добрите канадски „специалисти по Китай“. И тримата работят тясно с Чжоу Енлай, който веднъж казва на Гамал Абдел Насър, че ще направи с Британия и САЩ онова, което те са направили с Китай, тоест ще ги превърне в нация от хероинови наркомани. Чжоу Енлай почти изпълнява заканата си, започвайки с американските войници във Виетнам. Други активни сътрудници в канадския наркохероинов кръг са Джон Д. Гилмър и Джон Робърт Никълсън, и двамата членове на Ордена на рицарите на Св. Йоан Ерусалимски.

Лорд Хартли Шоукрос, който, както се предполага, се подчинява пряко на заповедите на кралица Елизабет II, е член на съвета на директорите на РИА и почетен ректор на Университета на Съсекс, където се намира печално известният Институт за човешки отношения „Тависток“, който е тясно свързан с Канада.

Що се отнася до дейността на Организацията „Ранк“ в САЩ, най-успешни може да се смятат операциите на Корнинг Груп (Coming Group), която владее застрахователните компании „Метрополитън Лайф“ (Metropolitan Life Insurance Company) и „Ню Йорк Лайф“ (New York Life Insurance Company). Членовете на Комитет 300 Еймъри Хотън и брат му Джеймс Хотън в продължение на много години служат на Британската корона чрез споменатите по-горе застрахователни компании, както и чрез „Корнинг

Глас“ (Corning Glass), „Доу Корнинг“ (Dow Corning), „Корнинг Интернешънъл“ (Corning International). И двамата са членове на съвета на директорите на Ай Би Ем и „Ситикорп“. Джеймс Хотън е член на съвета на директорите на Института за нови изследвания в Принстън (Princeton Institute for Advanced Studies) и библиотеката „Дж. Пиърпонт Морган“ (J. Pierpont Morgan Library), крепост на РЩА и Съвета за международни отношения (CFR), и един от директорите на телекомпанията Си Би Ес.

Именно един от братята Хотън дарява стотици акри, известни като „Плантацията Уай“, в щата Мериленд на контролирания от Британската корона Институт „Аспен“. В управата на компанията „Корнинг Глас“ е и епископът на Англиканската (епископалната) църква в Бостън. Всичко това придава на тази групировка така желания вид на почетност, който трябва да имат изпълнителните чиновници на застрахователните компании, и както ще видим, освен Джеймс Хотън, Кийт Фънстън и Джон Харпър – двамата в ръководството на „Корнинг Глас“ управляват и застрахователната компания „Метрополитън Лайф“.

Тясното взаимно проникване и взаимодействие само на една от структурите на Комитет 300 ни дава добра представа за огромната власт, намираща се на разположение на йерархията на заговорниците, пред която се прекланят всички, включително президентът на Съединените щати, който и да е той.

Важно е да отбележим, че тази американска компания, една от СТОТИЦИ, си взаимодейства с британското разузнаване, върти бизнес в Канада, Далечния изток и Южна Африка, да не говорим за мрежата ѝ от корпоративни директори и агенти, които се стремят да проникнат във всички аспекти на бизнеса и политиката на Съединените щати.

Въпреки че не може да се сравнява с гиганта на Комитет 300 Assicurazioni Generale, компанията „Метрополитън Лайф“ не по-малко ярко демонстрира как властта на

братята Хотън се простира върху целия делови спектър на САЩ и Канада. Сферата на влияние на Хотън обхваща такива компании като „Ар Ейч Мейси“ (R. H. Macy) (редовите работници на която вече не носят червени карамфили в чест на привързаността на компанията към комунизма), Кралската банка на Канада, Нешънъл енд Уестминстър Банк (National and Westminster Bank), „Интертел“ (Intertel) – злобна и подла частна разузнавателна агенция), „Канейдиън Пасифик“ (Canadian Pacific), „Рийдърс Дайджест“, RCA, AT&T, Харвардско бизнес училище (Harvard Business School), У. Р. Грейс Шипинг Къмпани (W. R. Grace Shipping Company), Ралстън Пюрина Къмпани (Ralston Purina Company), „Ю Ес Стийл“ (U.S. Steel), Тръст „Ървинг“ (Irving Trust), „Консолидейтид Едисън Ню Йорк“ (Consolidated Edison of New York) и Ей Би Си, и по-надалеч – до „Хонконг и Шанхай Банкинг Корпорейшън“ (HSBC).

Друга преуспяваща компания на „Ранк“ в САЩ е застрахователната „Рилайънс Груп“ (Reliance Insurance Group). Като съставна част на Управлението за планиране на стратегически бомбардировки, „Рилайънс“ първоначално представлява структурна база за промиване на мозъци, проучване и формиране на общественото мнение, допитвания, наблюдения и системен анализ, използвани от Института „Тависток“ в САЩ. Застрахователна компания „Рилайънс“, с централа във Филадельфия, създава корпоративната структура, която дава възможност на Управлението за планиране на стратегически бомбардировки да започне подривна дейност в Съединените щати, чийто народ не подозира, че против него вече 45 години се води жестока психологическа война.

Едно от ключовите действащи лица в тази война срещу САЩ е Давид Бялкин от адвокатската кантора на Комитет 300 „Уилки, Фар и Галахър“ (Wilkie, Farr and Gallagher). Бялкин много години ръководи Комисията за разследване на Антиклевветническата лига (Anti-Defamation League,

ADL), която е структура на британското разузнаване. ADL е учредена в САЩ от МИ6 и е ръководена от Саул Шайнберг и Ерик Трист от „Тависток“. Саул Шайнберг е представител и делови партньор на лондонското семейство на Джейкъб Ротшилд.

Корпорацията „Рилайънс“ е родният дом на Карл Линднър, който заема мястото на Илай Блек, след като той „пада“ от прозорец на 44-тия етаж на небостъргач в Ню Йорк. „Рилайънс“ си взаимодейства с мощната „Юнайтед Фрут“ от Бостън и Ню Орлиънс, ръководена от Макс Фисбер, който, преди да му бъде дадена друга самоличност, е известна фигура от престъпния свят в Детройт. „Юнайтед Фрут“ вече дълго време е канал за вкарване на хероин и кокаин в САЩ под опитното ръководство на Мисбулам Риклис от Репид Американ Корпорейшън (Rapid American Corporation), която ръководи доставките на наркотици от Канада в САЩ. Следва да напомним, че всичко това се извършва под егидата на една компания, тясно свързана с множество по-малки фирми и организации, които заедно представляват старателно изтъкана единна мрежа, подконтролна на Комитет 300.

„Рилайънс Груп“ е филиал на компанията майка, чиято основна задача е да промива мозъците на американските граждани чрез мрежа от манипулатори на общественото мнение, пряко свързана с Института „Тависток“. Друга асоциирана компания е Leasco, която работи в тясно сътрудничество с компаниите AT&T (American Telephone & Telegraph), „Дисклоуъър Инкорпорейтид“ (Disclosure Incorporated), „Уестърн Юниън Интернешънъл“ (Western Union International), „Имбюкон“ ООД (Imbucon Ltd.) и „Янкелович, Скели и Уайт“.

Даниъл Янкелович е император на корпоративна структура за формиране на общественото мнение и произвеждане на избори – огромен апарат, който „създава мнения по проблеми на социалния, икономическия и политическия

живот“, ако цитираме Едуард Бърнейз. Същият този огромен апарат промени повечето американци, които дотогава не бяха чували за Саддам Хюсеин и смътно знаеха, че Ирак се намира някъде в Близкия изток, в хора, които жадуват за кръвта му и настояват за изстреблението на Ирак като нация.

Янкелович използва всички знания, натрупани през Втората световна война. В дейността си той няма равен и затова резултатите от допитването до общественото мнение, извършвани от компанията Ей Би Си, винаги са водещи в „общественото мнение“. Населението на Съединените щати се превърна в същата мишена като жителите на немските работнически квартали, само че атаката е насочена към здравия му разум и чувството за реалност. Тази методика, разбира се, е част от стандартната програма на обучение на определени разузнавателни организации, включително и ЦРУ.

Задачата на Янкелович е да разруши националните американски ценности и да ги замени с ценностите на „Новата ера“ – Ерата на Водолея. Като главния творец на общественото мнение за Комитет 300, той несъмнено свършва блестящо работата си.

Цитат от труда на Джон Нейсбит „Доклад за тенденциите“ ясно показва какви методи се използват и какви резултати се очакват от тази дейност. Нейсбит е съветник на президента Линдън Джонсън, компаниите „Ийстман Кодак“ (Eastman Kodak), Ай Би Ем, „Американ Експрес“, Центъра за политически изследвания, банка „Чейз Манхатън“ (Chase Manhattan), компанията „Дженерал Могърс“, „Луис Харис Пулс“ (Louis Harris Polls), Белия дом, Института за животозастраховане, Американския Червен кръст, „Мобил Ойл“ (Mobil Oil), „Бритиш Петролиъм“ и много други фирми и институции на Комитет 300. Методологията му, взета от тавистокските процедури на МИ6, естествено, е уникална.

„Накратко ще опиша нашата методология. При разработването на „Доклад за тенденциите“ за нашите клиенти ние разчитахме предимно на система на мониторинг на местни събития и поведение. Силно ни поразих фактът до каква степен обществото е устроено „от дъното до върха“, затова наблюдавахме не това, което става във Вашингтон или Ню Йорк, а какво става по места. Събитията започват в Лос Анджелис, Тампа, Хартфорд, Уичита, Портланд, Сан Диего и Денвър. Това е много важно от гледната точка на обществото „от дъното до върха“.“

„Концепцията за проследяване, използвана в определянето на тези тенденции, води началото си от времето на Втората световна война. Тогава експертите на разузнаването са се мъчили да намерят метод за получаване на такава информация за вражеските страни, каквато обикновено се получава при допитване до общественото мнение. Под ръководството на Пол Лазарсфелд и Харолд Ласуел беше разработен метод за мониторинг какво става в тези общества, който включваше анализ на съдържанието на ежедневната преса.“

„Въпреки че този метод на мониторинг на състоянието на общественото съзнание си остава любимият метод на разузнавателните служби, страната ежегодно харчи милиони долари за анализ на написаното в пресата в целия свят... Причината е, че тази система на мониторинг на промени в обществото работи толкова добре, че „новинарският блок“ във вестниците е затворена, неизменна система. По икономически съображения пространството, отделено за новини във вестника, има постоянни, неизменими размери.“

„Ето защо когато в новинарския блок се появи нещо ново, нещо старо трябва да изчезне или да се промени. Тук действа принципът на принудителния избор в затворена система. В такава ситуация общественото съзнание постоянно прев-

ключва на новите проблеми и забравя старите проблеми. Ние следим как се добавят новите „проблеми“, както и онези, към които обществото вече е загубило интерес.“

„Обществата очевидно са подобни на човешките индивиди. Не знам точната цифра, но човек може да държи едновременно в съзнанието си само определен брой проблеми и грижи. Ако се добавят нови проблеми или грижи, тогава старите се изтласкват от съзнанието. Ние следим какво е актуално за американците в определен момент и от какво се отказват.“

„Съединените щати бързо преминават от индустриално към информационно общество и последиците от това ще бъдат още по-дълбоки, отколкото при прехода от селскостопанско общество към индустриално през XIX век. От 1979 година насам основната професия в САЩ е чиновник, която измести работника и фермера. Последната констатация съдържа кратка история на Съединените щати.“

Нейсбит не случайно е член на Римския клуб и един от „висшите функционери“ на Комитет 300. Той е и един от вицепрезидентите на агенцията „Янкелович, Скели и Уайт“. Онова, с което се занимава Нейсбит, не е прогнозиране на тенденции, а СЪЗДАВАНЕТО им. Вече видяхме как беше разрушена индустриалната база на Съединените щати, започвайки с металургичната промишленост. През 1982 година (аз) написах изследване със заглавие „Смъртта на стоманодобивната индустрия“, където твърдя, че до средата на деветдесетте години производството на стомана в САЩ ще спадне до точката на необратимостта и че автомобилната и домостроителната индустрия ще тръгнат по същия път.

Всичко предречено вече се случи и днес (1992 г.) сме свидетели, че това не е временен икономически спад, а умишлено разрушаване на американската индустриална

база и унищожаване на уникалната средна класа на САЩ, гръбнака на страната, който зависи от прогресивния индустриален растеж и стабилността на заетостта.

Това е една от причините защо икономическият спад, който започна сериозно през януари 1991 година, прерасна в депресия, в резултат на която е възможно никога вече да не видим Съединените щати такива, каквито светът ги познаваше през шейсетте и седемдесетте години. Икономиката ще излезе от депресията от 1991 година едва през 1995–1996 г., когато Съединените щати станат съвършено различно общество от онова, което бяха преди началото на рецесията.

Онези, които създават общественото мнение, играят немалка роля във войната против Съединените щати. Необходимо е да изследваме ролята на Комитет 300 в осъществяването на тези промени с дълготрайни последици и как социалните инженери използват системния анализ, за да не позволят на общественото мнение да изразява нещо друго освен политиката на невидимото правителство. Как и къде започва всичко това?

От документи за Първата световна война, които успях да събера и да изуча в Министерството на отбраната на Великобритания в Уайтхол в Лондон, следва, че Комитет 300 поръчва на Кралския институт за международни отношения да проведе изследване по манипулиране на военната информация. Задачата е възложена на лорд Нортклиф, лорд Родмиър и Арнълд Тойнби, агенти на МИБ и РПА. Семейството на лорд Родмиър притежава вестника, който е използван за поддържането на различни позиции на правителството, и затова се смята, че вестникът може да промени общественото мнение, особено в средите на нарастващите противници на войната.

Проектът е настанен в Уелингтън Хаус, наречена така в чест на херцога на Уелзли. В помощ на Родмиър и Нортклиф са изпратени американски специалисти, сред

които Едуард Бернайс и Уолтър Липман. Групата провежда „мозъчни шурмове“, за да изработи методи за масова поддръжка на войната, особено сред работниците, чиито синове масово ще загинат на бойните полета във Фландрия.

Използвайки вестника на лорд Родмиър, са изпробвани нови методи за манипулиране на общественото съзнание и след около шест месеца става ясно, че тези методи са успешни. Изследователите откриват, че само малка част от населението възприема процеса на разсъждаване и притежава способността да разбира проблемите, вместо само да изказва мнение за тях. По думите на лорд Родмиър именно такава е отношението към войната на 87 % от населението на Великобритания и същият принцип е верен не само по отношение на войната, но и за всеки възможен проблем в обществото.

По този начин ирационалността е издигната до високо ниво на общественото съзнание. Манипулаторите започват да дърпат тази струна, за да отслабят и пренасочат чувството за реалност на хората, което ги ръководи във всяка ситуация. Колкото по-сложни стават проблемите на съвременното индустриално общество, толкова по-лесно става все повече да се отвлеча и пренасочва съзнанието на хората, в резултат на което се оказахме в такава ситуация, когато абсолютно немотивираното мнение на маси хора, създадено от вещи манипулатори, започва да се възприема като обективен научен факт.

Буквално натъкнали се на такъв задълбочен извод, манипулаторите започват да правят тест след тест по време на войната, така че въпреки смъртта на хиляди млади британци на бойните полета на Франция, всъщност няма протести срещу кървавата война. Архивите от онова време показват, че към 1917 година, точно преди включването на Съединените щати във войната, 94 % от британските работници, носещи най-голямата тежест на войната, нямат абсолют-

но никаква представа защо се сражават, освен създадената от медийните манипулатори представа, че германците са ужасна раса, която смята да унищожи монарха и страната им и която трябва да бъде заличена от лицето на земята.

Досега нищо не се е променило, защото през 1991 година ние имахме същата ситуация, създадена от средствата за масова информация, която позволи на президента Буш безочливо да наруши Конституцията, повеждайки война на геноцид срещу народа на Ирак с пълното съгласие на 87 % от американския народ. Удроу Уилсън може да бъде похвален – ако е уместна тази дума в случая – за това, че игра в един отбор с манипулаторите на общественото мнение и използва методите им, за да превърне в реалност онова, което е шепнел в ухото му контролорът му полковник Хаус.

По указания на президента Уилсън, или по-скоро на полковник Хаус, е създадена така наречената Комисия „Крийл“. Доколкото е известно, това е първата организация в САЩ, която използва похватите и методологията на РПА за гласуване и масова пропаганда. Експериментите по водене на психологическа война, усъвършенствани в Уелингтън Хаус, са използвани със същия успех и през Втората световна война и постоянно се използват и в широкомащабната психологическа война против САЩ, която започва през 1946 година. Методите не са се променили, променила се е само мишената. Сега във фокуса на атаката не са немски жилищни квартали, а средната класа на Съединените щати.

Както често се случва, заговорниците не могат да сдържат ликуването си. След Първата световна война, през 1922 година, Липман подробно описва извършената от РПА работа в книгата „Обществено мнение“.

Общественото мнение се занимава с непреки, невидими и загадъчни факти, в които няма нищо очевидно и разбира-

емо. Ситуациите, за които се отнася общественото мнение, са известни само като идеи, образи в човешкото съзнание, собствени представи за себе си, за другите, за потребностите им, целите и отношенията им – всичко това е обществено мнение. Образите, на които въздействат групи хора или отделни индивиди, действащи в интерес на тези групи, са **ОБЩЕСТВЕНО МНЕНИЕ** с главни букви. Образите в съзнанието на хората често ги подвеждат за фактите в реалния живот, с които хората трябва да се справят.

Нищо чудно, че Липман е избран да принуди народа на САЩ да „хареса“ „Бийтълс“, когато те пристигат на американския бряг и са натрапени на една нищо неподозираща страна. С поддръжката на денонощна пропаганда по радиото и телевизията „Бийтълс“ за сравнително кратко време стават популярни. Методите на радиостанциите, които, както се твърди, получават стотици молби от въображаеми слушатели да пуснат музиката на „Бийтълс“, включват създаването на „хит паради“, отначало на „десетте най-хубави песни“, а после и на „четирийсетте най-хубави песни“ към 1992 г.

През 1928 година съотечественикът на Липман Едуард Бернайс написва книгата „Кристализация на общественото мнение“ (Crystallizing Public Opinion). Същата година излиза втората му книга, която е озаглавена „Пропаганда“. В нея Бернайс описва опита си в Уелингтън Хаус. Бернайс е близък с друг „майстор манипулатор“, Хърбърт Уелс, чиито многобройни псевдоромани Бернайс използва като наръчници за по-точно формулиране на методите за управление на масовото съзнание.

Уелс не се срамува от ролята си на лидер в промяната на низшите класи главно защото е близък приятел на членовете на британското кралско семейство и прекарва много време с някои от най-високопоставените политици, с хора като сър Едуард Грей, лорд Халдейн, Робърт Сесил от ев-

рейската фамилия Сесил, която контролира британската монархия, откакто Сесил става личен секретар и любовник на кралица Елизабет I, Лио Еймъри, Халфорд Макиндръ от МИБ и по-късно ръководител на Лондонското училище по икономика, чийто ученик Брус Локхарт контролира Ленин и Троцки по време на болшевишката революция, и дори с такъв велик човек като самия лорд Алфред Милнър.

Едно от любимите места за прекарване на свободното време на Уелс е престижният хотел „Св. Ърмин“, мястото на срещата на клуб „Коефициент“ (Coefficient Club), в който се допускат само избрани джентълмени и където се събират веднъж в месеца. Всички споменати по-горе лица са били негови членове, както и членове на клуб „Соулс“ (Souls Club). Уелс твърди, че на всяка страна може да бъде нанесено поражение, не чрез пряка конфронтация, а с помощта на разбирането на човешкото съзнание, онова, което той нарича „психическите дълбини, скрити зад личността“.

С такава мощна подкрепа Бернайс се чувства достатъчно уверен, за да пусне в обращение своята „Пропаганда“:

Докато цивилизацията става все по-сложна и КОГАТО НЕОБХОДИМОСТТА ОТ НЕВИДИМО ПРАВИТЕЛСТВО СТАВА ВСЕ ПО-ОЧЕВИДНА (главните букви са на Бернайс), се изобретяват и разработват техническите средства, С ПОМОЩТА НА КОИТО МОЖЕ ДА СЕ КОНТРОЛИРА ОБЩЕСТВЕНОТО МНЕНИЕ. Имайки на разположение печатарска преса и вестник, телефон, телеграф, радио и самолети, всякакви идеи може бързо, дори незабавно да се разпространят в цяла Америка.

Бернайс още не знае колко по-добре става това по телевизията, която тогава още не е изобретена.

Съзнателната и умна манипулация на организирани навици и мнения на масите е важен елемент на демократично-

то общество. Онези, които манипулират обществото с този невидим механизъм, представляват НЕВИДИМО ПРАВИТЕЛСТВО, КОЕТО Е ИСТИНСКАТА УПРАВЛЯВАЩА СИЛА В НАШАТА СТРАНА. За да подкрепи тезата си, Бернайс цитира статията на Хърбърт Уелс, публикувана в „Ню Йорк Таймс“, в която Уелс ентусиазирано поддържа идеята за съвременни средства за комуникация, „откриващи нов свят на политически процеси, които ще позволят формализиране на общата схема и ще я предпазят от изопачаване и предателство“ (на невидимото правителство).

Нека продължим с откровенията, съдържащи се в „Пропаганда“.

Нас ни управляват, съзнанието ни целенасочено се формира, вкусовете ни се определят, идеите ни се натрапват от хора, за които не сме чували. Каквото и отношение да имаме към това, остава фактът, че почти във всяко действие на нашия живот, в сферата на политиката или бизнеса, в нашето обществено поведение или в нашето етично мислене, над нас господстват относително малък брой лица, малка част от нашите 120 милиона (през 1928 г.), които разбират процесите на масовото съзнание и социалните модели на поведение на масите. Именно те държат в ръцете си поводите, които управляват общественото съзнание и обуздават старите социални сили, а също и изобретяват нови начини за УСТАНОВЯВАНЕ НА КОНТРОЛ НАД СВЕТА.

Бернайс не се осмелява да каже на света кои са ТЕ, които „държат в ръцете си поводите, които управляват общественото съзнание“, но в тази книга ние ще поправим умишления му пропуск, като разкрием съществуването на този „относително малък брой лица“, Комитет 300. За своята работа Бернайс получава всеобщи аплодисменти от членовете на Съвета за международни отношения, кои-

то гласуват той да оглави телекомпанията Си Би Ес (CBS). Уилям Пейли става негов „ученик“ и по-късно го сменя, след като е възприел всички знания по „новата наука“ за формиране на общественото мнение, което прави Си Би Ес лидер в тази област, и тази водеща роля на радио и телевизия Си Би Ес не отстъпва на никого.

Политическият и финансовият контрол на „относително малкия брой лица“, както ги нарича Бернайс, се осъществява чрез редица тайни общества, главно чрез масонството на „Шотландския ритуал“ и може би чрез още по-значимия Почетен орден на рицарите на св. Йоан Ерусалимски, древен орден, състоящ се от избрани членове на британската монархия, удостоени с тази чест заради опита си в сфери, които са жизненоважни за постоянния контрол на Комитет 300.

В работата си „Орденът на св. Йоан Ерусалимски“, публикувана през 1986 година, аз описах Ордена по следния начин:

... Следователно това не е тайно общество, с изключение на онези случаи, когато целите му се извършават във вътрешни органи като Ордена на жартиерата, който е проститутско олигархическо творение на британското кралско семейство, подиграващо се на онова, което представлява суверенният Орден на св. Йоан Ерусалимски.

Нека да вземем като пример атеиста лорд Питър Карингтън, който се преструва на привърженик на Англиканската църква, но е член на Ордена на Озирис (Order of Osiris) и други демонични секти, включително масонството. Той официално е посветен в сан рицар на жартиерата в параклиса „Св. Георги“ на замъка Уиндзор от Нейно Величество кралицата на Англия Елизабет II, която произхожда от Черната аристокрация на гвелфите и също така е глава на Англиканската църква, която дълбоко презира.

Комитет 300 поръчва на Карингтън да убеди правителството на Родезия да предаде минералните богатства на Ангола и Югозападна Африка под контрола на лондонското Сити, да разбие Аржентина и да превърне НАТО в организация с лява ориентация, принадлежаща на Комитет 300.

Ще видим още едно чуждородно лице, прилепило се към светия християнски Орден на Св. Йоан Ерусалимски (употребявам думата „чуждородно“ в смисъла, в който е употребена в оригинала на еврейския Стар завет за обозначение на родословието на някой човек). Това е майор Луис Мортимър Блумфийлд, човекът, който помага за осъществяването на плана за убийството на Джон Ф. Кенеди. Виждаме снимки на този „чуждородник“, на които той с гордост носи Малтийския кръст, същия този кръст, който носят на ръкавите си рицарите на Ордена на жартиерата.

Толкова дълбоко промиват мозъците ни, че ние вярваме, че британското кралско семейство е само приятна, безобидна и колоритна институция и дори не си представяме колко корумпирана и следователно изключително опасна е тази институция, наречена британска монархия. Рицарите на Ордена на жартиерата са НАЙ-БЛИЗКИЯТ ВЪТРЕШЕН КРЪГ, най-корумпираните обществени деятели и държавни служители, които грубо предават доверието, оказано им от страната и народа.

Рицарите на Ордена на жартиерата са лидерите на Комитет 300, най-доверените членове на Тайния съвет на кралица Елизабет II. Когато преди няколко години проучвах материалите за Ордена на св. Йоан Ерусалимски, аз отидох в Оксфорд, за да разговарям с един от неговите магистри, специалист по древни и съвременни британски традиции. Той ми разказа, че рицарите на жартиерата са светая светих, каймакът на елита на най-почетния Орден на св. Йоан Ерусалимски на Нейно величество. Позволете ми да отбележа, че това не е първоначалният орден, основан от истинския християнски воин Пиер Жерар — ти

пично за много прекрасни организации, превзети и разрушени отвътре, въпреки че за непосветените изглеждат автентични.

От Оксфорд отидох в Музея на Виктория и Албърт (Victoria and Albert Museum) и получих достъп до книгата на лорд Палмерстън, един от основателите на „опиумната династия“ в Китай. Палмерстън, като много други подобни на него, е бил не само масон, но и предан слуга на гностицизма... Като сегашното „кралско семейство“ той се преструва на християнин, но в действителност е слуга на сатаната. Много сатанисти стават лидери на британската аристокрация и натрупват огромни състояния от търговията с опиум в Китай.

От документите в Музея на Виктория аз научих, че през 1885 година тя променя името на Ордена на св. Йоан Ерусалимски, за да скъса католическата връзка с основателя на Ордена Пиер Жерар, и го прекръства на Протестантски най-почетен орден ерусалимски (Protestant Most Venerable Order of Jerusalem). Членството в него е отворено за всяко олигархическо семейство, което е натрупало богатството си от търговията с опиум в Китай, и всяка напълно декадентска фамилия може да получи място в „новия орден“.

Много от тези почтени джентълмени контролират операциите в Канада по време на Сухия режим, доставяйки огромни партии уиски в САЩ. Най-видният в тази група е членът на Комитет 300 граф Хейг, който по-късно предава алкохолния си бизнес на стария Джо Кенеди. И производителите на уиски, и самият Сух режим са креатури на Британската корона, действаща чрез членовете на Комитет 300. Това е експеримент, предшестващ сегашната търговия с наркотици, и уроците, научени по време на Сухия режим, сега се използват в търговията с наркотици, която скоро ще бъде легализирана.

Канадският маршрут най-често се използва от доставчиците на хероин от Далечния изток. Британската монар-

хия полага всички усилия тази информация да не стане публично достояние. Използвайки властта си, кралица Елизабет управлява Канада чрез генерал-губернатор (интересно как съвременните канадци търпят тази архаична форма на управление), който е ЛИЧЕН представител на кралицата, и по-низходящ ред чрез „Тайния съвет“ (още една архаична отживелица от колониалната епоха) и рицарите на св. Йоан Ерусалимски, които контролират всички сфери на канадския бизнес.

Опозицията срещу британското господство в Канада е потушена. Страната има едни от най-строгите ограничителни закони в света, сред които така наречените закони за „престъпления от омраза“, наложени ѝ от членовете евреи на Камарата на лордовете в Англия. В днешно време в Канада на различни етапи се водят четири големи съдебни процеса срещу хора, обвинени в „престъпления от омраза“. Това са делата „Финта“ (Finta), „Кийгстра“ (Keegstra), „Цундел“ (Zundel) и „Рос“ (Ross). Всеки, който се осмели да разкрие и представи доказателства за еврейския контрол над Канада (който се осъществява от фамилията Бронфман), незабавно е арестуван и обвинен в извършване на така наречените „престъпления от омраза“. Това дава известна представа за мащабите на властта на Комитет 300, който стои на върха на пирамидата на управлението на света.

Свидетелство за достоверността на това твърдение е фактът, че Комитет 300 учредява под егидата на „Кръглата маса“ Международния институт за стратегически изследвания (International Institute for Strategic Studies, IISS). Този институт представлява инструмент на МИБ и Института „Тависток“ за „черна пропаганда“ и „мокри поръчки“ (така на разузнаваческия жаргон се обозначават акции, свързани с проливането на човешка кръв), операции с ядрени технологии и терористични атаки. „Черната пропаганда“ и информация се разпространяват чрез световната

преса, а също така постъпват директно в правителството и военните институции.

Членове на Международния институт за стратегически изследвания са 87 големи информационни агенции, както и 18 главни редактори и водещи журналисти от международни вестници и списания. Сега знаете откъде получава информацията си вашият любим водещ на рубрика или колонка във вестник и как формира мнението си. Спомняте ли си Джек Андерсън, Том Уикър, Сам Доналдсън, Джон Чансълър, Мери Макгрови, Сиймор Хърш, Флора Луис, Антъни Луис и други? Цялата предоставена от IISS информация, особено „сценарият от събития“ с цел да се очерни президента Хюсеин или да се оправдае някоя предстояща атака срещу Либия и да се осъди Организацията за освобождение на Палестина, ООП, се фабрикува специално по заповед за всеки конкретен случай. Историјата за касапницата в Май Лай (Mai Lai), публикувана от Сиймор Хърш, пристига направо от IISS – подчертавам това, за да не предполага някой погрешно, че хората като Хърш сами извършват „журналистически разследвания“.

Международният институт за стратегически изследвания (IISS) е висшият ешелон за формиране на общественото мнение съгласно определението на Липман и Бернайс. Главната роля във формирането на общественото мнение сега играят не книгите, а вестниците, които публикуват мненията на избрани журналисти. IISS е създаден не само като координационен център за създаване на мнения, но и като механизъм за оповестяването на тези мнения и сценарий на максимално широка аудитория, нещо, което например не може да се постигне с книга. IISS е ярък пример за взаимната свързаност и взаимодействието между институциите на Комитет 300.

Идеята за създаването на IISS възниква през 1957 година на среща на Билдербергерите. Необходимо е да напомним, че конференцията на Билдербергерите е резултат от

работата на МИ6 под ръководството на Кралския институт за международни отношения (РИА). Идеята за конференцията е предложена от Алистър Бакън, син на лорд Туийдсмуър. По онова време Бакън е председател на съвета на РИА, член на „Кръглата маса“, както и много близък с кралското семейство. Същата тази конференция топло приема в редиците си лидера на лейбъристката партия Денис Хийли. Сред присъстващите е Франсоа Дюшан, чийто наставник Жан Моне Дюшен ръководи Трилатералната комисия под опеката на Х. В. Дикс от тавистокския център в град Кълъмбъс.

В управителния съвет на този гигантски пропаганден апарат за формиране на общественото мнение влизат следните лица и организации:

Франк Китсън, някогашен контролор на полувоенното формиране ИРА, Ирландска републиканска армия – временна. Този човек подготвя и осъществява въстанието Мау-Мау в Кения.

Банка „Лазар Фрер“ (Lazard Freres – „Братя Лазар“), представлявани от Робърт Елсуърт.

Компанията „Н. М. Ротшилд“, представлявана от Джон Лаудън.

Пол Нитце, Шрьодер Банк (Schroeder Bank). Нитце изиграва важна роля в заключителните споразумения за контрола на въоръженията, който ВИНАГИ е бил под контрола на РИА.

С. Л. Солцбъргър от „Ню Йорк Таймс“.

Стансфийлд Търнър, бивш директор на ЦРУ.

Питър Калвокореси, представител на издателство „Пенгуин Букс“ (Penguin Books).

Кралският институт за международни отношения, представляван от Андрю Шонбърг.

Журналисти и репортери, по-точно Флора Луис, Дрю Мидълтън, Антъни Луис, Макс Франкел.

Даниъл Елсбърг.

Хенри Кисинджър.

Робърт Бауи, бивш директор на „Национални разузнавателни оценки“ към ЦРУ.

Започвайки от срещата на Билдербергерите през 1957 година, Кисинджър получава инструкции да открие в Манхатън офис на „Кръглата маса“, чието ядро се състои от Хейг, Елсбърг, Халпърин, Шлезинджър, Макнамара и братята Макбънди. На Кисинджър е поръчано да запълни всички изпълнителни длъжности в администрацията на Никсън с членове на „Кръглата маса“, предадени на РПА и следователно на английската кралица. Не случайно Кисинджър избира старото място за срещи на хората на Никсън, хотел „Пиер“ (Hotel Pierre) за център на операциите.

Същността на операцията на Кисинджър и „Кръглата маса“ се състои в следното: по разпореждане на председателя на Кралския институт за международни отношения (РПА) Андрю Шонбърг е блокирана дейността на всички организации, свързани с разузнаването, в резултат на което президентът Никсън престава да получава пряка оперативна информация. Това означава, че Кисинджър и сътрудниците му получават ЦЯЛАТА ОПЕРАТИВНА ИНФОРМАЦИЯ ОТ АМЕРИКАНСКИТЕ И ЧУЖДЕСТРАННИТЕ РАЗУЗНАВАТЕЛНИ СЛУЖБИ, КАКТО И ОТ ВСИЧКИ ПРАВООХРАНИТЕЛНИ ОРГАНИ НА САЩ, ВКЛЮЧИТЕЛНО ПЕТИ ОТДЕЛ НА ФБР, и едва след това информацията се представя на президента. Това гарантира пълно прикриване на информацията за всички терористични организации, контролирани от МИБ в САЩ. Ето каква е областта на компетентност на Халпърин.

Работейки по тази методология, Кисинджър веднага установява надмощие над президента Никсън, а след като Никсън е опозорен от групата на Кисинджър и изгонен от поста си, Кисинджър узурпира безпрецедентни пълномощия, каквито няма никой преди и след аферата „Уотър-

гейт“. Ето само няколко от тези рядко публикувани права и пълномощия:

Кисинджър възлага съставянето на текста на „Меморандум №1 по въпросите на националната сигурност“ (National Security Decision Memorandum No. 1) на Халпърин, който получава готовия текст директно от РПА чрез хора от „Кръглата маса“. Меморандумът дава на Кисинджър пълномощия на върховната власт в САЩ, правейки го председател на Контролния съвет (Verification Panel). Ръководенето на всички преговори за ограничаване на стратегическите въоръжения се осъществява оттам чрез Пол Нитце, Пол Уорнки и още цял куп предатели в Мисията за контрол на въоръженията в Женева.

Освен това Кисинджър е назначен в Специалната изследователска група за Виетнам (Vietnam Special Studies Group), която изучава и оценява всички военни и граждански доклади, включително разузнавателните данни, постъпващи от Виетнам. Кисинджър също така поисква и получава правото на надзор над „40 комитет“, свръхсекретна агенция, която има задачата да решава къде и кога да започне тайна подривна дейност и после да осъществи операции, които агенцията пуска в действие.

В същото време Кисинджър заповядва на ФБР да извърши специално подслушване на телефонните разговори дори на най-близките сътрудници, за да създаде убеждението, че контролира абсолютно всичко. Повечето хора от обкръжението му са информирани, че телефонните им разговори се подслушват. Тези мерки обаче неочаквано едва не удрят по самия Кисинджър. Заповядано е да се подслушва телефонът на някой си Хенри Брандън, агент на МИБ, който не е информиран за това. Брандън се оказва и репортер в лондонския „Таймс“ и Кисинджър за малко не е изхвърлен от поста си, защото никой не постъпва така с лондонския „Таймс“.

Подробният разказ за дейността на Елсбърг и последвалия „Уотъргейт“ е твърде дълъг, за да бъде поместен тук. Достатъчно е да кажем, че Кисинджър контролира Елсбърг от деня, когато Елсбърг е завербуван, докато още учи в Кеймбридж. Елсбърг винаги е провеждал твърда линия в полза на войната във Виетнам, но постепенно се „преобразява“ в радикален ляв активист. „Преображението“ му е същинско чудо като преживяването на апостол Павел по пътя за Дамаск.

Целият спектър на новите леви в САЩ е дело на британския МИБ, действащ чрез „Кръглата маса“ и Института за политически изследвания (Institute for Policy Studies, IPS). IPS играе водеща роля в промяната на политиката на много страни с републикански държавен строй и продължава тази дейност дори сега в Южна Африка и Южна Корея. Много операции на Института са разкрити в моя труд „Завръщането на IPS“ (IPS Revisited), публикуван през 1990 година.

Основната задача на Института за политически изследвания е да сее разногласия и да разпространява дезинформация, които в резултат предизвикват хаос. Една такава програма, насочена срещу американската младеж, се базира на разпространението на наркотици. В резултат на дейността на редица контролирани от IPS „организации от първия ешелон“, всевъзможни мръсни акции от типа хвърляне на камъни по кортежа от автомобили на Никсън, както и организирането на терористични взривове в страната, се създава атмосфера на лъжи и измами, която принуждава милиони американци да повярват, че над САЩ е надвиснала страшна заплаха от страна на КГБ, ГРУ (Главното разузнавателно управление на Въоръжените сили на СССР), както и от страна на кубинската разузнавателна служба DGI. Пуснат е слух, че много от тези измислени агенти са тясно свързани с Демократическата партия чрез Джордж Макгавърн. Всъщност това е една от образцовите

кампании по дезинформация, с които заслужено се слави МИБ.

Халдеман, Ерлихман и най-близките помощници на Никсън не знаят истинските причини за случващото се и затова от Белия дом извира ураган от изявления, че Източна Германия, Съветският съюз, Северна Корея и Куба обучават терористи и финансират операциите им в САЩ. Съмнявам се, че Никсън изобщо е знаел за IPS, да не говоря за подозрения, че е действал против президента. Американците бяха подложени на същото въздействие на дезинформация по време на войната в Персийския залив, когато им съобщаваха, че терористи от всякакви цветове се готвят да нахлуят в САЩ и да взривят всичко възможно.

Президентът Никсън буквално тъне в мрак от неведение. Той дори не знае, че Дейвид Йънг, ученик на Кисинджър, работи в приземието на Белия дом, следейки за „изтичане на информация“. Йънг завършва Оксфорд и дълго време е свързан с Кисинджър чрез фирми на „Кръглата маса“ като юридическата кантора „Милбанк Туийд“ (Milbank Tweed). Президентът Никсън не е достоен противник на силите, наредени в боен ред против него под ръководството на МИБ и РПА, следователно – британското кралско семейство.

Що се отнася до аферата „Уотъргейт“, Никсън е виновен само за едно – той не знае какво става около него. Когато Джеймс Маккорд „прави самопризнания“ пред съдията Джон Сирика, на Никсън би трябвало да му стане ясно, че Маккорд води двойна игра. Той трябваше да постави въпроса за постоянните връзки на Кисинджър с Маккорд. Това би възпрепятствало развитието на събитията и би обрело на провал цялата операция „Уотъргейт“ на МИБ.

Никсън не злоупотребява с президентската си власт. Вината му е, че не защитава Конституцията на САЩ и не обвинява госпожа Катрин Майър Греъм и Бен Бродли в заговор с цел подготовка на преврат. Родословието на Кат-

рин М. Греъм е изключително съмнително, както скоро би открила дори Джесика Флечър от сериала „Убийство по сценарий“. Но контролорите от „Крълата маса“ полагат отчаяни усилия истината да не излезе наяве. Ролята на „Вашингтон Поуст“ е да подгръва страстите с помощта на непрекъснати „разобличения“, създавайки атмосфера на обществено недоверие към президента Никсън дори при липсата на каквито и да било доказателства за вината му.

Огромната власт на пресата, която правилно прогнозира Липман и Бернайс, се изразява в това, че госпожа Греъм, отдавна подозирана в убийството на съпруга си Филип Л. Греъм (според официалната версия самоубийство), е представена като напълно почтена особа. Други предатели, които би трябвало да бъдат обвинени в метеж и държавна измяна, са Кисинджър, Хейг, Халпърин, Елсбърг, Йънг, Маккорд, Джоузеф Калифано и Чомски от IPS, както и агентите на ЦРУ, които проникват с взлом в дома на Маккорд и изгарят книгата му. Заслужава си още веднъж да повторим, че „Уотъргейт“, като много други операции, които нямаме възможност да опишем тук, демонстрира ПЪЛНИЯ КОНТРОЛ на Комитет 300 над Съединените щати.

Въпреки че Никсън дружи с хора като Ърл Уорън и някои мафиотски босове, които построяват къща на Уорън, това не означава, че президентът трябва да бъде опозорен и унижен със скандала „Уотъргейт“. Недолюбвам Никсън, защото през 1972 година той с готовност подписа позорния договор за ограничаване на системата за противоядрена отбрана и заради любезните му, приятелски отношения с Леонид Брежнев. Един от най-досадните гафове на Съвета на малцинството (Minority Council) в това отношение е неспособността да разобличи мръсната роля на агенцията ИНТЕРТЕЛ – коварната разузнавателна агенция на компанията „Корнинг Груп“ (Corning Group), която организира „изтичане на информация“ на материали от

Уотъргейт към Едуард Кенеди. Частните разузнавателни агенции като ИНТЕРТЕЛ нямат право на съществуване в САЩ. Те представляват ЗАПЛАХА за нашето право на личен живот и оскърбяват свободните хора.

Вината трябва да тежи и на онези, които се предполагаше, че ще защитят президента Никсън от хвърлената върху него стоманена мрежа на изолация. Сред преданите на Никсън хора има много малко специалисти по разузнаване, които не знаят колко старателно разработва операциите си британското разузнаване; те дори нямат ни най-малка представа, че аферата „Уотъргейт“ е операция на британското разузнаване. Конспирацията „Уотъргейт“ е държавен преврат и заговор против Съединените американски щати, както и убийството на Джон Ф. Кенеди. Въпреки че този факт не се признава днес, уверен съм, че в края на краищата, всички секретни документи ще бъдат публикувани, в историята ще бъде записано, че действително са съществували два заговора, единият срещу Кенеди, а другият против Никсън, и че в резултат на тях силно са подкопани основите и институциите, на които е изградена републиката Съединени американски щати.

Човекът, който най-много заслужава да бъде заклеен като предател и който е най-много виновен за антиправителствената дейност, е генерал Александър Хейг. Този чиновник, кабинетен полковник, който през цялата си кариера е седял зад бюрото и нито веднъж не е командвал войски в битка, неочаквано беше издигнат на политическата сцена от невидимото паралелно правителство от високо ниво. Президентът Никсън веднъж го описва като човек, който иска разрешение от Кисинджър дори да отиде до тоалетната.

Хейг е продукт на „Кръглата маса“. Той е забелязан от члена на „Кръглата маса“ Джоузеф Калифано, едно от най-доверените лица на Нейно величество в САЩ. Джоузеф Калифано е юрисконсулт на Демократическата на-

ционална конвенция и интервюира Алфред Болдуин, един от „водопроводчиците“, МЕСЕЦ ПРЕДИ ДА СЕ ИЗВЪРШИ ПРОНИКВАНЕТО С ВЗЛОМ*. Калифано се оказва достатъчно глупав, за да напише меморандум за разговора си с Болдуин, който съдържа подробности за миналото на Маккорд и в който се говори защо Маккорд включва Болдуин в „екипа“ си.

Нещо по-лошо, меморандумът на Калифано съдържа детайли за записите на телефонните разговори между Никсън и комитета по преизбирането му. И всичко това става ПРЕДИ проникването с взлом. Ето защо Калифано трябва да бъде обвинен в десетина федерални престъпления, но вместо това той се измъква от отговорност за извършената криминална дейност. Лицемерният Сам Ървин не позволява на Фред Томпсън от Съвета на малцинството да представи тези убедителни доказателства на изслушванията по аферата „Уотъргейт“ под смехотворния предлог, че те са „твърде хипотетични“.

По заповед на „Кръглата маса“ Кисинджър с метеоритна скорост произвежда полковник Хейг в генерал-лейтенант. Това е най-бързото служебно повишение в аналите на военната история на САЩ, в резултат на което Хейг действа през главата на повече от 280 генерали и висши офицери от армията на САЩ.

Вследствие на „повишението“ на Хейг 25 старши генерали са принудени да подадат оставка. За награда за предателството към президента Никсън И СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ по-късно Хейг получава престижния пост на главнокомандващ на силите на Организацията на северноатлантическия договор (НАТО), въпреки че е НАЙ-НЕКВАЛИФИЦИРАНИЯТ КОМАНДВАЩ, ЗАЕМАЛ НЯКОГА

* Водопроводчици са наричали подразделението за специално разследване в администрацията на Никсън, чиито представители проникват незаконно в Щаба на Националния комитет на Демократическата партия в САЩ през нощта на 17.06.1972., който се намирал в хотелския комплекс „Уотъргейт“. – Б. ред.

ТОЗИ ПОСТ. Тук пак Кисинджър действа през главите на повече от 400 старши генерали от страните от НАТО и Съединените щати.

Когато новината за назначението стига до висшето командване на съветските въоръжени сили, маршал Огарков извиква тримата свои най-висши генерали от Варшавския договор от Полша и Източна Германия и те весело се поздравяват един друг и се черпят с шампанско до късно през нощта. През цялото време, докато Хейг е главнокомандващ на силите на НАТО, професионалните елитни кадри на съветските въоръжени сили, хора, които винаги са били само професионални военни, се отнасят крайно презрително към него и открито го наричат „офис мениджъра на НАТО“. Те знаят, че Хейг дължи назначението си на Кралския институт за международни отношения (РПА), а не на военните на Съединените щати.

Нека се знае, че преди да напусне Вашингтон заради новото военно назначение, Хейг заедно с Кисинджър практически разбива администрацията на президента на Съединените щати. Хаосът, който оставят след себе си Кисинджър и Хейг след „Уотъргейт“, доколкото ми е известно, така и не е документиран както трябва. След държавния преврат през април 1973 година Хейг по настояване на РПА всъщност оглавява правителството на САЩ. Той привлича 100 агенти от „Кръплата маса“ от Института „Брукингс“ (Brookings Institution), Института за политически изследвания и Съвета за международни отношения, които поставя на високи държавни длъжности във Вашингтон. Тези хора, както и самият Хейг напълно се подчиняват на чужда сила. В хода на последвалата катастрофа администрацията на Никсън е разкъсана на парчета, а заедно с нея и Съединените щати.

Захвърляйки благочестивите баналности и преструвките по повод защитата на конституцията, сенаторът Сам Ървин прави повече за промяната на Съединените щати от

всичко, приписвано на президента Никсън, и САЩ още не са се съвзели от почти смъртоносната рана „Уотъргейт“ – операция, поръчана и финансирана от Комитет 300 и осъществена от РПА, „Кръглата маса“ и преки контролбори сред офицерите на МИ6 в страната.

Начинът, по който отначало е изолиран президентът Никсън, обкръжен от предатели, а после лишен от воля за съпротива, съответства точно на тавистокската методология на управление за установяване на пълен контрол над личността, формулирана от главния теоретик на „Тависток“ д-р Курт Левин. В тази книга аз вече частично изложих методологията на Левин, но с оглед на типичността на примера със случая на президента Ричард Никсън, мисля, че си заслужава да повторим:

Един от главните методи за потискане на моралния дух чрез стратегия на заплахи се състои в следната тактика: да се държи човекът в състояние на неяснота какво е положението му и какво може да очаква. Освен това, ако честите колебания между строгите дисциплинарни мерки и обещанията за добро отношение, заедно с разпространението на противоречиви новини, правят неясна когнитивната структура на ситуацията, тогава човекът губи представа и увереност дали някой конкретен план ще доведе да желаната цел, или обратното, ще го отдалечи от нея. В такива условия дори личностите, които имат ясни цели и са готови да поемат риск, се оказват парализирани от силен вътрешен конфликт какво да направят.

Кисинджър и Хейг изпълняват буквално наръчниците на „Тависток“. Резултатът е объркан, уплашен и напълно деморализиран президент Никсън, за когото единственият възможен изход – както му подсказва Хейг – е да подаде оставка. През 1983 година аз написах две изследвания: „Институтът „Тависток“: зловец и смъртоносен“

(“The Tavistock Institute: Sinister and Deadly“) и „Институтът „Тависток“: британският контрол над политиката в САЩ“ (“The Tavistock Institute: Britain’s Control of U.S. Policy“), основаващи се на секретни наръчници на Тависток, които попаднаха в ръцете ми. В тези трудове са описани доста подробно методите и действията на Института „Тависток“.

Тавистокските методи, използвани за свалянето от поста на Никсън, се оказват толкова ефективни, че американският народ сляпо вярва в клевети, дезинформация и изкуствено изострени ситуации, представени от заговорниците като истина, когато в действителност „Уотъргейт“ от началото до края е основан на сатанински лъжи. Важно е да подчертаем това, защото ние, разбира се, още не сме видели последната операция от типа „Уотъргейт“.

Какви са предполагаемите нарушения на президента Никсън, които заслужават импийчмънт? Първо, за „неопрровержимите доказателства“. Цялата тази ИЗМИСЛИЦА е раздута от Кисинджър и Хейг около магнетофонния запис от 23 юни, чрез който Хейг убеждава Никсън да се предаде на Леон Яворски.

Хейг часове наред убеждава президента Никсън, че този магнетофонен запис ще го погуби, защото „извън всякакво съмнение“ доказва вината му в сериозни нарушения и съучастието му в заговора „Уотъргейт“. Първата реакция на Никсън на доводите на Хейг е следната: „Това са пълни глупости, не трябва да им се придава такова голямо значение“. Хейг обаче настоява на своето, докато не убеждава Никсън, че той не може успешно да се защити пред Сената – и всичко това на основата само на записа от 23 юни!

Как е изпълнил мисията си Хейг? Действайки по изготвения за него сценарий от контролорите му от „Кръглата маса“, Хейг прави нередактиран писмен запис на магнетофонния запис с „неопрровержимите доказателства“. В действителност този запис не съдържа нищо, което пре-

зидентът Никсън не би могъл да обясни. Усещайки това; Хейг разпространява нередактиран и официално непотвърден текст на записа сред най-твърдите привърженици на Никсън в Белия дом и Сената, както и сред ръководството на Републиканската партия. Този текст, придружен от коментари като „неопровержимо и убийствено доказателство“, произлизащи от доверения помощник на Никсън, има ефекта на сокол, връхлитащ върху ято гълъби – поддръжниците на Никсън се паникьосват и разбягват, търсейки прикритие.

След тези подривни и антиправителствени действия Хейг извиква в кабинета си Чарлз Уигинс, твърд поддръжник на Никсън, който се съгласява да оглави борбата в Камарата на представителите, за да възпрепятства процедурата по импийчмънт. Хейг му казва безочливата и явна лъжа, че битката е загубена. После Уигинс изгубва интерес към защитата на Никсън, предполагайки, че президентът сам се е съгласил да се откаже. След това Хейг действа по същия начин и със сенатора Грифин, водещ поддръжник на президента в Сената. В РЕЗУЛТАТ НА ПРЕДАТЕЛСКИТЕ, АНТИДЪРЖАВНИ ДЕЙСТВИЯ НА ХЕЙГ СЕНАТОРЪТ ГРИФИН НАПИСВА ПИСМО ДО ПРЕЗИДЕНТА НИКСЪН, ПРИЗОВАВАЙКИ ГО ДА ПОДАДЕ ОСТАВКА.

ТРИ МЕСЕЦА ПРЕДИ ТОВА контролираният от „Кръглата маса“ Институт за политически изследвания, рожба на Джеймс Варбург, чрез един от основателите и членовете си, Маркъс Раскин, предявява към президента Никсън ТОЧНО СЪЩИЯ УЛТИМАТУМ за оставка. Искането е публикувано в пропагандаторския орган на британското разузнаване „Ню Йорк Таймс“ на 25 май. Трагедията „Уотъргейт“ е стъпка към необратимото варварство, което обхваща САЩ и което ни води към Единното световно правителство и Новия световен ред. Съединените щати сега са в същото положение като Италия, когато

Алдо Моро се опитва да я спаси от изкуствено създадената нестабилност.

В какви нарушения е обвинен Никсън? Джон Доър, чийто брутален характер много добре подхожда на поръчаната му задача да размаха срещу президента така наречените статии за импийчмънт, е автор и изпълнител на една от най-широкомасщабните НЕЗАКОННИ контра-разузнавателни операции за вътрешно наблюдение в страната, която е провеждана в Съединените щати.

Оглавявайки Междуведомственото разузнавателно управление, Доър събира информация от всички възможни агенции на федералното правителство, включително от Данъчната служба на САЩ. Програмата е свързана с Института за политически изследвания. Един от основните моменти в кариерата на Джон Доър е предоставянето на ЦРУ – на което по закон е забранено да се занимава с надзор вътре в страната – на 10 000–12 000 имена на граждани, които той подозира като политически дисиденти, за по-нататъшно разследване на дейността им.

На 18 юли 1974 година този велик ревностен блюстител на закона предоставя с подobaваща помпозност „обвинения“ срещу Никсън. Епизодът е предаван по националната телевизия. **НЯМА НИТО ЕДНО ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЧЕ НИКСЪН Е НАПРАВИЛ НЕЩО, КОЕТО ЗАСЛУЖАВА ИМПИЙЧМЪНТ.** Всъщност съдържанието на патетичната реч на Доър по повод предполагаемите „престъпления“ на Никсън е толкова тривиално, че е същинско чудо защо процедурата продължава по-нататък. Обвинения в машинации с подходящото облагане, несанкционирана бомбардировка на Камбоджа, както и неопределено обвинение в „злоупотреба с власт“, което не би издържало в никой нормален съд – това е всичко, на което се оказва способен Доър. Когато на 9 август 1974 година Никсън подава оставка, Съединените щати са в най-нестабилното състояние в историята си.

Тази нестабилност се проявява най-силно в икономическата и финансовата политика. През 1983 година в Уилямсбърг, щата Вирджиния, се състои среща на международни банкери с цел да изработят стратегия за подготовка на Съединените щати за тотална дезинтеграция на банковата им система. Това планирано събитие трябва да принуди Сената на САЩ да се съгласи да приеме контрола на Международния валутен фонд (МВФ) над финансовата и монетарната политика на страната. Денис Уедърстоун от банка „Морган Гарънти“ на Уолстрийт заявява, че е убеден, че това е единственият начин за спасение на САЩ.

Предложението е подкрепено от Групата „Дичли“, която е създадена през май 1982 година в Дичли Парк в Лондон. На 10–11 януари 1983 година тази чуждестранна група се събира във Вашингтон в нарушение на Антитръстовия закон на Шърман и Закона на Клейтън и съставя заговор с цел да лиши САЩ от суверенитет в сферата на монетарната и финансовата свобода. Главният прокурор на Съединените щати знае за тази среща и за целта ѝ. Вместо да обвини членовете на групата в заговор за извършване на федерално престъпление, той просто „извърща глава“.

Съгласно гореспоменатите закони доказателство за заговор е единственото необходимо условие, за да се признае виновност в престъпление, а доказателствата, че заговор действително се е състоял, има предостатъчно. Но тъй като Фондация „Дичли“ се събира по искане на Кралския институт за международни отношения, а самата среща е организирана от „Кръглата маса“, естествено никой в Министерството на правосъдието не се осмелява да предприеме действията, които се изискват от онези, които са положили клетва да съблюдават строго законите на Съединените щати.

Планът на Фондация „Дичли“ за узурпиране на контрола над фискалната и монетарната политика на САЩ

е разработен от сър Харолд Ливър, силен поддръжник на ционизма, близък довереник на британското кралско семейство и член на Комитет 300. Сър Харолд Ливър е в съвета на директорите на гигантския конгломерат ЮНИЛИВЪР (UNILEVER), важна компания на Комитет 300. Планът на Ливър предвижда разширяване на влиянието на МВФ до такава степен, че да оказва въздействие на централните банки на всички страни, включително САЩ, и постепенно да ги насочи под контрола на банката на Единното световно правителство.

Това се смята за жизненоважна стъпка към създаването на ситуация, в която МВФ ще стане върховен арбитър в световното банково дело. Свръхсекретната среща през януари е предшествана от по-ранна среща през октомври 1982 година, на която присъстват представители на 36 от най-големите банки в света. Срещата се състои в хотел „Виста“ в Ню Йорк. Нивото на охраната и сигурността за срещата на 26–27 октомври е безпрецедентно. Тази ранна среща на Групата „Дичли“ също се състои в нарушение на законодателството на Съединените щати.

Обръщайки се към присъстващите, сър Харолд Ливър казва, че към 2000 година с националния суверенитет трябва да бъде свършено като с архаична отживелица от миналото. „Съединените щати трябва скоро да осъзнаят, че когато МВФ поеме контрола в свои ръце, положението им няма да се различава от положението на страна от Третия свят“ – заявява сър Харолд. По-късно съобщават на делегатите, че планове да назначат МВФ като надзорник на фискалната политика на САЩ се подготвят за представяне в Сената на Съединените щати до 2000 година.

Ример де Врис се изказва от името на „Морган Гарън-ти“ и заявява, че е крайно време Съединените щати да станат член на Банката за международни разплащания (БМР). „САЩ трябва да преразгледат 50-годишните си

колебания“ – казва Де Врис. Няколко британски и германски банкери, опасявайки се от нарушаване на законодателството на САЩ, казват, че Групата „Дичли“ не е нищо друго освен комитет за регулиране на проблемите в обменния курс на валутите. Феликс Рохатин също говори за острата необходимост от внасяне на промени в банковото законодателство на САЩ, за да може МВФ да играе по-съществена роля в страната. Рохатин оглавява „Лазар Фрер“, банка на Римския клуб, влизаща в състава на „Ийгъл Стар Груп“, с която вече се запознахме.

Членовете на „Кръплатата маса“ Уилям Огдън и Вернер Станг въодушевено поддържат отказа на САЩ от финансовия си суверенитет в полза на МВФ и Банката за международни разплащания. Делегатите, представляващи „Алфа Ранкинг Груп“ (Alpha Ranking Group), банка на масонската ложа П-2, заявяват, че е необходимо САЩ да бъдат принудени да се подчинят на „най-висшата власт на световната банка“, преди да започне реално придвижване към Новия световен ред.

На 8 януари 1983 година, преди голямата среща на 10–11 януари, в Белия дом е приет Ханс Фогел, един от водещите членове на Римския клуб. Президентът Роналд Рейгън поканва Джордж Шулц, Каспър Уайнбъргър, Джордж Кенън и Лейн Къркланд да присъстват на срещата с Фогел, който обяснява на Рейгън целите и задачите на Групата „Дичли“. От този ден президентът Рейгън драстично променя позицията си и работи с различни агенции на Комитет 300, за да направи МВФ и БМР органи на управление на вътрешната и външната монетарна политика на САЩ.

Невидимото правителство на Комитет 300 оказва огромен натиск върху Америка, за да я промени в по-лоша страна. Америка е последният бастион на свободата и докато все още не са ни лишили от свобода, идването на власт на Световното правителство ще бъде значително затруднено. Създаването на Единно световно правител-

ство е много сложно начинание и изисква огромен опит, организационни умения и контрол над правителствата на различни страни и политиката им. Единствената организация, способна да се справи малко или повече с тази гигантска задача, е Комитет 300 и ние вече видяхме колко близо е стигнал до успеха.

Борбата на човечеството е преди всичко в духовен план. За съжаление християнските църкви са станали обикновени социални клубове, управлявани от неизмеримо злодейския Световен съвет на църквите, чиито основи не са положени в Москва, а в Лондонското Сити, както виждаме на схемата в края на книгата, на която е представена структурата на църквата на Единното световно правителство. Тази институция е създадена през двайсетте години на XX век като средство за провеждане на политиката на Световното правителство и е символ на способностите и възможностите на Комитет 300 за дългосрочно планиране.

Друга порочна организация, аналогична по структура и предназначение на Световния съвет на църквите, е така нареченият Съюз на обезпокоените учени (Union of Concerned Scientists), учреден от Трилатералната комисия и финансиран от Благотворителен фонд „Карнеги“, Фондация „Форд“ и Института „Аспен“. Тази група води борба, за да предотврати създаването в Съединените щати на ефективно средство за защита от съветските „космосфери“ – лазерно оръжие, базирано в космоса, което може да поразява всякакви избрани цели на територията на САЩ или на всяко друго място.

Американската програма „Стратегическа отбранителна инициатива“ (Strategic Defense Initiative, SDI) беше предназначена да се противопостави на заплахата от съветската лазерна система, която все още съществува въпреки уверението, че „комунизмът е мъртъв“. Съветският учен Георгий Арбагов каза на среща на Съюза на обезпокоените учени, че е много важно да се противопоставят на

програмата SDI, защото ако тя започне да действа, „това ще бъде военна катастрофа“. Година след година Съюзът на обезпокоените учени възразява срещу всеки бюджет, който съдържа финансиране за жизненоважната програма SDI. Нещата стигнаха дотам, че в края на 1991 година в бюджета няма средства дори за минимално необходими изследвания, да не говорим за изстрелване в орбита на системата. Съюзът на обезпокоените учени се управлява от RIIA и е пълен с агенти на британския МИ6.

Няма нито един аспект на живота в Америка, който да не е под надзора на невидимото правителство на Комитет 300 и да не се направлява от него в „необходимата“ посока. Няма нито един служител на изборна длъжност или политически лидер, който да не се подчинява на неговата власт. Досега все още нито един човек не е избегнал жестокото наказание за неподчинение на тайните управници, които не се колебаят да направят от всекиго „ужасяващ пример“ за всички останали, включително президентите на Съединените американски щати.

Дългата ръка на Комитет 300 се вижда навсякъде, започвайки от 1776 година, когато Джереми Бентън и Уилям Пети, граф на Шелбърн, разгорещени от победата на Френската революция, която планират и осъществяват, са призовани от Британската корона да използват съвместния си опит против американските колонизатори; през 1812 година, когато британците разграбват и опожаряват Вашингтон, унищожавайки секретни документи, които биха разобличили предателските подривни действия срещу младежта на Съединените щати; до диверсията „Уотъргейт“ срещу президента Никсън и убийството на президента Кенеди. Настоящата книга е опит да се отворят очите на американския народ за страшната истина, че ние не сме независима страна и независим народ и че никога няма да бъдем, докато ни управлява невидимото правителство – Комитет 300.

**БИВШИ И СЕГА СЪЩЕСТВУВАЩИ
ИНСТИТУЦИИ И ОРГАНИЗАЦИИ
НА КОМИТЕТ 300, А СЪЩО И ТЕЗИ, КОИТО
СЕ НАМИРАТ ПОД ПРЯКОТО МУ ВЛИЯНИЕ:**

- Academy for Contemporary Problems (Академия за съвременни проблеми)
- Africa Fund (Фонд „Африка“)
- Agency of International Development (Агенция за международно развитие)
- Albert Previn Foundation (Фондация „Албърт Превин“)
- Alliance Israelite Universelle (Всемирен израелски съюз)
- American Civil Liberties Union (Американски съюз за граждански свободи)
- American Council of Race Relations (Американски съвет по междурасови отношения)
- American Defense Society (Американско общество за отбрана)
- American Press Institute (Американски институт по пресата)
- American Protective League (Американска защитна лига)
- Anti-Defamation League (Антиклеветническа лига)
- Arab Bureau (Арабско бюро)
- Arab Higher Committee (Висш арабски комитет)
- ARCA Foundation (Фонд АРКА)
- Armour Research Foundation (Изследователски фонд „Армър“)
- Arms Control and Foreign Policy Caucus (Съвещание по контрол над въоръжението и външната политика)
- Arthur D. Little, Inc. (компания „Артур Д. Литъл Инк.“)
- Asian Research Institute (Институт за азиатски изследвания)
- Aspen Institute (Институт „Аспен“)
- Association for Humanistic Psychology (Асоциация по хуманистична психология)

- Augmentation Research Center (Център за изследване на растежа)
- Baron De Hirsh Fund (Фонд „Барон де Хирш“)
- Battelle Memorial Institute (Институт „Бател Мемориал“)
- Berger National Foundation (Национална фондация „Бергер“)
- Berlin Center for Future Research (Берлински център за изследване на бъдещето)
- Bilderbergers (Билдербергери – Билдербергски клуб)
- Black Order (Черният орден)
- Boycott Japanese Goods Conference (Конференция за бойкот на японските стоки)
- British Newfoundland Corporation (Корпорация „Бритиш Нюфаундленд“)
- British Royal Society (Британско кралско общество)
- Brotherhood of Cooperative Commonwealth (Братство за кооперативно съдружие)
- Bureau of International Revolutionary Propaganda (Бюро за международна революционна пропаганда)
- Canadian Jewish Congress (Канадски еврейски конгрес)
- Cathedral of St. John the Divine, New York (Катедрала „Св. Йоан Богослов“, Ню Йорк)
- Center for Advanced Studies in the Behavioral Sciences (Център за нови изследвания по бихейвиористични науки)
- Center for Constitutional Rights (Център за конституционни права)
- Center for Cuban Studies (Център за изучаване на Куба)
- Center for Democratic Institutions (Център за демократични институции)
- Center for International Policy (Център за международна политика)
- Center for the Study of Responsive Law (Център за изучаване на ответно право)
- Christian Socialist League (Християнска социалистическа лига)

- Cini Foundation (Фондация „Чини“)
- Club of Rome (Римски клуб)
- Cominform (Коминформ)
- Committee for the Next Thirty Years (Комитет по следващите трийсет години)
- Committee of Fourteen (Комитет на четиринайсетте)
- Committee on National Morale (Комитет по моралния дух на нацията)
- Committee to Frame A World Constitution (Комитет по разработка на световна конституция)
- Communist League (Комунистическа лига)
- Congress of Industrial Organizations (Конгрес на индустриалните организации)
- Council on Foreign Relations (Съвет за международни отношения)
- David Sassoon Company (компания „Давид Сасун“)
- De Beers Consolidated Mines (компания „Де Беерс Консолидейтид Майнз“)
- Democratic League of Brussels (Демократическа лига на Брюксел)
- East India Committee of 300 (Източноиндийски комитет 300)
- Economic and Social Control (ECOSOC) (Икономически и социален контрол)
- Environmental Fund (Фонд за защита на околната среда)
- Environmetrics Inc (компания „Енвайрънметрик“)
- Esalen Institute (Институт „Есален“)
- Fabian Society (Фабианско общество)
- Federation of American Zionists (Федерация на американските ционисти)
- Fellowship for a Christian Social Order (Общество за християнски социален ред)
- Fellowship of Reconciliation (Общество на примирението)
- Ford Foundation (Фондация „Форд“)

- Fordham University Institution Educational Research (Изследователски институт по проблемите на образованието към университета „Фордам“)
- Foundation for National Progress (Фонд за национален прогрес)
 - Garland Fund (Фонд „Гарланд“)
 - German Marshall Fund (Германски фонд „Маршал“)
 - Governing Body of the Israelite Religious Community (Управляващ съвет на религиозните общини на израилтяните)
 - Gulf South Research Institute (Изследователски институт на Южния залив)
 - Haganah (Хагана)
 - Harvard University (Университет „Харвард“)
 - Hells Fire Club (Клуб на адския пламък)
 - Horace Mann League (Лига „Хорас Ман“)
 - Hudson Guild (Гилдия „Хъдсън“)
 - Hudson Institute (Институт „Хъдсън“)
 - Hudson Bay Company (Хъдсън Бей Къмпани – Компания „Залив Хъдсън“)
 - Imperial College University of London (Имперски колеж към Лондонския университет)
 - Industrial Christian Fellowship (Промислена християнска задруга)
 - Institute for Brain Research (Институт за изследвания на мозъка)
 - Institute for Pacific Relations (Институт за тихоокеански отношения)
 - Institute for Policy Studies (Институт за политически изследвания)
 - Institute for Social Research (Институт за социални изследвания)
 - Institute for the Future (Институт за бъдещето)
 - Institute for World Order (Институт за световния ред)
 - Institute on Drugs, Crime and Justice (Институт по наркотици, престъпност и правосъдие)

- Inter-Alpha (Интер-Алфа)
- Inter-American Social Development Institute (Междуамерикански институт за социално развитие)
- International Institute for Strategic Studies (Международен институт за стратегически изследвания)
- Interreligious Peace Colloquium (Колоквиум за между-религиозен мир)
- Irgun (Иргун)
- Knights of Malta („Малтийски рицари“ – Малтийски орден)
- League of Nations (Лига на нациите – Общество на народите)
- Logistics Management Institute (Институт по управление на логистиката)
- London Board of Deputies of British Jews (Лондонски съвет на представителите на британските евреи)
- London School of Economics (Лондонско училище по икономика)
- Mary Carter Paint Company (компания „Мери Картър Пейнт“)
- Massachusetts Institute of Technology (Масачузетски технологичен институт)
- Mellon Institute (Институт „Мелън“)
- Metaphysical Society (Метафизично общество)
- Milner Group (Група „Милнър“)
- Mocatto Metals („Мокато Металс“)
- Mont Pelerin Society (Общество „Мон Пелерин“)
- NAACP, National Association for the Advancement of Colored People (Национална асоциация за прогрес на цветнокожите)
- National Action Research on Military/Industrial Complex (Национални изследвания за военнопromишления комплекс)
- National Center for Productivity Institute (Институт на Националния център за производителност)

- National Council of Churches (Национален съвет на църквите)
- National Opinion Research Center (Национален център за изследване на общественото мнение)
- National Training Laboratories (Национални тренингови лаборатории)
- New Democratic Coalition (Нова демократична коалиция)
- New World Foundation (Фондация „Нов свят“)
- New York Rand Institute (Нюйоркски институт на корпорацията „Ранд“)
- NORML, National Organization for the Reform of Marijuana Laws (Национална организация за реформа на законите за марихуаната)
- North Atlantic Treaty Organization (NATO) (Организация на северноатлантическия договор, НАТО)
- Odd Fellows (Орден „Од Фелоус“)
- Order of St. John of Jerusalem (Орден на св. Йоан Ерусалимски)
- Order of The Golden Dawn (Орден „Златна зора“)
- OXFAM (международно обединение на 15 организации, които работят в повече от 90 страни в света с цел намиране на решение на проблемите на бедността)
- Oxford Univac (Оксфорд Юнивак)
- Pacific Studies Center (Център за тихоокеански изследвания)
- Palisades Foundation (Фондация „Палисейдс“)
- Peninsular and Oriental Navigation Company (мореплавателна компания „Пенинсулар енд Ориентал“)
- PERMINDEX (търговска организация)
- Princeton University (Университет „Принстън“)
- Rand Corporation (Корпорация „Ранд“)
- Rand School of Social Sciences (Училище за социални науки към корпорацията „Ранд“)
- Research Triangle Institution (изследователски институт „Трайангъл“)

- Rhodes Scholarship Committee (Комитет по стипендиите „Роудс“)
- Rio Tinto Zinc Company (компания „Рио Тинто Цинк“)
- Riverside Church Disarmament Program (Програма за разоръжаване „Ривърсайд Чърч“)
- Round Table („Кръглата маса“)
- Royal Institute for International Affairs (Кралски институт за международни отношения)
- Russell Sage Foundation (Фондация „Ръсъл Сейдж“)
- San Francisco Foundation (Фондация „Сан Франциско“)
- Sharps Pixley Ward (фирма за търговия със злато)
- Social Science Research Council (Съвет за изучаване на социални науки)
- Socialist International (Социалистически интернационал)
- Socialist Party of the United States (Социалистическа партия на Съединените щати)
- Society for Promotion of Study of Religions (Общество за подпомагане на изучаването на религии)
- Society of Heaven (TRIADS) (Общество „Рай“, ТРИАДИ)
- Soviet State Committee for Science and Technology (Държавен комитет за наука и техника на СССР)
- Stanford Research Institute (Станфордски изследователски институт)
- Stockholm International Peace Research Institute (Стокхолмски международен изследователски институт за мира)
- Sun Yat Sen Society (Общество „Сун Ят Сен“)
- Systems Development Corporation (Корпорация по развитие на системите)
- Tavistock Institute of Human Relations (Институт за човешки отношения „Тависток“)
- Tempo Corporation (Корпорация „Темпо“)
- The High Twelve International (Интернационал на дванайсетте висши)

- The Public Agenda Foundation (Фондация „Дневен ред на обществото“)
- The Quality of Life Institute (Институт по качество на живота)
- Theosophist Society (Теософско общество)
- Thule Society (Общество „Туле“)
- Transatlantic Council (Трансатлантически съвет)
- Trilateral Commission (Трилатерална (тристранна) комисия)
- U. S. Association of the Club of Rome (Асоциация „Римски клуб“ в САЩ)
- U. S. Institute for Peace (Американски институт за мир)
- Union of Concerned Scientists (Съюз на обезпокоените учени)
- UNITAR, United Nations Institute for Training and Research (Институт за квалификация и изследвания към Обединените нации)
- University of Pennsylvania Wharton School (Училище „Уортън“ към Университета на Пенсилвания)
- Warburg, James P. and Family (компания „Варбург, Джеймс П. и семейство“)
- Western Training Laboratories (Западни тренингови лаборатории)
- Wilton Park (Уилтън Парк)
- Women's Christian Temperance Union (Женски християнски съюз за въздържание)
- Wong Hong Hon Company (компания „Вонг Хонг Хон“)
- Work in America Institute (Институт по труда в Америка)
- World Council of Churches (Световен съвет на църквите)

СПЕЦИАЛНИ ФОНДОВЕ И ГРУПИ ПО ИНТЕРЕСИ

- Arab Bureau (Арабско бюро)
- Aristotelian Society (Аристотелево общество)
- Asian Research Institute (Институт за азиатски изследвания)
- Bertrand Russell Peace Foundation (Фондация на мира „Бърtrand Ръсел“)
- British American Canadian Corporation (Британско-американско-канадска корпорация)
 - Brotherhood of Eternal Love („Братство на вечната любов“)
 - Cambridge Apostles („Кеймбриджки апостоли“)
 - Canadian Histadrut Campaign (Канадска кампания „Хистадрут“)
- Canadian Pacific Ltd. („Канадиан Пасифик Лтд.“)
- Caribbean-Central American Action Group (Карибско-централноамериканска група на действието)
 - China Everbright Holdings Ltd. („Чайна Евърбрайт Холдингс Лтд.“)
 - Chinese People's Institute of Foreign Affairs (Китайски народен институт за международни отношения)
 - Council of South America (Съвет за Южна Америка)
 - Endangered Peoples' Society (Общество в защита на застрашените народи)
 - English Property Corporation Ltd. (Английска корпорация за недвижими имоти)
 - Hospice Inc. („Хоспис Инк.“)
 - International Brotherhood of Teamsters (Международно братство на шофьорите на камиони)
 - International Red Cross (Международен Червен кръст)
 - Jerusalem Foundation, Canada (фондация „Ерусалим“, Канада)
 - Kissinger Associates („Сътрудници на Кисинджър“)
 - Kowloon Chamber of Commerce (Търговска палата на Коулун)

- Organization of American States (Организация на американските щати)
- Overseas Chinese Affairs Committee (Комитет за връзките с китайците в чужбина)
- Radio Corporation of America (RCA) (Радиокорпорация на Америка)
- Royal Police of Hong Kong (Кралската полиция на Хонконг)
- Young Men Christian Association (YMCA) (Асоциация на младите християни)

БАНКИ*

- American Express Bank
- Banca de la Svizzera d'Italia (Лугано)
- Banca Andioino
- Banca d'America d'Italia (Американска банка на Италия)
- Banca Nazionale del Lavoro (Италия)
- Banca Privata (Банка Привата)
- Banco Ambrosiano (Банко Амброзиано)
- Banco Caribe (Карибска банка)
- Banco Commercial Mexicana (Мексиканска търговска банка)
- Banco Consolidato (Банко Консолидато)
- Banco d'España (Испанска банка)
- Banco de Colombia (Банката на Колумбия)
- Banco de Commercio (Банко де Комерсио)
- Banco de Iberio-America (Иберийско-американска банка)
- Banco de la Nacion (Банко де ла Насион)
- Banco del Estada (Банко дел Естада)
- Banco Internacional (Банко Интернационал)

* Към днешна дата някои от изброените банки са се слели или са били купени от други – Б. пр.

- Banco Latino (Банко Латино)
- Banco Mercantile de Mexico (Търговска банка на Мексико)
- Banco Nacional de Cuba (Национална банка на Куба)
- Banco Nacional de Panama (Национална банка на Панама) и още 54 по-малки панамски банки
- Bangkok Commercial d'Italian (Италианска търговска банка на Банкок)
- Bangkok Metropolitan Bank (Банкок Метрополитан Банк)
- Bank al Meshreq (една от най-големите банки в Обединените арабски емирства)
- Bank America (Американска банка)
- Bank for International Settlements (Банка за международни разплащания)
- Bank Haroalim (Работническа банка, Израел)
- Bank Leu (швейцарска частна банка)
- Bank Leumi (израелска банка)
- Bank of Bangkok (Банка на Банкок)
- Bank of Boston (Бостънска банка)
- Bank of Canada (Канадска банка)
- Bank of Credit and Commerce International (ВССИ) (Международна банка за кредити и търговия)
- Bank of East Asia (Банка на Източна Азия)
- Bank of England (Английска банка)
- Bank of Escambia (Флорида)
- Bank of Geneva (Женевска банка)
- Bank of Ireland (Ирландска банка)
- Bank of London and Mexico (Банка на Лондон и Мексико)
- Bank of Montreal (Монреал)
- Bank of Norfolk (Банка на Норфолк)
- Bank of Nova Scotia (Банка на Нова Скотия)
- Bank Ohio (Банката на Охайо)
- Banque Bruxelles-Lambert (Белгия)
- Banque Commerciale Arabes (Арабска търговска банка)
- Banque du Credit International (Международна кредитна банка)

- Banque de Paris et Pays-Bas (Банка на Париж и Нидерландия)
- Banque Francais et Italienn por l' Amerique du Sud (Френска и италианска банка за Южна Америка)
- Banque Louis Dreyfus e Paris (Франция)
- Banque Privée (Банк Приве)
- Banques Sudameris (Банка на Южна Америка)
- Barclays Bank (Британия)
- Baring Brothers Bank (Банка „Беъринг Брадърс“)
- Barnett Banks (Барнет Банкс)
- Baseler Handelsbank (Базел)
- Basel Committee on Bank Supervision (Базелски комитет за банков надзор) – ВССІ (виж бел. в края на списъка)
- Canadian Imperial Bank of Commerce (Канадска имперска търговска банка)
- Centrust Bank (Сентръст Банк)
- Chartered Bank (Чартърд Банк)
- Charterhouse Japhet Bank (банка „Чартърхаус Джафет“)
- Chase Manhattan Bank (Чейс Манхатън Банк)
- Chemical Bank (Кемикъл Банк)
- Citibank (Ситибанк)
- Citizens and Southern Bank of Atlanta (Атланта)
- City National Bank of Miami (Маями)
- Claridon Bank (Кларидън Банк)
- Cleveland National City Bank (Кливландска национална Сити Банк)
- Corporate Bank and Trust Company (Корпоративна банкова и тръстова компания)
- Credit and Commerce American Holdings (Кредитно-търговски американски холдинги)
- Credit and Commerce Holdings, Netherlands Antilles (Нидерландски Антилски острови)
- Credit Suisse (Швейцария)
- Crocker National Bank (Крокър Нешънъл Банк)
- De'Neuffize, Schlumberger, Mallet Bank

- Dresdener Bank (Дрезден)
- Dusseldorf Global Bank (Дюселдорф)
- First American Bank of Georgia (Джорджия)
- First American Bank of New York (Ню Йорк)
- First American Bank of Pensacola (Пенсакола)
- First American Bank of Virginia (Вирджиния)
- First American Banking Corp. (Първа американска банкова корпорация)
- First Empire Bank (Първа имперска банка)
- First Fidelity Bank (Първа банка „Доверие“)
- First National Bank of Boston (Бостън)
- First National City Bank (Първа национална Сити Банк)
- Florida National Bank (Национална банка на Флорида)
- Foreign Trade Bank (Банка за външна търговия)
- Franklin National Bank (Национална банка „Франклин“)
- Hambros Bank (Амброс Банк)
- Hong Kong and Shanghai Banking Corporation (HSBC) (Хонконгска и шанхайска банкова корпорация)
- Independence Bank of Encino (Лос Анджелис)
- Israeli Discount Bank (Израелска дискаунт банка)
- Litex Bank (Ливан)
- Ljubljanska Bank (Люблянска банка)
- Lloyds Bank (Лойдс)
- Marine Midland Bank (Марийн Мидланд Банк)
- Midland Bank (Мидланд Банк)
- Morgan Bank („Морган“)
- Morgan Et Cie („Морган и компания“)
- Morgan Grenfell Bank („Морган Гренфел“)
- Moscow Narodny Bank, London (Московска народна банка, Лондон)
- National Bank of Cleveland (Национална банка на Кливланд)
- National Bank of Florida (Национална банка на Флорида)
- National Westminster Bank (Национална уестминстърска банка)

- Orion Bank (банка „Орион“)
- Paravicini Bank Ltd. (банка „Паравичини“)
- Republic National Bank of New York (Републиканска национална банка на Ню Йорк)
- Royal Bank of Canada (Кралска банка на Канада)
- Schroeder Bank (Шрьодер Банк)
- Seligman Bank (Селигман Банк)
- Shanghai Commercial Bank (Шанхайска търговска банка)
- Soong Bank (Банка „Сунг“)
- Standard and Chartered Bank (Стандарт енд Чартърд Банк)
- Standard Bank (Стандарт Банк)
- Swiss Bank Corporation (Швейцарска банкова корпорация)
- Swiss Israel Trade Bank (Швейцарско-израелска търговска банка)
- Trade Development Bank (Банка за търговско развитие)
- Unibank (Юнибанк)
- Union Bank of Israel (Обединена банка на Израел)
- Union Bank of Switzerland (Обединена банка на Швейцария)
- Vanying Bank
- White Weld Bank
- World Bank (Световна банка)
- World Commerce Bank of Nassau (Световна търговска банка на Насау)
- World Trade Bank (Световна търговска банка)
- Wozchod Handelsbank (Возход Ханделсбанк – руска банка в Цюрих)

Забележка:

С изключение на Базелския комитет за банков надзор (BCCI), всяка от гореспоменатите банки е била и може би все още е замесена в търговия с наркотици, диаманти, злато и оръжие.

* ВССІ. Тази банка е подвеждана под отговорност по няколко обвинения за пране на пари в целия свят. Структурата ѝ покрива всеки бизнес на „Комитет 300“. Интересна е корпоративната ѝ структура. В Близкия изток 35% от акциите се държат от:

Управляващото семейство на Бахрейн

Управляващото семейство на Обединените арабски емирства

Управляващото семейство на Дубай

Управляващото семейство на Саудитска Арабия

Управляващото семейство на Иран

Групата на бизнесмените от Близкия изток

ВССІ на Каймановите острови – 41%

Американската банка – 24%.

ВССІ на Каймановите острови и ВССІ в Люксембург имат офиси в Маями, Бока Ратоун, Тампа, Ню Йорк, Сан Франциско и Лос Анджелис.

ЮРИДИЧЕСКИ АСОЦИАЦИИ И ФИРМИ:

American Bar Association (Американска асоциация на адвокатите)

Clifford and Warnke („Клифърд и Уорнки“)

Coudert Brothers („Кудерт Брадърс“)

Cravaith, Swain and Moore („Кравайт, Суейн и Мур“)

Wilkie, Farr and Gallagher („Уилки, Фар и Галахър“)

СЧЕТОВОДИТЕЛИ/ОДИТОРИ

Price Waterhouse („Прайс Уотърхаус“)

ТАВИСТОКСКИ ИНСТИТУЦИИ В СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

FLOW LABORATORIES (лаборатории „Флоу“)

Получават договори от Националния институт за здравеопазване.

MERLE THOMAS CORPORATION (корпорация „Мърл Томас“)

Получава договори от Военноморските сили на САЩ и анализира сателитна информация.

WALDEN RESEARCH (Изследвания „Уолдън“)

Работи в областта на контрол върху замърсяването на околната среда.

PLANNING RESEARCH CORPORATION, ARTHUR D. LITTLE, G.E. „TEMPO“,

OPERATIONS RESEARCH INC. (Корпорация за планирания и изследвания).

Това са част от приблизително 350 фирми, които извършват изследвания, провеждат проучвания и дават препоръки на правителството.

Те са част от онова, което президентът Айзенхауер нарича „евентуална опасност за обществената политика, която може да стане пленник на научно-технологичния елит“.

BROOKINGS INSTITUTION (Институт „Брукингс“)

Посвещава работата си на онова, което нарича „национален дневен ред“. Написва програмата на президента Хувър, програмата „Нов курс“ на президента Рузвелт, програмата на администрацията на Кенеди „Нови хоризонти“ (отклоняването от която коства живота на Джон Ф. Кенеди) и програмата на президента Джонсън „Великото обще-

ство“. В продължение на 70 години Институтът „Брукингс“ от името на Комитет 300 определя в значителна степен политиката на правителството на Съединените щати.

HUDSON INSTITUTE (Институт „Хъдсън“)

Под ръководството на Херман Хан (Herman Khan) този институт е направил повече от всички други, с изключение може би на ГОЛЯМАТА ПЕТОРКА, за формирането на реакцията на американците към политически и социални събития, начина им на мислене, взимане на решения, избора за кого да гласуват и за цялостното им поведение. Институтът „Хъдсън“ специализира в изследвания в областта на политиката на отбраната и отношенията със СССР. По-голямата част от работата му във военната област е класифицирана като СЕКРЕТНА. (Една от идеите му по време на войната във Виетнам е да се ограда с ров Сайгон.) Едни от първите му документи са озаглавени „Стабилност и спокойствие сред старите нации“ и „Аналитичен обзор по въпросите на политиката на националната сигурност на САЩ“.

Институтът „Хъдсън“ се гордее с разнообразието на дейността си; той помага на НАСА в разработването на космически програми и спомага за разпространението на нови младежки моди и идеи, младежки бунтове и отчуждаване от старото поколение, които уж се финансират от компанията „Кока-кола“. Институтът „Хъдсън“ с пълно право може да се смята за една от институциите на Комитет 300 за ПРОМИВАНЕ НА МОЗЪЦИ. Някои от сценариите му за ядрена война са интересно четиво, ако можете да си ги набавите. Бих ви препоръчал „Шестте основни термоядрени заплахи“ и „Вероятни последици от термоядрена война“, а също и един от най-страшните документи, озаглавен „Израелско-арабска ядрена война“.

Институтът „Хъдсън“ също така консултира компаниите на Комитет 300 „Ранк“, „Ксерокс“, „Дженерал Елек-

трик“, Ай Би Ем и „Дженерал Мотърс“, ако се ограничим да изброим само някои от тях, но действително големият му клиент е Министерството на отбраната на САЩ, което получава консултации по проблемите на гражданската отбрана, националната сигурност, военната полиция и контрола над въоръжаването. Периодът на влиянието му предшества „мократа НАСА“, тоест Националната агенция по океанография.

NATIONAL TRAINING LABORATORIES (Национални тренингови лаборатории, NTL)

NTL са известни още и като Международен институт за приложни бихейвиористични науки. Този институт определено е център за промиване на мозъци, основан на принципите на Курт Левин. Методиката на института се занимава с така наречените Т-групи (тренировъчни групи) – тренировки в условията на изкуствено създаден стрес, в хода на които участниците внезапно се оказват принудени да се защитават от зловни и несправедливи обвинения. NTL е един от членовете на Националната асоциация по образованието, най-голямото обединение на преподавателите в Съединените щати.

Интересно е да отбележим, че докато официално заклеява расизма, NTL, работейки съвместно с Националната асоциация по образованието, разработва документ, който предлага въвеждането на образователни ваучери (писмени свидетелства), които да отделят трудно обучаемите деца от способните, а паричните средства да се разпределят в съответствие с броя на трудните деца, които са отделени от онези, които нормално усвояват учебната програма. Предложението не е прието.

UNIVERSITY OF PENNSYLVANIA, WHARTON SCHOOL OF FINANCE & COMMERCE (Училище „Уортън“ по финанси и търговия към Университета на щата Пенсилвания)

Основано от Ерик Трист и един от „мозъчните тръстове“ на „Тависток“, училището „Уортън“ става една от най-важните институции на „Тависток“ в сферата на бихейвиористичните изследвания (изследвания в областта на поведението на човека). „Уортън“ привлича клиенти като Министерството на труда на САЩ, което получава консултации за изготвяне на скалъпени статистики чрез компанията Wharton Econometric Forecasting Associates Incorporated. Този метод е много търсен, когато приближаваме края на 1991 година с милиони безработни, чийто брой Министерството на труда на САЩ не отчита и не отразява.

Икономическото моделиране на училището „Уортън“ се използва от всяка голяма компания на Комитет 300 в Съединените щати, Западна Европа и Международния валутен фонд, Организацията на обединените нации и Световната банка. „Уортън“ е произвел забележителни личности като Джордж Шулц и Алън Грийнспан.

INSTITUTE FOR SOCIAL RESEARCH (Институт за социални изследвания)

Този институт е създаден от специалистите от тавистокския „мозъчен тръст“ Ренсис Ликерт, Доруин Картрайт и Роналд Липерт. Изследванията му включват „Значението на социалната промяна за човека“, „Младешта в преходния период“ и „Как американците възприемат психичното здраве“. Сред клиентите на института са Фондация „Форд“, Министерството на отбраната на САЩ, Почтенската служба на САЩ и Министерството на правосъдието на САЩ.

INSTITUTE FOR THE FUTURE (Институт за бъдещето)

Това не е типична тавистокска институция, тъй като се финансира от Фондация „Форд“, но черпи методологията си за дългосрочни прогнози от майката на всички мозъчни тръстове. Институтът за бъдещето предсказва такива про-

мени, които той предполага, че ще се случат в рамките на период от петдесет години. Предполага се, че институтът може да прогнозира социално-икономически тенденции и да алармира за всяко отклонение от онова, което той определя за нормално състояние.

Институтът за бъдещето смята за възможно и нормално да се намесва в бъдещето сега и да предлага решения за бъдещи проблеми. Така наречените Делфийски съвети решават кое е нормално и кое не е и изготвят документи с мнението си, въз основа на които правителствата „се направляват“ в нужната посока, за да обезглавяват групи, като например тези на „хора, които създават обществени безредици“. (Това може да са патриотични групи, които искат премахване на прогресивните налози или да настояват за запазване на правото им да носят оръжие.)

Препоръките на института включват либерализация на законодателството за абортите, за употребата на наркотици, автомобилите, които влизат в територията на градовете, да плащат такса, за обучение по контрол на забременяването в обществените училища, задължителна регистрация на огнестрелните оръжия, употребата на наркотици да не се смята за престъпление, да се легализира хомосексуализмът, да се плаща на студентите за успех в учението, да се предаде зоналният контрол на щатските власти, да се раздават премии за „семејно планиране“ (*тоест ограничаване на раждаемостта – б. пр.*) и дори предложение в стила на Пол Пот от Камбоджа – да се създават нови населени места в селскостопанските райони. Сега е очевиден фактът, че много цели, поставени от Института за бъдещето, вече са постигнати напълно и реализирани.

INSTITUTE FOR POLICY STUDIES (IPS) (Институт за политически изследвания)

Влизащ в „Голямата тройка“, IPS от самото начало на своята дейност се занимава с формиране и промяна на

външната и вътрешната политика на Съединените щати. Институтът е основан от организации, намиращи се под контрола на Джеймс П. Варбург и членовете на семейство Ротшилд в САЩ, поддържан от Бърtrand Ръсел и британските социалисти чрез мрежата им от агенти в Америка, включваща Лигата за индустриална демокрация, в която водеща задкулисна роля играе Ленард Удкок. Сред местните водещи дейатели на Лигата за индустриална демокрация са „консерваторът“ Джийн Къркпатрик, Бруин Сюъл (от ADL), Юджин Росту (участник в преговорите по разоръжаването), Лейн Къркланд (профсъюзен лидер) и Алберт Шанкер.

Само с формална цел през 1963 година IPS е регистриран от Маркъс Раскин и Ричард Барнет, които са преминали пълния курс на подготовка в Института „Тависток“. По-голямата част от финансирането постъпва от съдружниците на Ротшилд в Америка, по-точно семейството на Джеймс Варбург, Фондацията на семейство Стърн (Stern Family Foundation) и Фондация „Самуел Рубин“ (Samuel Rubin Foundation). Самуел Рубин е регистриран член на Комунистическата партия. Той си присвоява търговската марка „Фаберже“ (Faberge) (Фаберже е бил „бижутерът на руския императорски двор) и спечелва богатство от името на Фаберже.

Целите на IPS се определят от програма, изготвена за него от британската „Кръгла маса“. Програмата, на свой ред, произхожда от Института „Тависток“, тъй като една от главните ѝ точки е създаването на низови организации на „Новите леви“ в САЩ. IPS трябва да поражда борби, раздори и безредици, да разпространява безконтролен хаос като горски пожари, да пропагандира „идеалите“ на радикално левия нихилистичен социализъм, да поддържа неограничената употреба на всякакви наркотици и да бъде „голямата сопа“, която да бие политическата върхушка на Съединените щати.

Барнет и Раскин контролират различни обществени елементи и личности като „Черните пантери“, Даниъл Елсбърг, члена на Съвета за национална сигурност Халпърин, радикалната лява организация „Уедърмен“ (Weathermen Underground), движението „Венсеремос“ (Venceremos) и избирателния щаб на кандидата Джордж Макгавърн. Няма задача, която да е твърде голяма за IPS и контрольо-рите му. Те се залавят за всичко и успяват.

Вземете например заговора за „отвлечането“ на Кисинджър, който ръководи Екбал Ахмед, агент на британската служба МИ6 от пакистански произход, произлизащ от TROTS (троцкистка терористична организация, базирана в Лондон). „Заговорът“ е „разкрит“ от ФБР, за да не отиде твърде далеч. Ахмед става директор на една от най-влиятелните агенции на IPS, Транснационалния институт (Transnational Institute), който като хамелеон променя името си, Институт за расови отношения, когато оперативните агенти на южноафриканската служба BOSS (Bureau of State Security, Бюро за държавна сигурност) разкриват, че той е пряко свързан със стипендианта на „Роудс“ Хари Опенхаймер и англо-американско-британските интереси в минната индустрия на Южна Африка. В същото време BOSS дискредитира и Фондация „Южна Африка“ (South Africa Foundation).

Чрез многобройните си влиятелни лобистки групи на Капитолийския хълм IPS упорито и безмилостно използва „голямата сопа“, за да въздейства на Конгреса. Има мрежа от лобисти, които уж действат независимо, а в действителност са монолитно сплотени и обработват конгресмените от всички страни с привидно различаващи се един от друг лобисти. По този начин IPS може с лекота да принуди отделни членове на Камарата на представителите и сенатори да гласуват за „текущата тенденция“, „естествения ход на събитията“. Използвайки хора, заемащи ключови постове на Капитолийския хълм, IPS

съумява да разбие самата инфраструктура на американската законодателна система и да наруши хода и принципите ѝ на действие.

Ето един конкретен пример за онова, за което говорях. През 1975 година един от специалистите на Институтът убеждава члена на Камарата на представителите Джон Конийърс (Мичиган) и четирийсет и седем други членове на Камарата да помолят IPS да изготви изследване на бюджета, което да противоречи проекта за бюджет, който се подготвя от президента Джералд Форд. Въпреки че молбата не е приета в Камарата, предложението отново е внесено за гласуване през 1976 г., 1977 г. и 1978 г. и поддържано от спонсори на IPS.

И после, през 1978 година, петдесет и седем конгресмени подписват разрешение IPS да разработи проект на бюджета, който е изготвен от Маркърс Раскин. Бюджетът на Раскин предвижда 50 % съкращение на разходите за отбраната, предлага социалистическа програма за осигуряване на жилища, „която ще се конкурира с частните домове и постепенно ще ги замести и ще ликвидира ипотечния пазар“, национална здравна служба, „радикални промени в системата на образованието, които ще разрушат капиталистическия контрол върху разпространението на знания“, и още няколко радикални идеи.

Влиянието на IPS върху преговорите за ограничаване на стратегическото въоръжаване е главният фактор, който принуждава Никсън да подпише предателския договор за ограничаване на противоракетна отбрана през 1972 година и който в продължение на почти 10 години прави Съединените щати практически беззащитни в случай на атаки с междуконтинентални балистични ракети. И до ден днешен IPS си остава един от най-престижните „мозъчни тръстове“, който контролира взимането на решения по външната политика, които ние, народът, глупаво вярваме, че са дело на нашите законодатели.

Финансирайки войнстващите сили вътре в страната и с връзки с революционери в чужбина, режисирайки победи като „документите на Пентагона“, обсаждайки корпоративните структури, заличавайки различията между подмолни движения и приемлива политическа активност, прониквайки в религиозните организации и използвайки ги, за да сеят разногласия в Америка, например да разпространяват радикална расова политика под маската на религия, използвайки държавните средства за масова информация за разпространение на своите идеи, а после и за поддържането им, Институтът за политически изследвания напълно оправдава предназначението, с което е създаден.

STANFORD RESEARCH INSTITUTE (Станфордски изследователски институт, SRI)

Джеси Хобсън, първият президент на Станфордския изследователски институт, в речта си през 1952 година дава ясно да се разбере какви насоки трябва да следва институтът. „Станфорд“ може да бъде описан като един от „бисерите в короната“ на „Тависток“ заради управлението на Съединените щати. Основан през 1946 година непосредствено след края на Втората световна война, под ръководството на Чарлс А. Андерсън институтът се съсредоточава върху изследвания в областта на контрола върху съзнанието на хората и „науките на бъдещето“. Под чадъра на „Станфорд“ се намира Фондацията „Чарлс Ф. Кетъринг“ (Charles F. Kettering Foundation), разработила програмата „Изменение на образа на човека“, на която е основано „Съзаклятието Водолей“.

Отначало главните клиенти и поръчители на „Станфорд“ са от институции на отбраната, но с развитието на Института се увеличава и многообразието на услугите му:

Организацията Applications of Behavioral Sciences to Research Management (Приложения на бихейвиористичните науки в изследвания по проблеми на управлението)

Office of Science and Technology (Управление за наука и технология)

Програма на SRI по извършване на разузнаване в бизнеса

Министерство на отбраната на САЩ, Дирекция за изследвания и инженерни разработки за отбраната

Министерство на отбраната на САЩ, Управление за аерокосмически изследвания.

Сред корпорациите, които търсят услугите на „Станфорд“, са Wells Fargo Bank (банка „Уелс Фарго“), Bechtel Corporation (корпорация „Бетъл“), „Хюлет Пакард“, Bank of America (Американската банка), „Макдоналд Дъглас“, „Блайт“, Eastman Dillon („Ийстман Дилън“) и компанията TRW. Един от най-тайните проекти на „Станфорд“ е пространна разработка за водене на химична и бактериологична война.

Станфордският изследователски институт активно използва ресурсите на не по-малко от 200 по-малки „мозъчни тръстове“, които извършват изследвания във всеки аспект на живота в Америка. Тази система е известна под названието ARPA и представлява най-крупният проект за установяване на пълен контрол върху живота на всеки човек в страната. Към настоящия момент компютрите на „Станфорд“ са свързани с 2500 научноизследователски „сестрински“ организации, сред които са Централното разузнавателно управление (ЦРУ), компанията „Бел“ (Bell Telephone Laboratories), американското военно разузнаване, Управлението на военноморското разузнаване (УВР), RAND, Масачузетският технологичен институт, „Харвард“ и Калифорнийският университет в Лос Анджелис (UCLA). „Станфорд“ играе ключова роля в създаването на „библиотека“, съдържаща каталог с документацията на ARPA.

На „други агенции“, които вече са известни на читателя, е разрешено да търсят в „библиотеката“ на SRI по ключови думи и изрази и да осъвременяват своите файлове с базата с данни на Института. Пентагона например активно

използва базовите файлове на SRI и без съмнение същото правят и другите правителствени агенции на САЩ. Всички проблеми по „управление и контрол“ на Пентагона се решават в „Станфорд“.

Въпреки че тези методи привидно са предназначени изключително за нуждите на въоръжените сили, няма абсолютно никаква гаранция, че резултатите от тези изследвания не могат и няма да бъдат приложени в гражданската сфера. „Станфорд“ е известен със своята готовност да прави всичко угодно за всеки и аз смятам, че ако някога дейността му бъде напълно разсекретена, вълната на гняв и възмущение от реалните резултати от дейността му скоро ще доведат до ликвидиране на института.

MASSACHUSETTS INSTITUTE OF TECHNOLOGY,
MIT (Масачузетски технологичен институт) ALFRED P.
SLOAN SCHOOL OF MANAGEMENT (Училище по мениджмънт „Алфред П. Слоун“)

Този водещ институт обикновено не се разглежда като съставна част на тавистокската система в САЩ. Повечето хора го смята за чисто американска институция, но това съвсем не е така. MIT – „Алфред Слоун“ може в общи линии да се подраздели на следните групи:

Съвременни технологии,
Взаимоотношенията в индустрията,
Групова психология на принципите на Левин,
Лаборатории за компютърни изследвания NASA-ERC,
Военноморска изследователска група по психология,
Динамични системи. По поръчка на Римския клуб Форестър и Медоус написват изследването за нулев растеж „Граници на растежа“.

Списъкът на клиентите на MIT включва следните организации:

American Management Association (Американска асоциация за мениджмънт),

American Red Cross (Американския Червен кръст),
Committee for Economic Development (Комитет за икономическо развитие),

GTE, General Telephone & Electronics Corporation (Корпорация „Електроника и телефони“),

Institute for Defense Analysis, IDA (Институт за анализи на отбраната),

NASA,

National Academy of Sciences (Национална академия на науките),

National Council of Churches (Национален съвет на църквите),

Sylvania (международен производител на осветителни тела и електроника),

TRW, корпорация,

U.S. Army (Американската армия),

U.S. Department of State (Държавен департамент на САЩ),

U.S. Navy (Американска флота),

U.S. Treasury (Министерство на финансите на САЩ),

Volkswagen Company (компания „Фолксваген“).

Диапазонът на дейност на Института за анализ на отбраната е толкова широк, че са необходими стотици страници, за да бъдат описани проблемите, с които се занимава. Той е пълно описан в моята книга по отношение на ролята, която играят институциите и фондовете в предаването срещу Съединените американски щати. Книгата ще бъде публикувана в началото на 1992 година.

RAND RESEARCH AND DEVELOPMENT CORPORATION (Корпорация за научноизследователски и опитно-конструкторски разработки „Ранд“)

„Ранд“ несъмнено е „мозъчният резервоар“, най-ценният в колекцията на „Тависток“, и може би най-престижната институция на Кралския институт за международни отношения (RIIA) по контрол над политиката на Съеди-

нените щати на всяко ниво. В сферата на интересите на „Ранд“ влизат: програма за междуконтинентални балистични ракети, първичен анализ за формиране на концепцията на външната политика на САЩ, инициативи за разработки на космически програми, ядрената политика на САЩ, анализ на дейността на корпорациите, стотици различни проекти във военната област, Централното разузнавателно управление (ЦРУ) във връзка с употребата на наркотици, променящи съзнанието като пейот, ЛСД (тайната операция МК-Ultra, която продължава 20 години).

Ето някои от клиентите на „Ранд“:

American Telephone and Telegraph Company (AT&T)
(Американската телефонна и телеграфна компания),

Chase Manhattan Bank (Чейс Манхатън Банк),

International Business Machines (IBM) („Интернешънъл Бизнес Машинс“, Ай Би Ем),

National Science Foundation (Национален научен фонд).

Republican Party (Републиканската партия),

TRW,

U.S. Air Force (Военновъздушните сили на САЩ),

U.S. Department of Energy (Министерството на енергетиката на САЩ),

U.S. Department of Health (Министерството на здравеопазването на САЩ).

Услугите на „Ранд“ се използват буквално от хиляди изключително важни компании, правителствени институции и организации и да ги изброим всичките е невъзможно. Сред „специализираните“ подразделения на РАНД има група за изучаване на момента на възникване и управление на развитието на термоядрена война, а също и по разработването на многобройни сценарии въз основа на тези изследвания. Някога „Ранд“ е обвинявана, че СССР ѝ поръчва да разработи условия за капитулация на правителството на Съединените щати. Това обвинение отива право в Сената на САЩ, където е поддържано от сенатора

Саймингтън, който по-късно става жертва на статии, изливащи върху него негодуванието и презрението на контролираната от върхушката преса. Основната функция на компанията „Ранд“ е ПРОМИВАНЕ НА МОЗЪЦИ.

За да обобщим, ще назова главните тавистокски институции в Съединените щати, които се занимават с промиване на мозъци на всички нива, включващи правителствени, военни, делови, религиозни и образователни организации:

Brookings Institution (Институт „Брукингс“).

Hudson Institute (Институт „Хъдсън“),

Institute for Policy Studies (Институт за политически изследвания),

Massachusetts Institute of Technology (Масачузетски технологичен институт),

National Training Laboratories (Национални тренингови лаборатории),

Rand Research and Development Corporation (Корпорация за научноизследователски и опитно-конструкторски разработки „Ранд“),

Stanford Research Institute (Станфордски изследователски институт),

Wharton School at University of Pennsylvania (Училище „Уортън“ към Университета на щата Пенсилвания).

По мои източници е установено, че общият брой на служителите, заети в тези институции, е около 50 000 души, а бюджетът им достига 10 милиарда долара.

По-нататък представям списък на някои от най-големите институции и организации на Комитет 300:

Americans for a Safe Israel („Американци за безопасен Израел“),

Biblical Archaeology Review („Библейски археологически преглед“),

Bilderbergers (Билдербергери),

British Petroleum („Бритиш Петролиъм“),

Canadian Institute of Foreign Relations (Канадски институт за
 международни отношения),
 Christian Fundamentalism (християнският фундаментализъм),
 Council on Foreign Relations, New York (Съвет за международ-
 ни отношения, Ню Йорк),
 Egyptian Exploration Society (Египетско изследователско дружество),
 Imperial Chemical Industries (компания „Империъл Кемикъл
 Индъстрис“),
 International Institute for Strategic Studies (Международен ин-
 ститут за стратегически изследвания),
 Order of Skull and Bones (Орден „Череп и кости“),
 Palestine Exploration Fund (Палестински изследователски фонд),
 Poor Knights of the Templars (Бедните рицари тамплиери),
 Royal Dutch Shell Company (компания „Роял Дъч Шел“),
 Socialist International (Социалистически интернационал),
 South Africa Foundation (Фондация „Южна Африка“),
 Tavistock Institute of Human Relations (Институт за човешки
 отношения „Тависток“),
 Temple Mount Foundation (Фондация „Храмова планина“),
 The Atheist Club (Клуб на атеистите),
 The Fourth State of Consciousness Club (Клуб „Четвърто състо-
 яние на съзнанието“),
 The Hermetic Order of the Golden Dawn (херметически орден
 „Златна зора“),
 The Milner Group (Групата „Милнър“),
 The Nazi Princes („Князете на Наси“),
 The Order of Magna Mater (Орден „Магна Матер“),
 The Order of the Divine Disorder (Орден на божествения без-
 порядък),
 The RIA (Кралски институт за международни отношения),
 The Round Table („Кръглата маса“),
 Trilateral Commission (Трилатералната комисия),
 Universal Freemasonry (Всемирното масонство),
 Universal Zionism (Всемирният ционизъм),
 Vickers Armament Company (Оръжейна компания „Викърс“).

Warren Commission (Комисия „Уорън“),
Watergate Committee (Комисия „Уотъргейт“),
Wilton Park („Уилтън Парк“),
World Council of Churches (Световен съвет на църквите).

БЪДЕЩИ И НАСТОЯЩИ ЧЛЕНОВЕ НА КОМИТЕТ 300

Abergavenny, Marquis of – маркиз Абергавени
Acheson, Dean – Ачесън, Дийн
Adeane, Lord Michael – Адийн, лорд Майкъл
Agnelli, Giovanni – Аниели, Джовани
Alba, Duke of – херцог Алба
Aldington, Lord – лорд Олдингтън
Aleman, Miguel – АЛиман, Мигел
Allihone, Professor T. E. – професор Т. Е. Алихоун
Alsop Family Designate – Олсоп, представител на семейството
Amory, Houghton – Еймъри, Хотън
Anderson, Charles A. – Андерсън, Чарлс А.
Anderson, Robert O. – Андерсън, Робърт О.
Andreas, Dwayne – Андреас, Дуейн
Asquith, Lord – лорд Аскуит
Astor, John Jacob and successor, Waldorf – Астор, Джон Джей-
къб и наследник Уолдорф
Aurangzeb, Descendants of – Оранзеб и потомците му
Austin, Paul – Остин, Пол
Baco, Sir Ranulph – Бако, сър Ранулф
Balfour, Arthur – Балфор, Артур
Balogh, Lord – лорд Бало
Bancroft, Baron Stormont – Банкрофт, барон Стомонт
Baring – Бъринг
Barnato, B. – Барнаго, Б.
Barran, Sir John – Баран, сър Джон
Baxendell, Sir Peter – Баксендъл, сър Питър
Beatrice of Savoy, Princess – принцеса Беатрис Савойска
Beaverbrook, Lord – лорд Бийвърбрук
Beck, Robert – Бек, Робърт

Beeley, Sir Harold – Бийли, сър Харолд
 Beit, Alfred – Бейт, Алфред
 Benn, Anthony Wedgewood – Бен, Антъни Уеджууд
 Bennet, John W. – Бенет, Джон У.
 Benneton, Gilberto or alternate Carlo – Бенетон, Джилберто или Карло
 Bertie, Andrew – Бърти, Андрю
 Besant, Sir Walter – Безант, сър Уолтър
 Bethal, Lord Nicholas – Бетал, лорд Никълъс
 Bialkin, David – Бялкин, Давид
 Biao, Keng – Биао, Кенг
 Bingham, William – Бингам, Уилям
 Binny, J. F. – Бини, Дж. Ф.
 Blunt, Wilfred – Блънт, Уилфред
 Bonacassi, Franco Orsini – Бонакаси, Франко Орсини
 Bottcher, Fritz – Бочер, Фриц
 Bradshaw, Thornton – Брадшоу, Торнтън
 Brandt, Willy – Бранд, Вили
 Brewster, Kingman – Брустър, Кингман
 Buchan, Alastair – Бюкан, Алистър
 Buffet, Warren – Бъфет, Уорън
 Bullitt, William C. – Булит, Уилям С.
 Bulwer-Lytton, Edward – Булуър-Литън, Едуард
 Bundy, McGeorge – Бънди, Макджордж
 Bundy, William – Бънди, Уилям
 Bush, George – Буш, Джордж
 Cabot, John. Family Designate – Кабът, Джон, представител на семейството
 Caccia, Baron Harold Anthony – Кача, барон Харолд Антъни
 Cadman, Sir John – Кадман, сър Джон
 Califano, Joseph – Калифано, Джоузеф
 Carrington, Lord – лорд Карингтън
 Carter, Edward – Картър, Едуард
 Catlin, Donat – Катлин, Донат
 Catto, Lord – лорд Каго
 Cavendish, Victor C. W. Duke of Devonshire – Кавендиш, Виктор, херцог на Девъншир

Chamberlain, Houston Stewart – Чембърлейн, Хюстън Стюарт
 Chang, V. F. – Чанг, В. Ф.
 Chechirin, Georgi or Family Designate – Чечирин, Георгий или
 представител на семейството
 Churchill, Winston – Чърчил, Уинстън
 Cicireni, V. or Family Designate – Чичирени, В. или представи-
 тел на семейството
 Cini, Count Vittorio – граф Чини, Виторио
 Clark, Howard – Кларк, Хауард
 Cleveland, Amory – Кливланд, Еймъри
 Cleveland, Harlan – Кливланд, Харлан
 Clifford, Clark – Клифърд, Кларк
 Cobold, Lord – лорд Коболд
 Coffin, the Rev William Sloane – Кофин, преподобният Уилям
 Слоун
 Constanti, House of Orange – Константи, дом Орански
 Cooper, John. Family Designate – Купър, Джон, представител
 на семейството
 Coudenhove-Kalergi, Count – граф Куденхов-Калерги
 Cowdray, Lord – лорд Каудрей
 Cox, Sir Percy – Кокс, сър Пърси
 Cromer, Lord Evelyn Baring – Кромър, лорд Ивлин Бъринг
 Crowther, Sir Eric – Краудър, сър Ерик
 Cumming, Sir Mansfield – Къминг, сър Мансфийлд
 Curtis, Lionel – Къртис, Лайънъл
 d'Arcy, William K – Д'Арси, Уилям К.
 D'Avignon, Count Etienne – Д'Авиньон, граф Етиен
 Danner, Jean Duroc – Данер, Жан Дюрок
 Davis, John W. – Дейвис, Джон У
 de Bennedetti, Carlo – де Бенедети, Карло
 De Bruyne, Dirk – Де Брюйин, Дирк
 De Gunzberg, Baron Alain – Де Гунзберг, барон Ален
 De Lamater, Major General Walter – Де Ламатер, генерал-майор
 Уолтър
 De Menil, Jean – дьо Менил, Жан
 De Vries, Rimmer – Де Врис, Ример

de Zulueta, Sir Philip – де Зулета, сър Филип
 de'Aremerg, Marquis Charles Louis – де Аремерг, маркиз
 Шарл Луи
 Delano. Family Designate – Делано, представител на семейството
 Dent, R. – Дент, Р.
 Deterding, Sir Henri – Детърдинг, сър Хенри
 di Spadaforas, Count Gutierrez, (House of Savoy) – ди Спадафо-
 рас, граф Гутьерес (дом Савоя)
 Douglas-Home, Sir Alec – Дъглас-Хоум, сър Алек
 Drake, Sir Eric – Дрейк, сър Ерик
 Duchene, Francois – Дюшан, Франсоа
 DuPont – Дюпон
 Edward, Duke of Kent – Едуард, херцог на Кент
 Eisenberg, Shaul – Айзенберг, Шаул
 Elliott, Nicholas – Елиът Никълъс
 Elliott, William Yandel – Елиът, Уилям Яндел
 Elsworthy, Lord – лорд Елсуърти
 Farmer, Victor – Фармър, Виктор
 Forbes, John M. – Форбс, Джон М.
 Foscaro, Pierre – Фоскаро, Пиер
 France, Sir Arnold – Франс, сър Арнълд
 Fraser, Sir Hugh – Фрейзър, сър Хю
 Frederik IX, King of Denmark Family Designate – Фредерик IX,
 крал на Дания, представител на семейството
 Freres, Lazard – Фрер, Лазар
 Frescobaldi, Lamberto – Фрескобалди, Ламберто
 Fribourg, Michael – Фрайбург, Майкъл
 Gabor, Dennis – Габор, Денис
 Gallatin, Albert. Family Designate – Галатин, Алберт, предста-
 вител на семейството
 Gardner, Richard – Гарднър, Ричард
 Geddes, Sir Auckland – Гедис, сър Окланд
 Geddes, Sir Reay – Гедис, сър Рей
 George, Lloyd – Джордж, Лойд
 Giffen, James – Гифън, Джеймс
 Gilmer, John D. – Гилмър, Джон Д.

Giustiniani, Justin – Джустиниани, Джъстин
 Gladstone, Lord – лорд Гладстоун.
 Gloucester, The Duke of – херцогът на Глостър
 Gordon, Walter Lockhart – Гордън, Уолтър Локхарт
 Grace, Peter J. – Грейс, Питър Дж.
 Greenhill, Lord Dennis Arthur – Грийнхил, лорд Денис Артър
 Greenhill, Sir Dennis – Грийнхил, сър Денис
 Grey, Sir Edward – Грей, сър Едуард.
 Gyllenhammar, Pierres – Гиленхамар, Пиер
 Haakon, King of Norway – Хаакон, крал на Норвегия
 Haig, Sir Douglas – Хейг, сър Дъглас
 Nailsham, Lord – лорд Хейлшам
 Haldane, Richard Burdone – Холдейн, Ричард Бърдън
 Halifax, Lord – лорд Халифакс
 Hall, Sir Peter Vickers – Хол, сър Питър Викърс
 Hambro, Sir Jocelyn – Амбро, сър Джослин
 Hamilton, Cyril – Хамилтън, Сирил
 Harriman, Averill – Хариман, Авърил
 Hart, Sir Robert – Харт, сър Робърт
 Hartman, Arthur H. – Хартман, Артър Х.
 Healey, Dennis – Хийли, Денис
 Helsingby, Lord – лорд Хелсби
 Her Majesty Queen Elizabeth II – Нейно Величество кралица
 Елизабет II
 Her Majesty Queen Juliana – Нейно Величество кралица Юли-
 ана
 Her Royal Highness Princess Beatrix – Нейно Кралско Височе-
 ство принцеса Беатрикс
 Her Royal Highness Queen Margreta – Нейно Кралско Височе-
 ство кралица Маргарета
 Heselstine, Sir William – Хезълтайн, сър Уилям
 Hesse, Grand Duke descendants, Family Designate – Хесе, велик
 херцог и потомци, представител на семейството
 Hoffman, Paul G. – Хофман, Пол, Г.
 Holland, William – Холанд, Уилям
 House of Braganza – Дом Браганза

House of Hohenzollern – Дом Хоенцолерн
 House, Colonel Mandel – Хаус, полковник Мандъл
 Howe, Sir Geoffrey – Хау, сър Джефри
 Hughes, Thomas H. – Хю, Томас Х.
 Hugo, Thieman – Хюго, Тиман
 Hutchins, Robert M. – Хъчинс, Робърт М.
 Huxley, Aldous – Хъксли, Олдъс
 Inchcape, Lord – лорд Инчкейп
 Jamieson, Ken – Джеймисън, Кен
 Japhet, Ernst Israel – Джафет, Ернст Израел
 Jay, John. Family Designate – Джей, Джон, представител на семейството
 Jodry, J. J. – Джодри, Дж. Дж.
 Joseph, Sir Keith – Джоузеф, сър Кийт
 Katz, Milton – Кац, Милтън
 Kaufman, Asher – Кауфман, Ашер
 Keith, Sir Kenneth – Кийт, сър Кенет
 Keswick, Sir William Johnston, or Keswick, H.N.L. – Кезик, сър Уилям Джонстън, или Кезик, Х. И. Л.
 Keswick, William Johnston – Кезик, Уилям Джонстън
 Keynes, John Maynard – Кейнс, Джон Мейнард
 Kimberly, Lord – лорд Кимбърли
 King, Dr. Alexander – Кинг, д-р Александър
 Kirk, Grayson L. – Кърк, Грейсън Л.
 Kissinger, Henry – Кисинджър, Хенри
 Kitchener, Lord Horatio – Кичънър, лорд Хорейшо
 Kohnstamm, Max – Констам, Макс
 Korsch, Karl – Корш, Карл
 Lambert, Baron Pierre – Ламбер, барон Пиер
 Lawrence, G. – Лорънс, Дж.
 Lazar – Лазар
 Lehrman, Lewis – Лерман, Луис
 Lever, Sir Harold – Левър, сър Харолд
 Lewin, Dr. Kurt – Левин, д-р Курт
 Linowitz, S. – Линовиц, С.
 Lippmann, Walter – Липман, Уолтър

Livingstone, Robert R. Family Designate – Ливингстън, Робърт,
 представител на семейството
 Lockhart, Bruce – Локхарт, Брус
 Lockhart, Gordon – Локхарт, Гордън
 Loudon, Sir John – Лаудън, Джон
 Luzzatto, Piepaolo – Лузато, Пиернаоло
 Mackay, Lord, of Clashfern – Макей, лорд Клашфърн
 Mackay-Tallack, Sir Hugh – Макей-Талак, сър Хю.
 Mackinder, Halford – Макиндръ, Халфорд
 MacMillan, Harold – Макмилан, Харолд
 Matheson, Jardine – Матисън, Жардин
 Mazzini, Gueseppe – Мацини, Джузепе
 McClaughlin, W. E. – Маклоулин, У. Е.
 McCloy, John J. – Маклой, Джон Дж.
 McFadyean, Sir Andrew – Макфейдиън, сър Андрю
 McGhee, George – Макджи, Джордж
 McMillan, Harold – Макмилън, Харолд
 Mellon, Andrew – Мелън, Андрю
 Mellon, William Larimer or Family Designate – Мелън, Уилям
 Ларимър или представител на семейството
 Meyer, Frank – Майър, Франк
 Michener, Roland – Мичънър, Роланд
 Mikovan, Anastas – Микован, Анастас
 Milner, Lord Alfred – Милнър, лорд Алфред
 Mitterand, Francois – Митеран, Франсоа
 Monett, Jean – Моне, Жан
 Montague, Samuel – Монтагю, Самюъл
 Montefiore, Lord Sebag or Bishop Hugh – Монтефиоре, лорд
 Зебаг или Бишъп Хю
 Morgan, John P. – Морган, Дж. П.
 Mott, Stewart – Мот, Стюарт
 Mountain, Sir Brian Edward – Маунтин, сър Брайън Едуард
 Mountain, Sir Dennis – Маунтин, сър Денис
 Mountbatten, Lord Louis – Маунтбатън, лорд Луис
 Munthe, A., or family designate – Мунте, А. или представител
 на семейството

Naisbitt, John – Нейсбит, Джон
 Neeman, Yuval – Нийман, Ювал
 Newbigging, David – Нюбигинг, Дейвид
 Nicols, Lord Nicholas of Bethal – Никълс, лорд Никълъс Бетал
 Norman, Montague – Норман, Монтагю
 O'Brien of Lotherby, Lord – лорд О'Брайън Лотърби
 Ogilvie, Angus – Огилви, Ангъс
 Okita, Saburo – Окита, Сабуро
 Oldfield, Sir Morris – Олдфийлд, сър Морис
 Oppenheimer, Sir Earnest, and successor, Harry – Опенхаймер,
 сър Ърнест и наследникът му Хари
 Ormsby Gore, David (Lord Harlech) – Ормсби Гор, Дейвид
 (лорд Харлех)
 Orsini, Franco Bonacassi – Орсини, Франко Бонакаси
 Orotolani, Umberto – Ортолани, Умберто
 Ostiguy, J.P.W. – Остигай, Дж. П. У.
 Paley, William S. – Пейли, Уилям С.
 Pallavicini – Палавичини
 Palme, Olaf – Палме, Улоф
 Palmerston – Палмерстън
 Palmstierna, Jacob – Палмстиерна, Джейкъб
 Rao, Y.K. – Рао, У. К.
 Pease, Richard T. – Пийз, Ричард Т.
 Peccei, Aurelio – Печеи, Аурелио
 Peek, Sir Edmund – Пийк, сър Едмънд
 Pellegrino, Michael, Cardinal – Пелегрино, Микаел, кардинал
 Perkins, Nelson – Пъркинс, Нелсън
 Pestel, Eduard – Пестъл, Едуард
 Peterson, Rudolph – Питърсън, Рудолф
 Petterson, Peter G. – Питърсън, Пийтър Дж.
 Petty, John R. – Пети, Джон Р.
 Philip, Prince, Duke of Edinburgh – принц Филип, херцог на
 Единбург
 Piercy, George – Пиърси, Джордж
 Pinchott, Gifford – Пинчот, Гифорд
 Pratt, Charles – Праг, Чарлс

Price Waterhouse, Designate – Прайс Уотърхаус, представител
 Radziwill – Радзивил
 Rainier, Prince – принц Рение
 Raskob, John Jacob – Раскоб, Джон Джейкъб
 Recanati – Реканати
 Rees, John – Рийс, Джон
 Reese, John Rawlings – Рийс, Джонс Роулингс
 Rennie, Sir John – Рени, сър Джон
 Rettinger, Joseph – Ретингер, Джоузеф
 Rhodes, Cecil John – Роудс, Сесил Джон
 Rockefeller, David – Рокфелер, Дейвид
 Role, Lord Eric of Ipsden – Роул, лорд Ерик Ипсдън
 Rosenthal, Morton – Розентал, Мортън
 Rostow, Eugene – Ростоу, Юджин
 Rothmere, Lord – лорд Родмиър
 Rothschild Elie de or Edmon de and/or Baron Rothschild – Рот-
 шилд, Ели или Едмон или барон Ротшилд
 Runcie, Dr. Robert – Рънси, д-р Робърт
 Russell, Lord John – Ръсел, лорд Джон
 Russell, Sir Bertrand – Ръсел, сър Бърtrand
 Saint Gouers, Jean – Сен Жур, Жан
 Salisbury, Marquise de Robert Gascoigne Cecil. Shelburne, The
 Salisbury, Lord – Солсбъри, маркиз дьо Робер Гаскойн Сесил.
 Шелбърн, лорд Солсбъри
 Samuel, Sir Marcus – Самюъл, сър Маркъс
 Sandberg, M. G. – Сандберг, М. Г.
 Sarnoff, Robert – Сарноф, Робърт
 Schmidheiny, Stephan or alternate brothers Thomas,
 Alexander – Шмидхайни, Стефан или братята му Томас и
 Александър
 Schoenberg, Andrew – Шонбърг, Андрю
 Schroeder – Шрьодер
 Schultz, George – Шулиц, Джордж.
 Schwartzenburg, E. – Шварценбург, Е.
 Shawcross, Sir Hartley – Шоукрос, сър Хартли
 Sheridan, Walter – Шеридан, Уолтър

Shiloach, Rubin – Шилоах, Рубин
 Siltoe, Sir Percy – Силитоу, сър Пърси
 Simon, William – Саймън, Уилям
 Sloan, Alfred P. – Слоун, Алфред П.
 Smutts, Jan – Смутс, Ян.
 Spelman – Спелман
 Sproull, Robert – Спроул, Робърт
 Stals, Dr. C. – д-р Сталс С.
 Stamp, Lord Family designate – лорд Стамп, представител на семейството
 Steel, David – Стийл, Дейвид
 Stiger, George – Стайгър, Джордж
 Strathmore, Lord – лорд Стратмор
 Strong, Sir Kenneth – Стронг, сър Кенет
 Strong, Maurice – Стронг, Морис
 Sutherland – Съдърланд
 Swathling, Lord – лорд Суейтлинг
 Swire, J. K. – Суайър, Дж. К.
 Tasse, G. or Family Designate – Тасе, Г. или представител на семейството
 Temple, Sir R. – Темпъл, сър Р.
 Thompson, William Boyce – Томпсън, Уилям Бойс
 Thompson, Lord – лорд Томпсън
 Thyssen-Bornamisza, Baron Hans Henrich – Тисен-Борнемица, барон Ханс Хенрих
 Trevelyn, Lord Humphrey – Тревелин, лорд Хъмфри
 Turner, Sir Mark – Търнър, сър Марк
 Turner, Ted – Търнър, Тед
 Tupon, Lord – лорд Тайрън
 Urquidi, Victor – Уркиди, Виктор
 Van-Den Broek, H. – Ван ден Брук, Х.
 Vanderbilt – Вандербилт
 Vance, Cyrus – Ванс, Сайръс
 Verity, William C. – Верити, Уилям С.
 Vesty, Lord Amuel – Вести, лорд Амуел
 Vickers, Sir Geoffrey – Викърс, сър Джефри

Villiers, Gerald Hyde family alternate – Вилиерс, Джералд Хайд, представител на семейството

Volpi, Count – граф Волпи

von Finck, Baron August – фон Финк, барон Август

von Hapsburg, Archduke Otto, House of Hapsburg-Lorraine – Великият херцог Хабсбург фон Ото, дом Хабсбург-Лотарингия

Von Thurn and Taxis, Max – Фон Турн и Таксис, Макс

Wallenberg, Peter or Family Designate – Валенберг, Петер или представител на семейството

Wang, Kwan Cheng, Dr. – д-р Ванг, Кван Ченг

Warburg, S. C. – Варбург, С. С.

Ward Jackson, Lady Barbara – Уорд Джаксън, лейди Барбара

Warner, Rawleigh – Уорнър, Роули

Warnke, Paul – Уорнки, Пол

Warren, Earl – Уорън, Ърл

Watson, Thomas – Уотсън, Томас

Webb, Sydney – Уеб, Сидни

Weill, David – Уайл, Дейвид

Weill, Dr. Andrew – Уайл, д-р Андрю

Weinberger, Sir Caspar – Уайнбъргър, Каспър

Weizman, Chaim – Вайцман, Хаим

Wells, H. G. – Уелс, Х. Дж.

Wheatman, Pearson (Lord Cowdray) – Уийтман, Пиърсън (лорд Каудрей)

White, Sir Dick Goldsmith – Уайт, сър Дик Голдсмит

Whitney, Straight – Уитни, Стрейт

Wiseman, Sir William – Уайзман, сър Уилям

Wittelsbach – Уитълбак

Wolfson, Sir Isaac – Улфсън, сър Айзак

Wood, Charles – Уд, Чарлс

Young, Owen – Ъънг, Оуен

**ЙЕРАРХИЯ НА КОНСПИРАЦИЯТА:
БИБЛИОГРАФИЯ, РЕЗЮМЕТА И БЕЛЕЖКИ
ЗА КОМИТЕТ 300**

1980'S PROJECT, Vance, Cyrus and Yankelovich, Daniel.

1984, Orwell, George.

AFTER TWENTY YEARS: THE DECLINE OF NATO AND THE SEARCH FOR A NEW POLICY IN EUROPE, Raskin, Marcus and Barnett, Richard.

AIR WAR AND STRESS, Janus, Irving.

AN AMERICAN COMPANY; THE TRAGEDY OF UNITED FRUIT, Scammell, Henry and McCann, Thomas.

AN INTRODUCTION TO THE PRINCIPLES AND MORALS OF LEGISLATION, Bentham, Jeremy. В тази книга от 1780 година Бентам твърди, че „природата е поставила човечеството под управлението на двама суверенни господари, болката и удоволствието... Те ни ръководят във всичките ни действия“. По-нататък Бентам оправдава ужасите на якобинските терористи по време на Френската революция.

ANNUAL REPORT OF BANK LEUMI, 1977 (Годишен доклад на банка LEUMI, 1977)

AT THAT POINT IN TIME: THE INSIDE STORY OF THE SENATE WATERGATE COMMITTEE, Thompson, Fred. Бърнард Баркър, единият от взломджините в аферата „Уотъргейт“, ми каза къде да намеря Томпсън, който беше представител на Съвета на малцинството в Комисията „Ървин“. Срещата ми с Баркър се състоя пред супермаркета „А&Р“ близо до клуб Кoral Гейбълс“ в Кoral Гейбълс, Флорида. Баркър каза, че Томпсън е със своя съдружник адвокат, който е за малко на гости на майка си в Кoral Гейбълс, чийто дом се намира само на пет минути път от супермаркета „А&Р“. Отидох там и се срещнах с Томпсън, който изрази разочарованието си, че Ървин е наложил строги ограничения върху доказателствата, които Томпсън може да признае.

BAKU AN EVENTFUL HISTORY, Henry, J. D.

BEASTS OF THE APOCALYPSE, O'Grady, Olivia Maria. Тази забележителна книга предоставя подробности за много исторически личности, включително Уилям С. Булет, който заговорничи с Лойд Джордж да издърпат килима изпод краката на белоруските генерали Деникин и

Врангел в момент, когато болшевишката Червена армия е на прага на поражението. Освен това книгата съдържа много информация за крайно корумпираната петролна индустрия. Особен интерес представлява информацията за сър Моусес Монтефиоре от стария венециански благороднически род от „Черната аристокрация“ със същата фамилия.

BRAVE NEW WORLD, Aldous Huxley.

BRITISH OPIUM POLICY IN CHINA, Owen, David Edward.

BRITISH OPIUM POLICY, F. S. Turner.

CECIL RHODES, Flint, John.

CECIL RHODES, THE ANATOMY OF AN EMPIRE, Marlow, John.

CONFERENCE ON TRANSATLANTIC IMBALANCE AND COLLABORATION, Rappaport, Dr. Anatol.

CONVERSATIONS WITH DZERZHINSKY (Разговори с Дзержински), Reilly, Sydney. В документи на британското разузнаване. Непубликувана.

CREATING A PARTICULAR BEHAVIORAL STRUCTURE, Cartwright, Dorwin.

CRYSTALIZING PUBLIC OPINION, Bernays, Edward.

DEMOCRATIC IDEALS AND REALITY, Mackinder, Halford.

ERVIN, SENATOR SAM. Освен че попречва на представянето на жизненоважни доказателства на изслушванията по аферата „Уотъргейт“, по мое мнение, докато се държи като авторитет по Конституцията, Ървин непрестанно изменя на нацията, като се противопоставя на помощите за църковните училища, цитирайки „безпристрастни“ мнения по случая „Евъърсън“. Ървин, масон от „Шотландския ритуал“, заради което според мен са му дали място в Комисията „Уотъргейт“, по-късно е почетен, като получава престижната награда „Подкрепа на индивидуалното право на „Шотландския ритуал“. През 1973 година Ървин е поканен на обяд в трапезарията на Сената в чест на Суверения велик командир Клаусен.

EVERSON VS. BOARD OF EDUCATION, 330 U.S. 1, 1947.

FRANKFURTER PAPERS, Box 99 and Box 125, „HUGO BLACK CORRESPONDENCE.“

GNOSTICISM, MAMCHEANISM, CATHARISM, The New Columbia Encyclopedia.

GOALS OF MANLL, Lazlo, Ervin.

GOD'S BANKER, Cornwell, Rupert. Тази книга предоставя известен поглед върху П-2 и убийството на Роберто Калви, свързан с П-2.

HUMAN QUALITY, Peccei, A.

INTERNATIONAL JOURNAL OF ELECTRONICS.

INTRODUCTION TO THE SOCIOLOGY OF MUSIC, Adorno, Theo. Хитлер изгонва Тео Адорно от Германия заради музикалните му експерименти с култа към Дионисий. Семейство Опенхаймер премества Адорно в Англия, където британското кралско семейство му предоставя базата на училище „Гордънстоун“ и своята подкрепа. Именно там Адорно усъвършенства „рока на Бийтълс“, пънк рока, хевиметъл рока и всичката декадентска шумотевица, която днес се нарича музика. Заслужава си да отбележим, че името „Бийтълс“ е избрано, за да покаже връзката между съвременния рок, култа към Изида и бръмбара скарабей, религиозен символ на древен Египет.

INVASION FROM MARS, Cantril. В това произведение Кантрил анализира схемите на поведение на хората, които панически са се разбягали след експеримента по масова истерия на Орсън Уелс, използвайки „Война на световите“ на Х. Дж. Уелс.

INVESTIGATION OF THE KENNEDY ASSASSINATION, THE UNCOMMISSIONED REPORT ON JIM GARRISON FINDINGS. Paris, Flammonde.

IPS REVISITED, Coleman, Dr. John.

ISIS UNVEILED, A MASTER KEY TO THE ANCIENT AND MODERN SCIENCE AND THEOLOGY, Blavatsky, Madame Helena.

JOHN JACOB ASTOR, BUSINESSMAN, Porter, Kenneth Wiggins.

JUSTICE BLACK'S PAPERS, Box 25, General Correspondence, Davies.

KING MAKERS, KING BREAKERS, THE STORY OF THE CECIL FAMILY, Coleman, Dr. John.

LIBERATION THEOLOGY (Теология на освобождението) Информацията е взета от труда на Хуан Луис Сегундо, който на свой ред обил-

но заимства от произведенията на Карл Маркс. Сегундо яростно напада поученията на Католическата църква срещу теологията на освобождението, както е описана в „Instruction on Certain Aspects of the ‘Theology of Liberation‘“, публикувана на 6 август 1984 година.

LIES CLEARER THAN TRUTH, Barnett, Richard (Founder member of IPS).

McCalls Magazine, January 1983.

McGRAW HILL GROUP, ASSOCIATED PRESS. Части от репортажи от 28 списания, собственост на McGraw Hill и статии от „Асошиейтед Прес“.

MEMOIRS OF A BRITISH AGENT, Lockhart, Bruce. В тази книга ни казват как Болшевишката революция е контролирана от Лондон. Локхарт е (бил) представител на лорд Милнър, който отива в Русия да бди над инвестираното от Милнър в Ленин и Троцки. Локхарт получава достъп до Ленин и Троцки след съвсем кратко предизвестие, въпреки че чаканята на Ленин често е пълна с високопоставени длъжностни лица и чуждестранни делегати, някои от които чакат да го видят от пет дни. Локхарт обаче не чака повече от няколко часа, за да се срещне с Ленин или Троцки. Той носи писмо, подписано от Троцки, което информира всички болшевишки длъжностни лица, че Локхарт има особен статут и че трябва да му бъде оказвано възможно най-голямо съдействие по всяко време.

MIND GAMES, Murphy, Michael.

MISCELLANEOUS OLD RECORDS, India House Documents, London.

MK ULTRA LSD EXPERIMENT, CIA Files 1953-1957.

MR. WILLIAM CECIL AND QUEEN ELIZABETH, Read, Conyers.

MURDER, Anslinger, Henry. Анслингер е в определен период агент номер едно в Агенцията за борба с наркотиците и книгата му е изключително критична към така наречената война срещу наркотиците, която уж води правителството на Съединените щати.

MY FATHER, A REMEMBRANCE, Black, Hugo L., Jr.

NATIONAL COUNCIL OF CHURCHES, Josephson, Emmanuel in his book „ROCKEFELLER, INTERNATIONALIST.“

OIL IMPERIALISM, THE INTERNATIONAL STRUGGLE FOR PETROLEUM, Fischer, Louis.

PAPERS OF SIR GEORGE BIRDWOOD, India House Documents, London.

PATTERNS IN EASDEA TITLE I READING ACHIEVEMENT TESTS, Stanford Research Institute.

POPULATION BOMB, Erlich, Paul.

PROFESSOR FREDERICK WELLS WILLIAMSON, India House Documents, London.

PUBLIC AGENDA FOUNDATION. Founded in 1975 by Cyrus Vance and Daniel Yankelovich.

PUBLIC OPINION, Lippmann, Walter.

REVOLUTION THROUGH TECHNOLOGY, Coudenhove Kalergi, Count.

ROCKEFELLER, INTERNATIONALIST. Джоузефсън описва подробно как семейство Рокфелер използва богатството си, за да проникне в Християнската църква в Америка и как по-късно използва своя агент номер едно, Джон Фостър Дълес, който им е роднина, да поддържа влиянието им върху всеки аспект на църковния живот в страната.

ROOM 3603, Hyde, Montgomery. Книгата предоставя подробности за операциите на МИ6 от британското разузнаване, ръководени от сър Уилям Стивънсън от сградата на RCA в Ню Йорк, но както е обичайно за „гайните истории“, ДЕЙСТВИТЕЛНИТЕ събития са пропуснати.

SPECIAL RELATIONSHIPS: AMERICA IN PEACE AND WAR, Wheeler-Bennet, Sir John.

STEPS TO THE ECOLOGY OF THE MIND, Bateson, Gregory. Бейтсън е един от петте най-способни учени по новата наука в „Тависток“ и по-късно прави много, за да формулира и управлява 46 годишната война срещу Америка, водена от „Тависток“.

STERLING DRUG. Уилям С. Булет е бил в съвета на директорите и в управителния съвет на I.G. Farben.

TECHNOTRONIC ERA, Brzezinski, Z.

TERRORISM IN THE UNITED STATES INCLUDING ATTACKS ON U.S. INTELLIGENCE AGENCIES: FBI Files #100-447935, #100-447735, and #100-446784.

THE CAIRO DOCUMENTS, Haikal, Mohammed. Хайкал е бащата на египетската журналистика и присъства на интервюто, дадено на Чжоу Енлай от Насър, в което китайският лидер се кълне, че „ще го върне“ на Британия и САЩ заради търговията им с опиум в Китай.

THE CHASM AHEAD, Peccei, A.

THE DIARIES OF SIR BRUCE LOCKHART, Lockhart, Bruce.

THE ENGINEERING OF CONSENT, Bernays. В тази книга от 1955 година Бернайс описва как се убеждават набелязани групи, за да променят мнението си по важни въпроси, които изменят националната посока на някоя страна. Книгата разказва и за пускането на психологически войски, каквито виждаме в организациите на лесбийките и хомосексуалистите, „зелените“, групите за защита на абортите и други подобни. „Психологическите войски“ е концепция, разработена от Джон Ролингс Рийс, основателя на Института за човешки отношения „Тависток“.

THE FEDERAL BUDGET AND SOCIAL RECONSTRUCTION, IPS Fellows Raskin and Barnett. Списъкът на членовете на Конгреса, които искат Института за политически изследвания да представи алтернативно изследване на бюджета и да го подкрепи, е твърде дълъг, за да бъде поместен тук, но съдържа имена на видни личности като Том Харкнес, Хенри Рус, Патриция Шрьодер, Лес Аспин, Тед Вайс, Дон Едуардс, Барбара Микулски, Мери Роуз Оукар, Роналд Делъмс и Питър Роудино.

THE HUXLEYS, Clark.

THE IMPERIAL DRUG TRADE, Rowntree.

THE JESUITS, Martin, Malachi.

THE LATER CECILS, Rose, Kenneth.

THE LEGACY OF MALTHUS, Chase, Allan.

THE MANAGEMENT OF SUSTAINABLE GROWTH, Cleveland, Harlan. НАТО поръчва на Харлан Кливланд да докладва доколко е успял да разбие индустриалната база на Съединените щати планът за нулев растеж на постиндустриалното общество на Римския клуб. Този шокиращ документ трябва да бъде прочетен от всеки американски патриот, който чувства неотложна необходимост от обяснение защо САЩ са в дълбока икономическа депресия в края на 1991 година.

THE MEN WHO RULED INDIA, Woodruff, Philip.

THE OPEN CONSPIRACY, Wells, H. G. В тази книга Х. Дж. Уелс opisва как Новият световен ред (който той нарича Новата република) ще се отърве от „безползните консуматори“, свърънаселението. „Хората на Новата република няма да се свенят нито да се изправят пред смъртта, нито да причинят смърт.. Те ще имат идеал, който ще оправдава убиването. Като Авраам те ще имат вярата да убиват и няма да са суеверни към смъртта. Предполагам, че те ще оставят определена част от населението да съществува, но от съжаление и от разбирането, че не се размножава, и не виждам причина за възражение, че те няма да се поколебаят да убиват, когато търпението им се изчерпи... Всички такива убийства ще бъдат извършвани с опиум... Ако по законите на бъдещето изобщо се използват възпиращи наказания, възпирането няма да бъде нито смърт, нито осакатяване на тялото... а приятна, научно причинена болка.“ В Съединените щати има много голям контингент поклонници на Уелс, които няма да се поколебаят да изпълнят диктатите му, когато Новият световен ред стане реалност. Уолтър Липман беше един от най-прилежните ученици на Уелс.

THE POLITICS OF EXPERIENCE, Laing, R.D. Роналд Лейнг е бил главен психолог в „Тависток“ и член на управителния съвет под ръководството на Андрю Шофийлд.

THE POLITICS OF HEROIN IN SOUTH EAST ASIA, McCoy, Alfred W., Read, C.B and Adams, Leonard P.

THE PROBLEM OF CHINA, Russell, Bertrand.

THE PUGWASH CONFEREES, Bertrand Russell. В началото на петдесетте години на XX век Бърtrand Ръсел повежда движение, което настоява за ядрена атака срещу Русия. Когато разбира за това, Сталин предупреждава, че няма да се поколебае да отвърне подобаващо на удара. Това води до бързо „преосмисляне“ от страна на Ръсел, който за един ден става пацифист. Така се ражда Кампанията за ядрено разоръжаване „Забранете бомбата“, от която възникват ежегодните Пъгуошки международни конференции на антиядрените учени. През 1957 година първата група се среща в дома на Сайръс Ййтън в Пъгуош, Нова Скотия, дългогодишен американски комунист. Делегатите на тези конференции се посвещават на антиядрени и природозащитни проблеми и се трън в очите на усилията на САЩ да разработят ядрени оръжия.

THE ROUND TABLE MOVEMENT AND IMPERIAL UNION, Kandle, John.

THE STRUCTURE OF THE POPULAR MUSIC INDUSTRY; THE FILTERING PROCESS

WHEREBY RECORDS ARE SELECTED FOR PUBLIC CONSUMPTION, Institute for Social Research. Този труд обяснява как се измислят „хит парадите“, „Топ 10“ – вече разширен до „Топ 40“ – и други смехотворни пародии, за да заблуждават слушателите и да ги убеждават, че харесват онова, което слушат.

THE WORKS OF JEREMY BENTHAM, Bowering, John. Бентам е либерал на своето време и агент на лорд Шелбърн, британски министър-председател в края на Американската война за независимост. Бентам вярва, че човекът не е нищо друго освен обикновено животно. По-късно теориите му са писани от протежето му Дейвид Хюм. Пишейки за инстинкта на животните, Хюм казва: „... които са толкова достойни за възхищение като необикновени и необясними. Учудването ни обаче вероятно ще спре или ще намалее, когато се замислим, че самият експериментален разум, който притежаваме и ние, и зверовете, и от който зависи цялото ни житейско поведение, не е нищо друго освен вид инстинкт или механична сила, която ни въздейства, без да съзнаваме... Въпреки че инстинктите са различни, това все пак е инстинкт“.

TIME PERSPECTIVE AND MORALE, Levin B.

TOWARD A HUMANISTIC PSYCHOLOGY, Cantril.

TREND REPORT, Naisbitt, John.

U.S. CONGRESS, HOUSE COMMITTEE ON INTERNAL SECURITY, REPORTING ON THE

INSTITUTE FOR POLICY STUDIES (IPS) AND THE PENTAGON PAPERS. През пролетта на 1970 година оперативният агент Уилям Макдермът отива да се срещне с Ричард Бест, който по онова време е главният офицер на охраната на „Ранд“, за да го предупреди за вероятността, че Елсбърг е изнесъл проучванията на „Ранд“ за Виетнам и ги е копирал извън територията на „Ранд“. Бест завежда Макдермът при д-р Хари Роуан, който оглавява „Ранд“ и е един от най-близките приятели на Елсбърг. Роуан казва на ФБР, че се извършва разследване на Министерството на отбраната, и по негово настояване ФБР очевидно прекратява разследването си за Елсбърг. В действителност не се извършва никакво разследване, нито пък Министерството на отбраната се занимава с такова нещо. Елсбърг запазва позицията си в охраната и разрецителното си за достъп в „Ранд“ и безсрамно продължава да изнася и да копира документи за войната във Виетнам, докато го разкриват по време на аферата с документите на Пентагона, която разтърсва из основи администрацията на Никсън.

UNDERSTANDING MAN'S SOCIAL BEHAVIOR, Cantril. Кантрил е главното действащо лице за учредяването на Асоциацията за

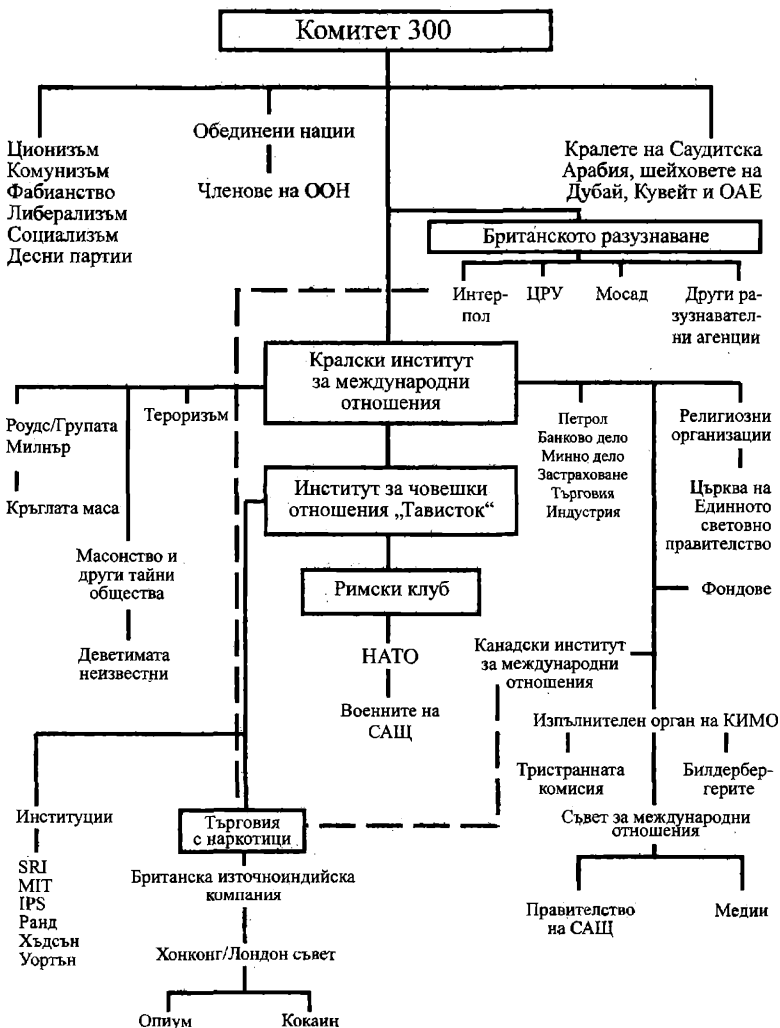
хуманистична психология, базирана в Сан Франциско, която преподава методите на „Тависток“. Именно в такива институции намираме абсолютно заличени границите между чистата наука и социалното инженерство. Терминът „социално инженерство“ обхваща всеки аспект на методите, използвани от „Тависток“ за предизвикването на масивни промени в ориентацията на групите към социални, икономически, религиозни и политически събития и промиване на мозъците на набелязани групи, които след това мислят, че изразените мнения и възприетите гледни точки са техни. Избрани индивиди са подлагани на същата тавистокска обработка, в резултат на която настъпват големи промени в личността и поведението. Ефектът от това в национален мащаб е разрушителен и е един от главните фактори за довеждането на Съединените щати в сумрачното, упадъчно и загиващо състояние, в което се озова страната в края на 1991 година. Аз написах доклад за това състояние със заглавие „Сумрак, упадък и падение на Съединените американски щати“, който беше публикуван през 1987 година. Асоциацията за човешка психология е основана от Ейбрахам Маслоу през 1957 година като проект на Римския клуб. Друг тавистокски изследователски център за формиране на общественото мнение, поръчан от Римския клуб, е създаден от Ренсис Ликърт и Роналд Липърт, които го наричат Център за изследвания на оползотворяването на научни знания. Директор на Центъра е членът на Римския клуб Доналд Майкъл. Центърът черпи обилно от Офиса за проучване на общественото мнение, създаден към Университета „Принстън“ през 1940 година. Оттам Кантрил преподава много от методите, които използват днешните специалисти по формиране на общественото мнение.

UNPUBLISHED LETTERS, Kipling, Rudyard. (НЕПУБЛИКУВАНИ ПИСМА, Киплинг, Ръдиард.) Киплинг е ученик на Уелс и като Уелс вярва във фашизма като средство за световен контрол. Киплинг възприема пречупения кръст като своя лична емблема. По-късно пречупеният кръст е заимстван от Хитлер и с леки изменения става известен като свастика.

UNPUBLISHED LETTERS, Wells, H. G. (НЕПУБЛИКУВАНИ ПИСМА, Уелс, Х. Дж.) предоставят интересни подробности как Уелс продава правата на „Война на световете“ на RCA.

WHO OWNS MONTREAL, Aubin, Henry.

WHO'S WHO IN CANADA, няколко издания.

Д-р Джон Коулман
КОМИТЕТЪТ 300
ИЕРАРХИЯ НА КОНСПИРАЦИЯТА
американска

Евгения Мирева
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД